

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK THAILAND

ปัญหาในการ เรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ
ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา

ปริญญานิพนธ์

ของ

ฉลวย พรอมมูล

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของการ ศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สิงหาคม 2516

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปัญหานี้จนบัดนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของ วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ได้.

ประสิทธิ์ อหะหะวณวิ ประชา

พิเชษฐ์ อหะหะวณวิ กรรมการ

10/10/16 อหะหะวณวิ กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ปราณี ชนะชานนท์
ดร.ส่าอาง หิรัญบุรณะ และ ดร.เจลิมวงศ์ วัจนสุนทร เป็นอย่างยิ่ง ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา
แนะนำตลอดจนการตรวจแก้ไขปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ จนกระทั่งสำเร็จจุล่งลงมาด้วยดี จึงขอ
กราบขอบพระคุณท่านทั้งสามไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณหัวหน้าแผนกวิชาภาษาและวรรณคดีอังกฤษ อาจารย์ ยนต์
สอนวิชารวรรณคดีอังกฤษและนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2515 ของ
วิทยาลัยวิชาการศึกษาทั้ง 7 แห่งทุกคน ที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม
อันเป็นข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ของผู้วิจัยทุกคนที่มีส่วนช่วยเหลือในการทำปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้สำเร็จเป็นรูปเล่มดังที่ปรากฏอยู่ในขณะนี้

ฉลวย พรอมมูล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	บทนำ
	ภูมิหลัง
	ความมุ่งหมายของการวิจัย
	ความสำคัญของการวิจัย
	ขอบเขตของการวิจัย
	ค่านิยมศัพทเฉพาะที่ใช้ในการวิจัย
	ข้อตกลงเบื้องต้น
2	เอกสาร และการวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3	วิธีดำเนินการ
	กลุ่มประชากร
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
	การจัดกระทำกับข้อมูล
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
	ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามนิสิต
	ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามอาจารย์
5	สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล
	องค์ประกอบบางประการ และความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนิสิต
	ทัศนคติ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิต
	กระบวนการสอนวรรณคดีอังกฤษของอาจารย์
	ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์

บทที่

หน้า

สถานภาพของอาจารย์

112

6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

113

บทย่อ

113

สรุปผลการวิจัย

114

ข้อเสนอแนะ

116

บรรณานุกรม

119

ภาคผนวก

124

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
ก. แสดงจำนวนนิสิตที่ใช้ในการ วิจัย	23
1 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบางประการ ของนิสิตกับ ผลการ เรียนนิชาวร รณค็อังกฤษ	29
2 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างวิชาานวร รณค็อังกฤษของนิสิต กับผลการ เรียน	33
3 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความ เข้าใจสิ่งทีอ่านกับผลการ เรียน ของนิสิต	35
4 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความซาบซึ้งในวร รณค็อังกฤษของนิสิต กับผลการ เรียน	36
5 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาของนิสิตเกี่ยวกับเนื้อหาหรือ อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการ เรียนกับผลการ เรียน	38
6 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาของนิสิตเกี่ยวกับการ สอน ของอาจารย์กับผลการ เรียน	39
7 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาหรืออุปสรรคทีเกิดจากตัวนิสิตเอง กับผลการ เรียน	40
8 แสดงวิธีกำเนินการ สอนวร รณค็อังกฤษของอาจารย์จากคำตอบ ของนิสิต	43
9 แสดงกิจกรรมทีอาจารย์ ให้นิสิตทำในการ เรียนการ สอนวร รณค็อังกฤษ	44
10 แสดงวิธีประ เมินผลการ สอนนิชาวร รณค็อังกฤษของอาจารย์	45
11 แสดงกร ะบวนการ สอนวร รณค็อังกฤษทีนิสิตชอบ	47
12 แสดงทัศนคติและความคิด เห็นของนิสิตที่มีต่อการ เรียนการ สอน วิชาวร รณค็อังกฤษ	49

ตาราง	หน้า
13 ✓ แสดงข้อ เสนอแนะของนิสิตเกี่ยวกับการ สอนวร วัฒนคดียังกฤษ	54
14 แสดงเพศและสภาพการ สมร สของอาจารย์ บัณฑิตสอน	59
15 แสดงวุฒิของผู้สอนจำแนกตามอายุ	60
16 แสดงการ แจกแจงจำนวนผู้สอนที่ เคยศึกษาภาษาและวร วัฒนคดียังกฤษ เป็นวิชาเอก	61
17 แสดงตำแหน่งหน้าที่ของอาจารย์ บัณฑิตสอนวร วัฒนคดียังกฤษ	61
18 แสดงการทำงานพิเศษที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษที่นอกเหนือจาก การ สอนประจำของผู้สอน	62
19 แสดงประ สบการณ์ในการ สอนของอาจารย์ บัณฑิตสอน	63
20 แสดงจำนวนวิชาอื่น ๆ ที่อาจารย์ บัณฑิตสอนวร วัฒนคดียังกฤษต้องสอน	64
21 แสดงรายวิชาที่อาจารย์ บัณฑิตสอนที่สอน	65
22 แสดงจำนวนรายวิชาวร วัฒนคดียังกฤษที่อาจารย์ บัณฑิตสอนสอนใน หนึ่งภาค เรือน	65
23 แสดงจำนวนชั่วโมงที่อาจารย์ บัณฑิตสอนวร วัฒนคดียังกฤษสอนต่อหนึ่งสัปดาห์	66
24 แสดงจำนวนชั่วโมงที่อาจารย์ บัณฑิตสอนรวมทุกวิชาต่อหนึ่งสัปดาห์	67
25 แสดงจำนวนนิสิตที่อาจารย์ บัณฑิตสอนหนึ่ง ๆ รับผิดชอบสอนในหนึ่งภาค เรือน	67
26 แสดงประ สบการณ์ในการ ศึกษาหรือทำงานในต่างประเทศของผู้สอน	68
27 แสดงประ สบการณ์ในการ เข้ารับการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับ การ สอนวร วัฒนคดียังกฤษ	69
28 / แสดงจุดมุ่งหมายในการ สอนวร วัฒนคดียังกฤษของอาจารย์ บัณฑิตสอน	70
29 < แสดงวิธีการ เตรียมการ สอนของอาจารย์ บัณฑิต	73
30 / แสดงวิธีสอนวร วัฒนคดียังกฤษประเภทบรรยายหรือคำปร ะพันธ์	76
31 / แสดงวิธีสอนวร วัฒนคดียังกฤษประเภทบรรยาย	78

ตาราง

32	แสดงวิธีการที่อาจารย์ใช้ในการประเมินผลและการวัดผลการเรียนรู้ วรรณคดีอังกฤษของนิสิต	81
33	แสดงปัญหาของอาจารย์ที่เกิดจากเนื้อหาและอุปกรณ์ที่ใช้ ประกอบการสอน	84
34	แสดงปัญหาที่เกิดจากอาจารย์ผู้สอนในการสอนวรรณคดีอังกฤษ	85
35	แสดงปัญหาที่เกิดจากตัวผู้เรียนในทัศนะของอาจารย์ผู้สอน	88
36	แสดงวิธีการแก้ไขปัญหายุ่งยากเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ผู้สอน	90
37	แสดงข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์ผู้สอน	93

ภูมิหลัง

เราอาจจะเคยได้ยินความคิดเห็นของชนบางกลุ่มที่ว่า ในสมัยปัจจุบันนี้ ประเทศไทยเรากำลังเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว เราจำเป็นจะต้องทุ่มเทเงินทองเพื่อพัฒนาการเกษตรและอุตสาหกรรม ก่อสร้างถนนหนทางเพื่อปรับปรุงการคมนาคม ก่อสร้างที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้นเพื่อให้สมกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ฉะนั้นการศึกษาจึงควรจะเน้นหนักในเรื่องคณิตศาสตร์ ภูมิ ฟิสิกส์ วิศวกรรมศาสตร์ การไฟฟ้า การเกษตรและการแพทย์ ซึ่งเป็นวิชาที่สามารถนำมาช่วยในการพัฒนาประเทศได้ ไม่ควรเสียเวลาและเงินทองไปในการเรียน วิชาวรรณคดี หรือวิชาศิลปะ ดนตรี ปรัชญา ตลอดจนวิชาประวัติศาสตร์ อันเป็นวิชาที่ไม่สามารถจะนำมาช่วยปรับปรุงหรือพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้ ผู้ที่กล่าวเช่นนี้ได้มองข้ามความสำคัญของการพัฒนาทางด้านจิตใจ ซึ่งจำเป็นจะต้องเป็นไปพร้อม ๆ กับการพัฒนาทางด้านวัตถุ เพราะการพัฒนาทางด้านจิตใจนั้นจะทำให้มนุษย์สนใจและเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน จริงอยู่ทุกคนย่อมรับความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ และคงจะยอมรับกันว่ามนุษย์ได้ใช้ผลของความสำเร็จด้านนี้มาประหารกันอยู่เสมอมา ซึ่งได้แสดงให้เห็นแล้วว่ามนุษย์ยังขาดความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันอยู่ เป็นการชี้ให้เห็นว่าถ้ามุ่งแต่เพียงวิทยาศาสตร์ฝ่ายเดียว ทำให้โลกขาดความสมดุลได้

ในกรณีเช่นนี้เราจำเป็นจะต้องมีการรักษาสมดุล โดยการศึกษาด้านวัฒนธรรมหรือวิชาในหมวดมนุษยศาสตร์ (humanities) เพื่อพัฒนาสติปัญญา ทำให้เกิดความกึกก้องสร้างสรรค์ มีความสนใจในศิลป และตระหนักในคุณค่าของมนุษยชาติ (Dickason, 1958 : ii) คำพูดที่ว่า "ท่านจงรู้วิชาของท่าน แต่ท่านจะต้องรู้วิชาอื่นบ้าง ถ้ามีความรู้เชี่ยวชาญเฉพาะวิชาใดเกินความพอดีไป จะทำให้ท่านตามืด และมีใจกับแคบ" (พระยาอนุนามราชธนะ, 2514 : ค) นั้น ก็น่าจะมีส่วนมากที่จะให้เกว

ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ได้พูดถึงวรรณคดีไว้ว่า วรรณคดีเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่สร้างขึ้นด้วยความกตัญญูและจินตนาการของมนุษย์ ซึ่งปรากฏออกมาในรูปของวรรณกรรมประเภทต่างๆ ศิลปะทุกประเภทมีความจริงแห่งชีวิตมนุษย์เป็นเนื้อหา แต่ในศิลปกรรมไม่จำเป็นต้องลอกเลียนให้เหมือนจริง ใช้สัญลักษณ์แทนก็ได้ การเรียนวรรณคดีจึงเป็นการเรียนที่สลับซับซ้อน สอนง่าย ๆ พูดยาก ๆ ไปได้ (บุญเหลือ กุญชร. มปป. : 139)

วรรณคดีที่พัฒนามาถึงบทประพันธ์หรือวรรณกรรมที่ดีเกินไปเชิงประพันธ์ คือใช้ภาษาที่ช่วยให้ผู้อ่านเกิดการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์และความรู้สึก ผู้อ่านจะได้รับความเพลิดเพลิน ความพอใจและเกิดอารมณ์สะเทือนใจจากเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้ผู้อ่านยังได้รับความรู้อีกด้วย วรรณคดีมีทั้งที่เป็นประเภทร้อยแก้ว (prose) และร้อยกรอง (poetry) สำหรับร้อยแก้วนั้นจะปรากฏออกมาในรูปของนวนิยาย บทละคร เรื่องสั้น หรือความเรียงต่าง ๆ ส่วนร้อยกรองก็ได้แก่คำประพันธ์ที่มีกฎเกณฑ์ทางภาษาเช่นโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน และบทละครในสมัยก่อน เป็นต้น

แต่ละประเทศต่างก็มีวรรณคดีในภาษาของตนเอง และถือเป็นสมบัติที่มีค่าควรแก่การศึกษา จึงได้บรรจุไว้ในหลักสูตรระดับต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้สามารถเข้าใจซาซึ่งความระดับของคนประเทศต่าง ๆ ที่ได้บรรจุวิชาภาษาต่างประเทศเข้าไว้ในหลักสูตร จะมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญประการหนึ่งคือ ให้เรียนภาษานั้นเพื่อจะได้ใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาวรรณคดีของภาษานั้น ๆ (Gurry, 1957 : 168 - 179) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่าเป็นภาษากลางที่สามารถจะใช้ติดต่อสื่อสารกันได้ทั่วโลก จึงมีการศึกษาดูภาษาอังกฤษกันอย่างกว้างขวาง ประเทศไทยเราก็ได้บรรจุภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรการสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลายขึ้นไป โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการฟัง พูด อ่านและเขียนตามระดับชั้น และในระดับที่สูงขึ้นมาก็ควรจะเพิ่มจุดมุ่งหมายลงไปว่าเพื่อให้เป็นพื้นฐานในการอ่านวรรณคดีและเพื่อให้เข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และโดยหลักการแล้วผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับวรรณคดีสำหรับเป็นพื้นฐานที่จะศึกษาต่อไปด้วย (วิสาณัฐศึกษา, 2503 : 1) การศึกษาวรรณคดีจะยิ่งละเอียดลึกซึ้งลงไปอีกในระดับสูงหรือระดับอุดมศึกษา

สำหรับในวิทยาลัยวิชาการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาตรี (วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2508 : 30) ผู้ที่เลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษนั้นจะต้องเรียนวิชาวรรณคดีอังกฤษเป็นจำนวน 5 รายวิชา (courses) รวมทั้งสิ้น 12 หน่วยกิต /12 ชั่วโมง ซึ่งนับว่าวิทยาลัยได้มองเห็นความสำคัญของวิชานี้มาก และเมื่อถึงกัษารายละเอียดจากประมวลการสอนรายวิชาซึ่งได้เสนอแนะสิ่งที่ควรสอนให้แก่นักศึกษาแล้ว ถ้าไม่มีอุปสรรคอันใด ก็น่าที่จะได้ผลเป็นที่พอใจทั้งผ่านผู้สอนและผู้เรียน แต่โดยสภาพความเป็นจริงแล้วการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษในระดับนี้ยังมีปัญหาอีกมาก อันเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งจากผู้สอนและผู้เรียน

ผู้วิจัยประสบปัญหานี้มากับตนเองตลอดมา กล่าวคือได้เริ่มเรียนโคลงภาษาอังกฤษครั้งแรกในระดับ ป.กศ.สูง โคลงที่ครูเอามาให้อ่านนั้นตามความรู้สึกของผู้วิจัยทั้ง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก เห็นว่าเป็นบทเรียนภาษาอังกฤษที่ยากที่สุดเท่าที่เคยเรียนมา เพราะไม่สามารถอ่านให้เข้าใจด้วยตนเองได้เลย ครูเริ่มสอนโดยการแปลสรุปความให้ฟังโคลง ผู้วิจัยก็จำบันทึกความหมายตามที่ครูสรุปให้ฟัง ครูบรรยายให้เห็นความไพเราะของโคลงเป็นภาษาไทยอีกหลายโคลง ในเวลาต่อมา แต่ผู้วิจัยก็มีใจสนใจเนื่องจากได้เริ่มมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูตั้งแต่สอนโคลงแรกแล้ว และยิ่งกว่านั้นครูยังสั่งให้ไปแต่งโคลงบางโคลงที่ครูชอบมาเป็นโคลงกลอนภาษาไทยเป็นการบ้านอีกด้วย ผู้วิจัยซึ่งไม่มีความถนัดในค่านนั้นว่าเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากเพื่อนให้ช่วยแต่งให้ และด้วยเหตุนี้เองผู้วิจัยก็มีใจสนใจเรียนโคลงภาษาอังกฤษอีกเลยตั้งแต่บัดนั้นมา เพราะมีทัศนคติที่ชัดเจนอยู่ว่าโคลงเป็นบทเรียนที่ยากเกินความสามารถที่จะเข้าใจด้วยตนเองได้ เมื่อมาถึงมาคอในระดับปริญญาตรี ทัศนคติต่อการเรียนโคลงก็มีได้เปลี่ยนแปลงไปมากนัก ผู้วิจัยยังคงมีความรู้สึกว่าการเรียนโคลงเป็นความทรมาน มิได้เกิดความรู้สึกเพลิดเพลิน หรือเกิดอารมณ์ร่วมแต่ประการใด เมื่อถึงคราวสอบก็จะตอบไปตามที่อาจารย์บอกอธิบายไว้ ที่กล่าวมานี้เป็นแต่เพียงปัญหาที่เกิดจากการเรียนโคลงเพียงอย่างเดียว แต่ที่ถือว่าเป็นแขนงสำคัญของวรรณคดี สำหรับวรรณคดีในรูปแบบนวนิยาย บทละคร หรือความเรียงก็มีปัญหาเช่นกัน แต่อาจจะน้อยกว่าปัญหาที่เกิดจากการเรียนโคลงหรือกาพย์ประพันธ์อังกฤษ

ปราณี ชนะธำนันท์ได้กล่าวถึงปัญหานี้ไว้ตอนหนึ่งว่า

"การอ่านกำประพันธ์อังกฤษนี้เป็นเรื่องยากสำหรับนักศึกษาไทย แต่ฉัน
 ก็ยอมรับว่าการศึกษาวรรณคดีจะช่วยให้เข้าใจวัฒนธรรมและความคิดของ
 เจ้าของภาษานั้น และยังช่วยให้เข้าใจภาษาแตกต่างกันอีกด้วย แต่ในการ
 อ่านกำประพันธ์อังกฤษ นักศึกษาไทยจะประสบความลำบากเป็นอย่างมาก
 เพราะมีสาเหตุจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมค่อนข้างเคียว แต่ส่วนใหญ่
 เกิดจากความไม่เข้าใจโครงสร้างของข้อความในบทประพันธ์ซึ่งเนื่องมาจาก
 ผู้อ่านชินตารูปประโยคแบบพื้น ๆ ที่ใช้ในระบกับการสนทนา เมื่อไม่สามารถเข้าใจ
 โครงสร้างในข้อความนั้น ผู้อ่านก็มักเริ่่วรีเิกเอาโดยพยายามหาความหมาย
 จากคำต่าง ๆ ที่เรียงกันอยู่ไปตามลำดับ โดยมิได้คำนึงถึงหน้าที่ของคำเหล่านั้น
 ในข้อความนั้น ๆ ..." (ปราณี ชนะชานันท์, 2516 : คำนำ)

ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ได้พูดถึงปัญหาในการสอนวรรณคดีอังกฤษในโรงเรียนมัธยม
 ซึ่งก็ไม่แตกต่างไปจากระดับอุดมศึกษามากนักว่า

"... นักเรียนจะเรียนวรรณคดีต่างประเทศโดยไม่มีทักษะทางภาษาไม่ได้
 โดยเฉพาะทักษะในการอ่าน การเรียนภาษาต่างประเทศแต่เดิมมีความเข้าใจ
 ไม่แจ่มแจ้ง ปัญหาการสอนภาษาและวรรณคดีกัน ทำให้ผลการเรียนเสียไป เช่น
 ขะที่นักเรียนยังไม่ชำนาญทางการอ่าน พูดเพียงพอด ครูก็กะเกณฑ์ให้อ่านวรรณคดี
 ยาก ๆ ... ทำให้บางคนเบื่อหน่ายวรรณคดีไปตลอดชีวิต และมีโทษอีกอย่างคือ
 ทำให้นักเรียนบางคนซึ่งมีคุณลักษณะในการเตรียมให้นักเรียนสอบได้ได้โดยท่วงจำ
 ความเห็นของครูไปตอบในเวลาสอบ สำคัญก็คิดว่าตัวเองเป็นผู้มีความรู้ทางวรรณคดี
 ทั้งสามอย่างนี้เป็นโทษใหญ่หลวงทั้งนั้น ดังนั้นในการสอน ครูจึงต้องทำความเข้าใจ
 เข้าใจให้แจ่มแจ้งว่าคนสอนอะไรเพื่ออะไร ในบทเรียนหนึ่ง ๆ และต้องการผล
 อะไร สอนทักษะทางภาษา หรือรสนิยมทางวรรณคดี สอนเช่นนี้เพื่อให้เกิดผล
 ทางสุนทรีย์ยะ หรือให้เกิดผลทางความสามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง..."

(บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, มปป. : 149)

ผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนมากหรือผู้ที่เคยศึกษาวรรณคดีอังกฤษกับครูประเภทต่าง ๆ กันคงจะเห็นด้วยกับข้อความกล่าวข้างต้น และจากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้เคยประสบมาด้วยตนเอง ถึงได้กล่าวไว้แต่ต้นก็เป็นตัวอย่างหนึ่ง ที่จะสนับสนุนคำกล่าวนี้ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ครูเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการสอน การสอนจะบรรลุจุดหมายเพียงใดโดยขึ้นอยู่กับจุดหมายและทัศนคติตลอดไปจนถึงวิธีสอนของครู การสร้างทัศนคติที่ไม่ดีได้เกิดขึ้นครั้งแรกในตัวผู้เรียนจะเป็นเสมือนรอยบาปที่ติดตรึงอยู่สนิทแนบ กว่าจะสามารถลบรอยนั้นได้จะคงใช้เวลานานนับปีทีเดียว

การสร้างทัศนคติที่ไม่ดีให้แก่เด็กนี้แม้แต่ในต่างประเทศก็มีเช่นเดียวกัน เช่น ศาสตราจารย์แชนนอน (Shannon) ซึ่งเคยสอนวิชาจิตวิทยาในวิทยาลัยแห่งหนึ่งกล่าวว่า วิชาเกลียดคนวนิยายตั้งแต่สมัยที่เรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยม และด้วยเหตุนี้เองจึงไม่อ่านนวนิยายอีกเลยนับเป็นเวลาถึง 20 ปี เขาจึงพยายามจับหนังสืออ่านอีก เขาวิจารณ์ว่าครูในโรงเรียนมัธยมเป็นเหยื่อของระบบ คือจำเป็นต้องสอนไปตามรายวิชาที่กำหนดไว้ ซึ่งนับว่าเป็นวิธีการที่ผิด เขาให้เวลานักเรียนอ่านเรื่อง Ivanhoe เป็นเวลา 3 เดือน เมื่อถึงชั่วโมงสอนใน 10 นาทีแรกครูจะเรียกให้เด็กตอบ และอีก 30 นาทีให้อ่านดัง ๆ มีอยู่บ่อยครั้งที่นักเรียนบางคนสนใจก็มักจะไปอ่านมาล่วงหน้า ซึ่งจะถูกครูดูไม่ให้อ่าน เรื่องบางเรื่องที่ครูเลือกให้อ่านมีทั้งที่น่าสนใจและน่าเบื่อ ครั้นเมื่อถึงคราวที่ครูเลือกเรื่อง Kenilworth ให้อ่าน เขาก็หมดความอดทน และสาบานว่าจะไม่อ่านนวนิยายอีกเลย จนเวลาล่วงมา 20 ปี จึงได้รับคำแนะนำจากหัวหน้าคณะให้อ่านเรื่อง Giants in the Earth ซึ่งเมื่อเขาอ่านแล้วรู้สึกชอบ จึงเริ่มอ่านนวนิยายอีกตั้งแต่นั้นมา เขายังกล่าวต่อไปอีกว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในการสอนวรรณคดีนั้น นอกจากวิธีสอนของครูแล้วเกิดขึ้นเพราะครูส่วนมากเมื่อชอบเรื่องใดก็มักจะให้เด็กอ่านเรื่องนั้นด้วย โดยมีคำอ้างถึงความสนใจและความพร้อมของเด็ก และรายชื่อหนังสือที่มีไว้สำหรับเด็กก็ไม่เคยเปลี่ยน (Borrey, 1957 : 282 ~ 283)

นอกจากปัญหาที่เกิดจากตัวครูและวิธีสอนของครูแล้ว ปัญหาที่สำคัญรองลงมาก็ได้แก่ปัญหาที่เกิดขึ้นจากตัวผู้เรียนเอง สำหรับการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษในระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย ซึ่งสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น แม้ว่านักศึกษาระดับนี้ได้มาจากการเรียน

ภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาถึง 8 ปี ในระดับมัธยมศึกษาแล้วก็ตาม ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ
ที่ได้ใช้เวลาเรียนมามากขนาดนี้ก็ยังไม่ใช่ที่พอใจกันนัก กล่าวคือยังเรียกไม่ได้ว่านักเรียน
เหล่านั้นมีทักษะทางภาษาที่พอที่จะสามารถอ่านวรรณคดีได้โดยไม่มีอุปสรรค อีกประการหนึ่งคือปัญหา
เกี่ยวกับค่านิยม (values) ของนักศึกษายังย่ำอยู่กับค่านิยมของสังคม กาล เวลา
ตลอดจนถึงความเป็นตัวของตัวเองของนักศึกษาดังกล่าว

มัทวี รัตทิน (มัทนี รัตนิน, 2514 : 44 - 53) ได้พูดถึงปัญหาในการสอน
วรรณคดีอังกฤษในระดับอุดมศึกษาจากประสบการณ์ที่ได้สอนอยู่เป็นเวลา 8 ปีว่า ปัญหาสำคัญ
มีอยู่สองประการคือปัญหาเรื่องภาษาและค่านิยมของนักศึกษาไทย กล่าวคือนักศึกษาไทยส่วนใหญ่
ไม่เข้าใจกาพย์กลอนของนักเขียนตะวันตก ซึ่งทำให้ไม่สามารถชื่นชมกับค่านิยมเหล่านั้นได้ โดยเฉพาะ
วรรณคดีตะวันตกสมัยใหม่ ซึ่งส่วนใหญ่เน้นแต่เรื่องปัญหาของมนุษยสมัยใหม่ ซึ่งเต็มไปด้วย
ปัญหาสังคม อุตสาหกรรมและนายทุน ความบีบคั้นทางการเมืองและเศรษฐกิจ สังคมตะวันตก
เป็นสังคมซับซ้อนและมีพัฒนาการทุกด้านมาเป็นเวลานาน ซึ่งแตกต่างจากสังคมไทยมาก
ประเทศอื่น ๆ ในแถบเอเชียและแม้แต่ประเทศที่เคยอยู่ในความปกครองของชาติตะวันตก และ
ถูกบังคับให้ใช้ภาษาอังกฤษ ก็ยังคงมีปัญหาด้านความขัดแย้งทางวัฒนธรรมและสภาพสังคม
เช่นกัน

ในอาฟริกาก็เช่นเดียวกัน อาลัน วอร์เนอร์ (Warner, 1967 : 189)
กล่าวไว้ว่าการสอนอ่านและวรรณคดีอังกฤษมีปัญหามากเนื่องจากเด็กชาดภูมิหลัง
(background) ของอังกฤษและอเมริกัน และที่ใหม่ก็ตามย่อมเกิดปัญหาเดียวกันถ้าเด็ก
เหล่านั้นใช้ชีวิตในวัยเด็กและวัยรุ่นในในประเทศที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษ การสอนจะให้โดยผล
ดีนั้น จึงขึ้นอยู่กับความสามารถของครูที่จะทำความเข้าใจเรื่องภูมิหลัง ตลอดจนถึงประเพณีหรือ
ความกึกก้องต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือวรรณคดีนั้น ๆ และครูจะต้องสามารถแก้ปัญหาการขาด
ภูมิหลังของเด็กในเรื่องนี้ให้ได้ การเรียนการสอนจึงจะบรรลุผลตามความมุ่งหมาย

สรุปแล้วปัญหาสำคัญ ๆ ที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษนั้นจะเกิดจาก
ปัญหาใหญ่ 2 ประการคือ ปัญหาที่เกิดจากตัวครูผู้สอนหนึ่ง และปัญหาที่เกิดจากตัวผู้เรียนเองหนึ่ง
ปัญหามีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับบุคคลทั้งสองฝ่ายนี้ ใน

วิทยาลัยวิชาการศึกษาซึ่งเปิดสอนวิชาภาษาและวรรณคดีอังกฤษเป็นวิชาเอกด้วยนั้น นิสิตนักศึกษาที่มาเลือกเรียนเป็นผู้ที่มาจากสภาพแวดล้อมต่างกัน และมีประสบการณ์ต่างกันอย่าง เช่น ระดับ การศึกษาคนที่จะมาเข้าเรียนในวิทยาลัยวิชาการศึกษา มีทั้งผู้ที่จบ ม.ก.5, ป.กศ., ป.กศ.สูง และ พ.ม. เป็นต้น ในด้านที่เกี่ยวกับผู้สอนก็ย่อมมีประสบการณ์และทัศนคติ ตลอดจนวิธีสอนที่อาจ ไม่เหมือนกัน และผลของการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษในระดับนี้ ตามสภาพความเป็นจริงนั้น ยังไม่เป็นที่พอใจของบุคคลทั้งสองฝ่ายนัก

ผู้วิจัยเองได้คำนึงถึงปัญหานี้ตลอดมาตั้งแต่ครั้งที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ว่า วิทยาลัยควรจะศึกษาให้เข้าใจถึงตัวปัญหาอย่างแท้จริง แล้วหาทางแก้ไขปัญหามา เพื่อปรับปรุง การเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพเท่าที่เป็นอยู่ เพื่อว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาซึ่งจะต้อง ออกไปเป็นครูสอนผู้อื่นอีกต่อหนึ่งนั้นจะได้เป็นครูที่มีประสิทธิภาพ มีความเข้าใจซาบซึ้งในวรรณคดี อย่างแท้จริง และพร้อมเสมอที่จะเป็นครูสอนวรรณคดีอังกฤษด้วยความเต็มใจ และมีความเชื่อมั่น ในตนเองว่าจะสามารถทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชานี้และเรียนวิชานี้ด้วยความสนุกเพลิดเพลิน และซาบซึ้งพอสมควร

การสำรวจปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนนั้น จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง ด้วย คณะกรรมการนิเทศการศึกษาและปรับปรุงหลักสูตรของสมาคมการศึกษาแห่งอเมริกาได้ กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า "การสำรวจพบภาพของโรงเรียนก็คือ การสอนก็คือ ตลอดจนถึงปัญหาในการ สอนและความนึกเห็นของครูที่เกี่ยวกับการสอนก็คือ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะนำมาประกอบการจัด และปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอน..." (Association for Supervision and Curriculum Development, 1957 : 57)

ด้วยเหตุผลต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับปัจจุบันนี้ผู้วิจัยกำลังศึกษาวิชาภาษาและ วรรณคดีอังกฤษเป็นวิชาเอกอยู่ในระดับปริญญาโท ความสนใจของผู้วิจัยในเรื่องปัญหาการเรียน การสอนวรรณคดีอังกฤษจึงยิ่งมีเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาที่เกิดขึ้นในระดับปริญญาตรี อีกทั้งมิเคยมีผู้ใดศึกษาปัญหาเรื่องนี้มาก่อน ผู้วิจัยจึงเห็นว่าสมควรจะไถ่มีการศึกษาให้เข้าใจถึง ตัวปัญหาอย่างแท้จริงทั้งทางด้านที่เกี่ยวกับผู้สอนและผู้เรียน กล่าวคือในด้านการสอนนั้นจะ ศึกษาถึงความมุ่งหมายและทัศนคติในการสอน วิธีสอน สถานภาพของผู้สอนและปัญหาต่าง ๆ ที่

เกิดขึ้นกับตัวผู้สอนเอง ส่วนที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียนนั้นก็ก็จะถึมาถึงปัญหาในการเรียน ทักษะที่มีต่อวิชาวรรณคดี ถลออกไปจนถึงสภาพทางและภูมิหลังบางประการ เช่นสภาพแวดล้อมทางบ้าน เพศ อายุ ความสนใจ และอื่น ๆ อันอาจจะเบี่ยงเบนประกอบที่ทำให้ผลการเรียนวรรณคดีเปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เปิดโอกาสให้ผู้สอนและผู้เรียนได้เขียนแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในแบบสอบถามด้วย ทั้งนี้เพื่อจะได้นำมาศึกษาประกอบกับปัญหา เพื่อให้ได้มองเห็นปัญหาที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น อันจะยิ่งเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีอังกฤษในระดับนี้ให้ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจสถานภาพของนิสิตเกี่ยวกับ เพศ อายุ วุฒิ ประสบการณ์ที่ถลออกไปจนถึงทัศนคติและความสนใจที่มีต่อการเรียนว่ามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวรรณคดีอังกฤษมากน้อยเพียงไร
2. เพื่อศึกษาวิธีที่ศึกษาวรรณคดีอังกฤษของนิสิตว่ามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนหรือไม่
3. เพื่อศึกษาว่าปัญหาและอุปสรรคใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวรรณคดีอังกฤษ
4. เพื่อสำรวจความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ
5. เพื่อศึกษาวิธีดำเนินการสอนวิชาวรรณคดีอังกฤษของผู้สอนในระดับปริญญาตรีทางการศึกษา ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายในการสอน การเตรียมการสอน วิธีสอน การเลือกเนื้อหาและการใช้อุปกรณ์การสอนประกอบ รวมทั้งการวัดผล
6. เพื่อศึกษาและสำรวจปัญหาและความเห็นของผู้สอนที่มีประสบการณ์แตกต่างกัน และวิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น รวมทั้งศึกษาข้อเสนอแนะที่จะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ

7. เพื่อศึกษาสถานภาพของผู้สอนเกี่ยวกับ เพศ อายุ วุฒิ ประสบการณ์ในการสอน รวมไปถึงการอบรมและสัมมนา

8. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ

ความสำคัญของการศึกษาวิจัย

1. การเรียนวรรณคดีอังกฤษเป็นองค์ประกอบที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง องค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายก็คือ ผู้สอนและผู้เรียน ผลการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษในปัจจุบันนี้ปรากฏว่ายังไม่เป็นที่น่าพอใจนัก จึงน่าจะมีปัญหาอยู่ทั้งที่เกี่ยวกับผู้สอนและผู้เรียน สมควรที่จะศึกษาให้เห็นแน่ชัดถึงตัวปัญหานั้น ๆ เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึงรายละเอียดเกี่ยวกับสถานภาพของอาจารย์และนิสิต องค์ประกอบสำคัญ ๆ ที่เป็นที่มาของปัญหาในการเรียนการสอน การแก้ปัญหา และข้อเสนอแนะของอาจารย์และนิสิต

3. จะทำให้ทราบถึงสถานภาพและองค์ประกอบบางอย่างที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวรรณคดีอังกฤษของนิสิต

4. ผู้วิจัยจะนำผลการศึกษาวิจัยเสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษาศึกษา และอาจารย์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อจะได้ยึดเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ หรือเพื่อจะได้มีการประชุมปรึกษาหารือสัมมนาเกี่ยวกับปัญหาที่ทราบ เพื่อจะได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น อันจะทำให้ผลการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษในอนาคตมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้เสนอผลภายในขอบเขตดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้ได้กระทำกับ

ก. นิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ปีการศึกษา 2515 วิทยาลัยวิชาการศึกษาที่กล่าวถึงนี้มีทั้งหมด 7 แห่งคือ

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน

วิทยาลัยวิชาการศึกษา พระนคร

วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน

วิทยาลัยวิชาการศึกษา พิษณุโลก

วิทยาลัยวิชาการศึกษา มหาสารคาม

วิทยาลัยวิชาการศึกษา สงขลา

ข. อาจารย์ที่สอนวิชาวรรณคดีอังกฤษอยู่ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาทั้ง

7 แห่ง

2. เรื่องที่ศึกษาได้ศึกษาอย่างละเอียดเกี่ยวกับสถานภาพของครู อาจารย์
และนิสิต ตลอดจนถึงปัญหาอันเกิดจากการเรียนการสอน ดังได้กล่าวไว้ในจุดมุ่งหมายแล้ว

3. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวรรณคดีอังกฤษที่ได้นำมาใช้ประกอบการวิจัย
ครั้งนี้ ได้นำมาจากผลการสอบซึ่ง ถึงการอ่าน การแปล และการตีความวรรณคดี
ชั้นปีที่ 2 ซึ่งได้ศึกษานผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวรรณคดีอังกฤษของนิสิตกลุ่มดังกล่าวข้างต้นโดย
ได้ทำการสอบในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2515

คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

1. วรรณคดีอังกฤษ หมายถึงวรรณกรรมที่เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า เป็นวรรณคดีที่มีคุณค่า
ทั้งที่เป็นของอังกฤษและอเมริกัน มีปรากฏอยู่หลายประเภท เช่น คำประพันธ์หรือโคลง นวนิยาย
เรื่องสั้น ความเรียง และบทละครตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

2. วิธีสอนหมายถึงวิธีการใด ๆ ก็ตามที่ผู้สอนกระทำเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ
ซาบซึ้งวรรณคดีอังกฤษ

3. ครู อาจารย์ หรือผู้สอบหมายถึงผู้ที่ทำการสอนวิชาวรรณคดีอังกฤษ อยู่ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาที่ใช้ในการวิจัย
4. นิสิต หรือผู้เรียน หมายถึงนิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ซึ่งศึกษาอยู่ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา ปีการศึกษา 2515
5. ผลการเรียนรู้หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึงความสามารถในการเข้าใจวรรณคดีอังกฤษที่ได้จากการทดสอบที่กล่าวไว้ในขอบเขตของการวิจัย
6. สถานภาพทางประชากรได้แก่รายละเอียดเกี่ยวกับตัวครู อาจารย์ และนิสิต รวมถึงสภาพแวดล้อมและองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยตั้งข้อตกลงเบื้องต้นไว้ดังนี้คือ

1. การตอบแบบสอบถามของอาจารย์และนิสิตนั้น ถือว่าเป็นการตอบจากใจจริง
2. จำนวนอาจารย์และนิสิตที่ตอบแบบสอบถามนี้ เป็นของปีการศึกษา 2515 ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับปีอื่น ๆ.

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

✓ การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีโดยเฉพาะนั้น ยังไม่เป็นที่สนใจกัน
อย่างกว้างขวางนัก และยังเป็นวรรณคดีซึ่งผู้เรียนต้องเรียนเป็นภาษากลางประเทศก็ยังมีน้อยลงไป
อีก ทว่ากว่าวิจัยส่วนมากที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้นมักจะมุ่งศึกษาหนักไป
ในทักษะทั้งสี่ของการเรียนภาษาเสียมากกว่า อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้พยายามศึกษาค้นคว้าผลงาน
ของผู้อื่นได้เคยวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีและปัญหา หรืองานวิจัยและงานเขียนอื่นที่
เกี่ยวข้องกับเท่าที่มีปรากฏอยู่ เพื่อจะได้ทราบถึงผลการศึกษาวิจัยในส่วนที่จะเป็นประโยชน์และ
แนวทางในการศึกษากันว่าดังนี้

ในประเทศไทย มาลินี วันทวีมล (มาลินี จันทวิมล, 2503) เคยสำรวจการสอน
บทประพันธ์ภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนกลาง 9 โรงเรียน ในปี 2503 โดยวิธีสังเกต
และสัมภาษณ์ครูสอน สรุปปัญหาที่เกิดจากการสอนบทประพันธ์แก่เด็กระดับนี้ได้ดังนี้คือ เกี่ยวกับตัวครู
ครูมีความรู้สึกว่าการสอนบทประพันธ์เป็นเรื่องใหญ่และยากและไม่ค่อยได้ประโยชน์เท่าไรนัก หาก
ไม่มีในหลักสูตรก็จะไม่สอน ครูมีความหนักใจเนื่องจากอ่านไม่ค่อยถนัดและไม่รู้จักกลวิธีในการสอน
จึงทำให้ไม่ยอมสอน ส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนโดยการแปลและให้นักเรียนท่องจำ ในงานที่เกี่ยวข้องกับ
ตัวเด็ก ปรากฏว่า นักเรียนมีความสนใจน้อย และมีความเบื่อหน่ายเนื่องจากครูบังคับให้ท่องจำ
เพื่อไปสอบอย่างเดียว

✓ การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษที่นอกเหนือจากนี้ ปรากฏว่ายังมี
มีเคยมีผู้ใดกระทำมาก่อน ส่วนมากจะมีแต่การศึกษานักศึกษาทั่วไป ในการเรียนการสอนภาษา
อังกฤษ หรือที่เฉพาะลงไปกว่านั้น ก็จะเป็นการศึกษาค้นคว้าการสอนทักษะทั้งสี่ในระดับประถม มัธยมและ
ฝึกหัดครู ซึ่งผลจากการศึกษาทำให้ทราบว่าปัญหาที่มากมาย ทั้งที่เกิดจากครูผู้สอนและที่เกิดจาก
ผู้เรียนเอง เนื่องจากการเรียนวรรณคดีว่าเป็นวิชาที่มีทักษะทางภาษาเสียก่อน และในเมื่อ
การสอนทักษะธรรมดามีปัญหาแล้ว ผู้วิจัยจึงมั่นใจว่าการเรียนวรรณคดีของนิสิตซึ่งต้องอาศัยทักษะ
เหล่านี้เป็นพื้นฐานน่าจะมีปัญหามาก จึงได้เสนอผลการวิจัยบางเรื่องที่ได้เห็นว่าเกี่ยวข้องกัน

อาทิเช่น ได้มีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการสอนอ่านในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหลายคน แต่การอ่านในที่นี้เป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องหรือข้อความธรรมดา ในส่วนที่เป็น การอ่านหนังสือประเภทที่จัดว่าเป็นวรรณกรรมที่ดีเช่น Jane Eyre, Rebecca, ... นั้น ก็ให้นักเรียนอ่านหนังสือที่ปรับปรุงให้เหมาะกับนักเรียนต่างประเทศ ความมุ่งหมายของการ สอนในระดับนี้ไม่ใ้แก่ให้นักเรียนเข้าใจบทประพันธ์ในทุกด้าน หรือมุ่งจะให้เข้าใจซาบซึ้ง เช่นเกี่ยวกับการสอนวรรณคดีในระดับอุดมศึกษา อย่างไรก็ตามการสอนในระดับมัธยมศึกษา ตอนปลายนั้นก็ยังเป็นพื้นฐานสำหรับการอ่านในระดับอุดมศึกษา ผู้เขียนจึงใคร่สรุปปัญหาในชั้นนี้ให้ ทราบดังนี้

1. นักเรียนเห็นว่าวิชาอ่านเป็นวิชาากทำให้เกิดความท้อถอย และเป็นเหตุให้ สอตก กรูรับสอนเกินไปเพื่อให้ทันตามหลักสูตร ไม่สนใจเด็ก (ชนัสดี เทียนวิบูลย์, 2513)
2. นักเรียนมีพื้นฐานความรู้น้อย อ่านตามลำพังไม่ได้ ไม่นิยมอ่านภาษาอังกฤษ ถ้ามี ฉบับแปลจะชอบฉบับแปลอ่านโดยไม่อ่านภาษาอังกฤษ มีความเบื่อหน่ายต่อการอ่าน นักเรียนยัง ไม่มีนิสัยรักการอ่าน (เปรมวดี ตรีเทศ, 2503)
3. ครูเองมีพื้นฐานความรู้ไม่พอ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอน ไม่เข้าใจจุดมุ่งหมาย ในการสอนและเกิดความไม่แน่ใจในการสอน ขาดอุปกรณ์และเลือกหนังสือให้ตรงกับ ความสนใจ เด็กได้ยาก
4. เกี่ยวกับการสอบ นักเรียนไม่สามารถเขียนแสดงความคิดเห็นออกมาเป็น ภาษาอังกฤษได้เมื่อข้อสอบเป็นแบบอัตนัย (วไล โรจนานนท์, 2503)

นอกจากนี้ยังมีการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนในระดับ ป.กศ. และ ป.กศ.สูง ซึ่งเป็นระดับที่ผลิตส่วนใหญ่ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาเคยผ่านมาก่อน ผลการวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนระดับ ป.กศ.ในวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านอื่น ๆ (ถาวร สุงนกช, 2510) ส่วนปัญหาเกี่ยวกับตัวครูในระดับนี้คือครูไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีพอ และไม่มีความรู้ในวิธีสอนภาษาอังกฤษที่ได้ผล (สุรีย์ เปี่ยมสุข, 2503) ส่วนการสอนในระดับ ป.กศ.สูงนั้น ปรากฏว่าปัญหาด้านตัวครูคือครูไม่มีความมั่นใจในความรู้ของตน เพราะขาดทั้งความรู้

ที่แน่นแฟ้นในเรื่องภาษาอังกฤษอันเป็นรากฐานของการเป็นครูภาษาอังกฤษ ทำให้ผลสะท้อนไปถึงผู้เรียบเป็นทอด ๆ ลงไป (เสาวรัตน์ การวางน, 2510)

ผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นแม้ว่าจะมีได้เป็นปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีโดยตรงและมีได้กระทำกับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาก็คงยาก แต่ก็เป็นปัญหา ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาแล้ว และเห็นว่า เป็นแนวทางที่ทำให้มองเห็นปัญหาในชั้นต่อมา

สำหรับในต่างประเทศ การเรียนวรรณคดีต่างประเทศของักเรียนในยุโรปและอเมริกา นั้นไม่สู้จะมีปัญหามากเหมือนในเอเชียหรือแอฟริกา เช่นนักเรียนอเมริกันจะเรียนวรรณคดีสเปนหรือฝรั่งเศส ถ้าจะมีอุปสรรคก็อาจมีเกี่ยวกับภาษาบ้าง ส่วนวัฒนธรรมและความนึกคิดนั้นจะไม่แตกต่างกันมากมายนัก อย่างไรก็ตามมีผู้พยายามศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนวรรณคดีและผลการเรียนการสอนในระดับต่าง ๆ เพื่อจะได้ทราบข้อเท็จจริงและนำมาปรับปรุงการเรียนการสอนอยู่บ่อย ๆ ผู้วิจัยจึงได้นำงานวิจัยบางชิ้นที่เห็นว่า เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวินิจฉัยปัญหาในครั้งนี้ มาเสนอไว้ด้วยดังนี้

แพทรีเซีย เลน (Lano, 1967 : 4155 A) ได้ศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษารากฐานของครูระดับประถมศึกษาเกี่ยวกับการเตรียมตัวไปสอนภาษาอังกฤษ เพื่อประเมินดูว่า เหตุที่ครูได้ศึกษารายวิชาต่าง ๆ ทางวรรณคดี เมื่อศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยนั้น ครูเหล่านั้นจะสามารถนำความรู้จากการศึกษารายวิชาดังกล่าวไปใช้ในการสอนเด็กได้อย่างไรบ้าง โดยใช้ออบแบบสอบถาม ตามครูที่จบจากมหาวิทยาลัยมิเนโซต้าและได้ไปสอนวิชาวรรณคดีเป็นปีแรก จำนวน 163 คน ทั้งยังได้สัมภาษณ์ครูเป็นรายบุคคลเกี่ยวกับการเรียนและการเตรียมตัวสอน สรุปผลการศึกษาค้นคว้าได้ว่า

1. การศึกษารากฐานอย่างเข้มข้นจะช่วยครูในเรื่องการเตรียมเรื่องวรรณคดีได้ดียิ่งขึ้น ครูส่วนใหญ่ต้องการศึกษาวรรณคดีและโครงสร้างของภาษาเพิ่มเติม
2. ครูส่วนใหญ่สนับสนุนว่าสิ่งที่เรียนทางสาขาประถมศึกษา ควรมีความสามารถด้านการเขียนและได้เรียนวิชาโครงสร้างทางภาษา

มาธา เวกอนเนอร์ (Wagoner, 1952 : 251 - 253) ได้สัมภาษณ์นักศึกษา มหาวิทยาลัยทางภาคตะวันตกของสหรัฐ เพื่อต้องการจะทราบถึงประสบการณ์ในการเรียน

วรรณคดีอังกฤษในสมัยที่เรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยม โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาทุกคนได้ถามความพอใจ ปรากฏว่ามีประมาณ 20 % ที่มีความพอใจในการเรียนการสอนวรรณคดี ส่วนใหญ่ชอบเล็กน้อย ไปจนถึงขั้นไม่พอใจ เวกอนเนอร์ ไก่ยกตัวอย่างนี้สักคนหนึ่งซึ่งเป็นคนเก่งทางกีฬา กณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ว่า นิสิตผู้ที่ได้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับวรรณคดีว่า เขาเข้าใจไม่ถึงครึ่งหนึ่งของสิ่งที่เรียนและปีงเลวลงทุกปี มีความเห็นว่าครูสอนเพื่อต้องการเงินอย่างเกียวก ไม่ใส่ใจสนใจนักเรียน และไม่ได้อธิบายเท่าที่ควร ครูให้การบ้านไปอ่านบทละคร เชกสเปียร์ (Shakespeare) มาก็นละองก์ และเมื่อถึงชั่วโมงเรียนในชั้นก็เปิดแผ่นเสียงให้ฟัง แล้วก็สอบ แผ่นเสียงก็เร็ว จับใจความไม่ได้หากยังไม่เคยเข้าใจเรื่องมาก่อน เขาไม่เคยจำได้เลยว่าเรียนอะไรมาบ้าง ทั้ง ๆ ที่เวลาเรียนก็ไม่ข้ามเลยแม้แต่นักใด ๆ เขาเริ่มเรียนของ Chaucer ค่าย และไม่มีผู้ใดเข้าใจ จนกระทั่งมีนักเรียนคนหนึ่งไปไถ่ฉบับแปลจากห้องสมุด เมื่อครูให้ทำรายงานก็ลอกกัน ครูได้พยายามให้เลิกเขียนโดยให้เขียนในห้องเรียนแทน นักเรียนจึงใช้วิธีท่องวากันเข้ามา เกี่ยวกับเรื่องที่เรียน นักศึกษาส่วนใหญ่ให้สัมภาษณ์ว่าเรื่องที่ไมชอบคือ Macbeth, Silas Marner, Julius Caesar และ Ivanhoe นักศึกษาเหล่านี้กล่าวต่อไปว่าเริ่มเข้าใจวรรณคดีบ้างเมื่อมาเรียนในระดับมหาวิทยาลัย

จี. เอฟ. วอลเวิร์ท (Wallwork, 1965 : 167 - 176) ได้ศึกษาปัญหาการสอนวรรณคดีที่แพร่หลายในระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 1 ในประเทศเคนยา (Kenya) ว่าในประเทศนั้นสอนตามหลักสูตรของสหราชอาณาจักร จึงทำให้เกิดปัญหาคับข้องใจทั้งครูและนักเรียนในระดับมัธยมบางแห่งเลิกสอนไปก็มี และบางแห่งที่สอนก็สอนกันไม่เพื่อให้ครบตามหลักสูตรการเรียนเท่านั้น การสอนในลักษณะที่กำเริบไปนั้นบางทีก็เป็นการสร้างศัตรูให้กับผู้เรียนเสียอีก ส่วนใหญ่เด็กจะเฉยเมย ไม่คอยสนใจ วอลเวิร์ทได้สรุปไว้ว่าปัญหาสำคัญเกิดจาก

1. ผู้เรียนขาดแรงกระตุ้นที่จะทำให้อยากเรียน และไม่เห็นประโยชน์ที่จะได้จาก การเรียนวรรณคดี จึงทำให้ขาดความกระหายหรือกระตือรือร้นที่จะเรียน นอกจากนี้ นักศึกษา ไม่ได้รับการส่งเสริมให้รักการอ่าน

2. นักศึกษาอ่านได้ช้ามาก

3. คำราที่ใช้ไม่เหมาะสมกับผู้เรียน

4. การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักศึกษาในระดับนี้มีกัณฑ์จำนวนจำกัดมาก ไม่เพียงพอที่จะเข้าใจจากวรรณคดี

ฟาซี เอส ยูเซฟ (Yousef, 1968 : 227) ได้ศึกษาวิจัยปฏิกิริยาต่อการเรียนวรรณคดีอเมริกันของพนักงานชาวตะวันออกกลาง ในสำนักงานอเมริกันแห่งหนึ่งในปี 1966 - 1967 โดยอาศัยประสบการณ์การเรียนการสอนในชั้นเรียนมาตั้งสมมุติฐานว่า การสอนวรรณกรรมอเมริกันก่อนแล้วมาสอนวรรณคดี จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวรรณคดีง่ายขึ้น เขาทดลองโดยการสอนวรรณคดีอเมริกันอย่างเกี่ยวเนื่อง ปรากฏว่าผู้เรียนจะแปลความหมายของวรรณกรรมอเมริกันที่พบในหนังสือออกมาในรูปวัฒนธรรมเดิมของตน และพบว่าวรรณกรรมอเมริกันและเอเชียตะวันออกกลางหลายเรื่องที่มีรูปแบบของพฤติกรรมอย่างเดียวกันกลับมีความหมายตรงกันข้าม หลังจากนั้นได้เริ่มสอนวรรณกรรมอเมริกันอยู่ช่วงหนึ่ง แล้วจึงทดสอบโดยใช้ข้อสอบแบบปรนัย ผลที่ได้ถือว่าเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับวรรณกรรมอเมริกันที่มีอยู่ในหนังสือโดยตรงแล้ว ผู้เรียนสามารถทำได้ดี แต่สำหรับคำถามที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตหรือวรรณกรรมเรื่องอื่น ๆ ที่สัมพันธ์กัน ผู้เรียนจะเฉลยตอบคำถามตามแบบวัฒนธรรมเดิมของตน แสดงว่าผู้เรียนไม่มั่นใจวรรณกรรมใหม่ที่ตนเรียนและเมื่อใดที่ผู้เรียนไม่มั่นใจ ก็จะหันกลับไปยึดวัฒนธรรมเดิมเป็นหลักโดยไม่รู้ตัว

K เกลิก เอสกี (Eskey, 1970 : 315 - 321) ได้ศึกษาเทคนิคใหม่ ๆ ในการสอนอ่านแก่ผู้ที่สามารถพูดคุยกับเจ้าของภาษาได้แล้ว และเป็นนักศึกษาในระดับสูง ได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า

1. ปัญหาเรื่องคำศัพท์เป็นปัญหาสำคัญมาก เขาได้เสนอแนะให้ขยายความรู้คำศัพท์ทีละน้อย และให้อ่านหนังสือมาก ๆ
2. ควรมีการสอนโครงสร้างระดับสูงแก่นักศึกษาให้สัมพันธ์กับสิ่งที่อ่านโดยการสอน Transformational Grammar ให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของประโยคในรูปต่าง ๆ กัน

สตรองและแทร็กซ์เลอร์ (Strang and Traxler, 1970 : 242) ได้วิจัยพบว่าสภาพทางบ้าน เช่น ภาษาที่ใช้พูด ความขัดแย้งในครอบครัว และความแตกต่างทางการศึกษาของบิดามารดา อาจเป็นผลกระทบกระเทือนต่อการอ่านของเด็กได้ แม้ว่าสภาพร่างกาย

และวัสดุต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจะเป็นสิ่งสำคัญก็ตาม แต่ทัศนคติของนิคมารกาและความสัมพันธ์ภายในครอบครัวก็มีอิทธิพลต่อการอ่านของเด็กมาก

โจเซฟ เจ โฟเลย์ (Foley, 1971 : 1977 A) ได้ศึกษาความแตกต่างของคำตอบข้อสอบวรรณคดีให้นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ในวิทยาลัยบอสตัน ที่เรียนวิชาวรรณคดีอังกฤษ (British Literature) สอบ โดยการให้ตอบปากเปล่าและให้เขียนตอบ ใช้เวลาสอบ 60 นาทีให้นักศึกษาวิจารณ์โคลงสั้น ๆ หนึ่งโคลง โดยการแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มหนึ่งมี 47 คน ให้เขียนคำตอบลงในกระดาษและอีกกลุ่มหนึ่ง 50 คน ให้บันทึกคำตอบของตนลงในเครื่องบันทึกเสียงในห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษ แล้วเอาคำตอบมาวิเคราะห์ทุกด้าน คือทั้งการใช้ศัพท์ แบบของการตอบและเนื้อหา ผลปรากฏว่าการให้ตอบปากเปล่าสามารถทำให้ผู้ตอบแสดงความคิดวิจารณ์ทั้งทางด้านรูปแบบและเนื้อหาเรื่องราวต่าง ๆ ได้มากกว่าการให้ตอบโดยการเขียน ทั้งนี้รวมไปถึงการใช้ศัพท์ก็มีสัดส่วนแตกต่างกันด้วย

สแตนลีย์ เจเคียล (Jakiel, 1971 : 6279 - A) ได้ศึกษาจุดมุ่งหมายในการสอนวรรณคดีสำหรับเกรด 9 ในสหรัฐอเมริกา เพื่อวิเคราะห์หนังสือที่รวบรวมคำประพันธ์ (anthologies ซึ่งได้พิมพ์ขึ้นเพื่อเป็นตำราเรียนสำหรับเด็ก) ที่นิยมใช้กันว่าหนังสือเหล่านั้นได้บรรจุความมุ่งหมายที่เหมาะสมไว้หรือไม่ และเพื่อศึกษาว่าเนื้อหาในหนังสือเป็นไปตามจุดมุ่งหมายหรือไม่เพียงใด เขาได้สำรวจจุดมุ่งหมายในการสอนวรรณคดีในระดับมัธยมศึกษาจากที่ผู้อาจารย์ได้เขียนไว้ และสรุปได้ว่า

1. เพื่อพัฒนาและเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีนิสัยการอ่านที่ดีและถาวร อันเกิดจากความเพลิดเพลินในวรรณคดี
2. เพื่อชี้ให้เห็นว่าวรรณคดีเป็นศิลปะ ที่มีรูปแบบและแกนสาร
3. เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้วิธีการใช้ถ้อยคำทางวรรณคดี (literary terminology) ที่จำเป็นสำหรับระดับนี้
4. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนรู้จักตัวเองและโลกดีขึ้น
5. เพื่อปรับปรุงการสอนเขียนและการสอนภาษา

หลังจากนั้นเขาได้นำหนังสือวรรณคดีที่ใช้สำหรับให้เด็กเรียนของ 10 สำนักพิมพ์ รวมทั้งหนังสือคู่มืออื่น ๆ ก๊วย มาดูจุดมุ่งหมายที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเหล่านั้น ผลปรากฏว่าตรงกับจุดมุ่งหมายที่เขาได้สรุปไว้เป็นส่วนใหญ่ และในข้อที่ว่าเรียนเพื่อความเพลิดเพลินนั้นมีทั้งที่กล่าวไว้ตรง ๆ และกล่าวไว้เป็นนัย ๆ ในตอนสุดท้ายเขาได้ให้ข้อเสนอแนะที่น่าสนใจไว้ว่า

1. การเรียนวรรณคดีในระดับนี้ควรเรียนเพื่อความเพลิดเพลิน
2. เมื่อจะเอาวรรณกรรมปัจจุบันมาให้เด็กเรียนควรเลือกที่มีคุณภาพดี ไม่ใช่เลือกมาให้เรียนเพราะทันสมัย และควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเองเพิ่มเติมบ้าง
3. ไม่ควรให้มีการบ้านเขียนทุกเรื่องที่อ่าน
4. นวนิยายหรือบทละครที่ยาวมาก ครูควรจะต้องเลือกเฉพาะส่วนที่ดีที่สุดมาสอน การยกตัวอย่างต่าง ๆ ควรเป็นการกระทำที่เปรียบเทียบให้เห็นจริง ๆ
5. ครูที่สอนวรรณคดีทุกคน ควรเป็นกรรมการในการเลือกบทเรียนให้เด็ก
6. ควรมีการอบรมเพื่อช่วยให้นักผู้ทราบเกี่ยวกับ anthologies ใหม่ ๆ

อยู่เสมอ

ไอเซนมัน (Eisenman, 1964 : 4095 - A) ได้วิจัยลักษณะและประสิทธิภาพของวรรณคดีตามทัศนะของครูและนักเรียน และเพื่อต้องการทราบถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอน โดยใช้ The Mann - Whitney U Test สอบเพื่อต้องการให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทัศนคติกับจำนวนปีของประสบการณ์ในการสอนของครู การศึกษา และการฝึกอบรมเกี่ยวกับวรรณคดีที่ใช้สอนเด็ก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือครูจำนวน 37 คน และนักเรียนเกรด 5 และ 8 รวม 1028 คน จากโรงเรียนในเขตการปกครองของทางศาสนาในเมือง Covington มลรัฐ Kentucky สหรัฐอเมริกา ปรากฏว่าครู 10 คน ในจำนวนทั้งสิ้น 37 คน มีทัศนคติที่เกื้อหนุนวรรณคดี ส่วนเด็กนั้นชอบเรื่องเก่า ๆ เช่น Tom Sawyer, Black Beauty, Huckleberry Finn และ Little Women เด็กไม่ค่อยสนใจโคลงหรือกวีประพันธ์ (Poetry) นัก และครูโดยทั่วไปไม่สนใจแนวโน้มและการเขียนเกี่ยวกับวรรณคดีใหม่ ๆ สำหรับเด็กที่เพิ่งมีขึ้นเลย

เฟมบราฟ (Fambrough, 1972 : 104) ได้ทดลองสอนโคลงในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โคลงที่นำมาสอนเป็นโคลงในทศวรรษที่ 19 ทดลองสอนเป็น 2 ภาคเรียน คือภาคเรียนแรกเป็นการสอนแบบทั่วไป และเสนอบทเรียนตามลำดับที่เขียนก่อนหลัง อีกภาคหนึ่งสอนโดยวิธีเปรียบเทียบโคลงให้เห็น และเปิดโอกาสให้นักเรียนที่สนใจโคลงใด ๆ โดยเฉพาะให้ศึกษาอย่างลึกซึ้งลงไปอีกตามความต้องการ และให้เขียนวิจารณ์โคลงยาว ๆ 2 โคลงของนักเขียน 2 คน ผลปรากฏว่าการสอนแบบวิธีหลังได้ผลดีที่สุด

เอ็ดมัน ฟาเรล (Farrell, 1972 : 134) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนวรรณคดีแก่เด็กไว้ว่า

1. การอ่านวรรณคดีให้นักเรียนฟังเป็นสิ่งที่ดีและจำเป็น
2. ในการที่จะสร้างนักเรียนให้เป็นคนมีความกึกก้องที่จะวิพากษ์วิจารณ์นั้น ครูจะต้องพยายามช่วยเชื่อมประสบการณ์ของเด็กกับประสบการณ์ในวรรณคดีให้ติดต่อกัน และเมื่ออ่านให้เด็กฟังต้องเน้นจังหวะ การลงเสียงสูงต่ำและการเน้นเสียง ซึ่งในบทสนทนาธรรมดาจะไม่จำเป็นสำหรับผู้ที่เรียนซ้ำนั้นควรใช้ภาพยนต์หรือโทรทัศน์ช่วย

เอ็ดเวิร์ด โอลีฟ (Olive, 1972 : 4247 - A) ได้ส่งแบบสอบถามให้ครู 82 คน ซึ่งสอนอยู่ในโรงเรียนมัธยม 22 โรงเรียนในรัฐทางใต้ของสหรัฐอเมริกา เพื่อให้เห็นความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนวรรณคดีในโรงเรียนมัธยม สรุปผลได้ว่า การสอนวรรณคดีควรใช้ครูที่มีความรู้เพียงพอในด้านนี้ และควรได้รับการฝึกอบรมกันเป็นเฉพาะในวิชานี้มาแล้ว นอกจากนั้นควรให้มีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนวรรณคดีจริง ๆ แต่จากคำตอบในแบบสอบถามได้ความว่าครูเป็นจำนวนมากมีความรู้ไม่เพียงพอ และไม่ได้รับการฝึกอบรมที่เหมาะสมมา

วิลลาร์ด อับราฮัม (Abraham, 1952 : 459 - 465) ได้สำรวจภาวะการอ่านของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 และ 4 รวม 26,232 คน โดยการส่งแบบสอบถาม 41 ข้อ ปรากฏว่านักศึกษารับหนังสือนอกเวลามากพอ ๆ กับหนังสือที่เรียนในเวลา นักศึกษาชายอ่านมากกว่านักศึกษาหญิงเล็กน้อย ส่วนใหญ่อ่านประเภทนวนิยายมากที่สุด ถัดมาก็คือพวกเหตุการณ์ปัจจุบัน เรื่องลับ และพวกตลกขำขัน ผู้วิจัยสรุปว่าอัตราการอ่านของนักศึกษายังต่ำมาก ชอบอ่านเรื่องประเภทผจญภัย (adventure) มากที่สุด นักเขียนที่ชอบได้แก่ Fearl S. Buck,

Samuel Clemens, Lloyd Douglas, Hemingway, O. Henry, John Steinbeck, Walt Whitman, ...

นักศึกษามากส่วนหนึ่งที่บ้านมี Encyclopedia 1 ชุด ส่วนใหญ่มักบอกว่าอยากอ่านหนังสืออีกมาก ๆ แต่ทำไม่ได้เพราะมีการบ้านมาก มีเป็นส่วนน้อยที่บอกว่าไม่ค่อยได้อ่านเพราะสิ่งต่อไปก็คือ ขาดเงิน เล่นกีฬา ฟังวิทยุ ไม่สนใจ ไม่มีที่เงียบ ๆ อ่าน ซึ่งก็จริง ทำงานบ้านมาก หรือ ขาดหนังสืออ่าน

มิลตัน จอห์น ฮอฟ (Hoff, 1970 : 200 - A) ได้ศึกษาวิจัยเพื่อต้องการทราบความสำคัญของวรรณคดี ในฐานะที่จะใช้เป็นเครื่องมือให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างนานาชาติ (International understanding) และทราบความคิดเห็นเพื่อไปประกอบการเลือกวรรณคดีให้แก่นักเรียน เขาได้ส่งแบบสอบถามแบบปรนัยไปยังแผนกการศึกษา 50 แห่งโบสถ์หรืออเมริกา และส่งแบบสอบถามที่คล้าย ๆ กันไปยังสำนักพิมพ์ที่พิมพ์ตำราวรรณคดี เขาได้ขอรับรองให้ผู้นิพนธ์เขียนวิจารณ์ด้วย นอกจากนี้ยังได้สัมภาษณ์นักการศึกษาในยุโรปซึ่งประจำอยู่ที่ปารีส และได้ศึกษาจากข้อเขียนของบุคคลต่าง ๆ ด้วย สรุปผลการศึกษาก็ได้ดังนี้

1. ทักษะที่ได้ออกจากการสำรวจและสัมภาษณ์คือ วรรณคดีเป็นสื่อหรือพาหนะสำคัญที่ทำให้เกิดความเข้าใจกันระหว่างนานาชาติสำหรับเคื่กระดับมัธยมศึกษา
2. มีการสนับสนุนและส่งเสริมให้ใช้วรรณคดีเพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างกัน เพราะวรรณคดีได้ประสมการณ์และสามารถทำให้รู้จักและเข้าใจตัวละคร วรรณคดีเป็นศิลปะสากลจึงมีบทบาทที่มีประสิทธิภาพ และมีแนวโน้มว่าจะมีการใช้วรรณคดีเพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างชาติกันมาก

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการสำรวจที่สำคัญคือ สถาบันฝึกหัดครูควรมีความรับผิดชอบในการพัฒนาความรู้ลึกและช่วยให้นักศึกษามีความสามารถในทางวรรณคดี เพื่อช่วยขบกระกับความเข้าใจซึ่งกันและกัน และควรบรรจุรายวิชานี้ไว้ในวิชาวรรณคดีสำหรับครูด้วย

โซโลมอน ทิลเลส (Tilles, 1972 : 304 - 305) กล่าวว่า วรรณคดีที่น่ามาสอนในห้องเรียนนี้ได้ตามบรรยายากาจริง ๆ ยากที่สุดคือบทละคร เพราะผู้ประพันธ์เขียนขึ้นเพื่อให้แสดงบนเวที ในปี 1971 - 1972 เขาได้ทดลองสอน Spanish American Theatre

กับนักศึกษาชั้นปริญญาตรีที่เลือกเรียนภาษาสเปนและเรียนจบชั้นกลางแล้ว นักศึกษาเหล่านี้เป็นฝ่าย
ขอร้องไห้เปิดสอนวิชาตัวเอง ทิลเลสโกแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ให้อ่านบทละคร
หลายเรื่องและให้เลือกเอาเรื่องหนึ่ง เพื่อแสดงในวันปิดภาคเรียน ส่วนกลุ่มที่ 2 นั้นเขาเป็น
คนเลือกบทละครของนักเขียนปัจจุบันให้อ่าน และแสดง กฎเกณฑ์ในการเลือกเรื่องที่สำคัญเป็น
พิเศษ เพราะการแสดงจะแสดงโดยนักศึกษาที่เรียนภาษาสเปนและให้ดูด้วยเอง ไม่ใช่สำหรับพวก
เจ้าของภาษา จึงจำเป็นจะต้องเลือกเรื่องที่นักศึกษายกเข้าใจได้ โดยไม่ต้องอาศัยภูมิหลังหรือ
วัฒนธรรมของต่างประเทศมากนัก นักศึกษาต้องศึกษาโครงสร้างของเรื่องอย่างละเอียด และต้อง
เปลี่ยนแปลงถ้อยคำ ๆ ให้เป็นถ้อยคำง่ายเมื่อออกแสดง ปรากฏผลเป็นที่น่าพอใจทั้ง 2 กลุ่ม แต่กลุ่ม
ที่ 2 ได้ผลดีกว่า เพราะครูได้เลือกเรื่องให้อ่านตั้งแต่ต้นเพียงเรื่องเดียว กลุ่มนี้จึงเพ่งเล็ง
ความสนใจและศึกษาอย่างลึกซึ้งใช้เวลาานกว่ากลุ่มแรก ซึ่งต้องไปศึกษาเรื่องหลายเรื่องอย่าง
คร่าว ๆ อยู่ก่อน จึงจะเลือก กลุ่มที่ 2 จึงมีความเข้าใจลึกซึ้งและสามารถแสดงได้ดีกว่า

แกสและออฟสไตน์ (Kaes and Offstein, 1972 : 306 - 309)

ได้กล่าวถึงการสอนวรรณคดีต่างประเทศในรูปแปลว่าได้รับผลสำเร็จ แต่ในระยะแรกเริ่มจะมีปัญหา
คือผู้เรียนไม่มีประสบการณ์ทางวัฒนธรรมเช่นเดียวกับผู้ประพันธ์ เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้สอนก็จะแปลหรือ
ตีความ และให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งนั้น และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนถามโดยเสรี เขาเริ่ม
สอนโดยการพิมพ์ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน เพื่อเป็นพื้นฐานและแจกให้ผู้เรียน
ล่วงหน้าก่อนจะถึงชั่วโมงเรียน 2 - 3 วัน เมื่อแจกไปแล้วก็ให้นักเรียนไปอ่านแล้วจับกลุ่มสนทนา
ปรึกษากัน หลังจากให้อ่านเรื่องแล้วครูจะเริ่มถามคำถามจากง่ายไปหายาก และต้องใช้ความคิด
วิจารณ์ และค่อย ๆ ให้ความหรือประเมินเรื่องที่อ่านด้วยความคิดของตนเอง ในการเลือกเรื่อง
ให้อ่านนั้นเลือกตาม theme คือเลือกเรื่องที่มีปัญหาค้าง ๆ กันมาเปรียบเทียบกัน เป็น
เรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของมนุษย์และเหตุการณ์ปัจจุบัน ซึ่งผู้เรียนจะนำมาสัมพันธ์กับชีวิตของตนได้
ไม่ได้เลือกเรื่องตามลำดับที่เขียน

ในฤดูหนาวปี 1971 นักศึกษาระดับปริญญาตรีแผนกภาษาเยอรมัน ได้ขอร้องไห้แผนก
เปิดสอนบทละครของ Bertolt Brecht ชาวเยอรมันที่แปลเป็นภาษาอังกฤษแล้ว ทาง
แผนกจึงเปิดสอนและให้นักศึกษาที่จบปริญญาโทแล้ว 2 คน เป็นผู้สอน เพราะถือว่าช่วยฝึกคิดและ

เป็นกันเองกับนักศึกษา เขาเริ่มสอนด้วยการเลือกเรื่องที่เห็นว่าจะตรงกับความต้องการของผู้เรียน วิธีการคือ เริ่มด้วยการพูดถึงเหตุการณ์ทางการเมืองในชีวิตของผู้ประพันธ์ และภูมิหลังส่วนตัว เกี่ยวกับอาชีพการเขียน เรื่องที่เลือกเป็นเรื่องแรกคือ Galileo เพราะตรงกับความต้องการก็เกี่ยวกับความรับผิดชอบของนักวิทยาศาสตร์ในยุคเทคโนโลยี การอธิบายจึงเริ่มด้วยการเมือง และวิทยาศาสตร์ และความเกี่ยวข้องกับปัญหาในปัจจุบันเกี่ยวกับโยงไปถึงบทละคร ผู้สอนได้ปล่อยให้ นักศึกษาแสดงออกซึ่งความคิดเห็นมากที่สุด ถ้ามีข้อเขียนวิจารณ์ของคนอื่น ๆ เกี่ยวกับบทละครนี้ ครูก็พยายามเอามาให้นักศึกษาอ่านด้วย ครูพยายามหาเรื่องของนักเขียนอื่นที่เขียนเรื่องในทำนอง คล้าย ๆ กัน มาเปรียบเทียบกับให้เห็นด้วย เมื่อถึงสัปดาห์ที่ 10 ของการเรียน ครูแทบจะไม่จำเป็น สำหรับนักศึกษาอีกแล้ว เพราะนักศึกษามีความสามารถศึกษากันด้วยตัวเองเป็นอย่างดี การให้คะแนนวิชานี้ คัดสินจากการเขียนรายงานสั้น ๆ และการรายงานหน้าชั้น รวมทั้งการสอบปากเปล่าอีกประมาณ 30 นาที ผลการสอนด้วยวิธีนี้ได้ผลดีเป็นที่พอใจของผู้สอน และสามารถควบคุมให้มีคุณภาพได้

✍ จากเอกสารอ้างอิงต่าง ๆ ถึงได้กล่าวมาแล้วข้างต้น สามารถจะสรุปปัญหาและอุปสรรค ในการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษได้ว่าอาจเกิดจากสิ่งเหล่านี้คือ

1. ความแตกต่างทางวัฒนธรรมของผู้เรียนกับวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ ผู้เรียนที่ไม่เข้าใจวัฒนธรรม แนวความคิด กานิยมและปรัชญาของชาวตะวันตก จะไม่สามารถอ่าน วรรณคดีของชาวตะวันตกให้เข้าใจได้ลึกซึ้งได้
- ✍ 2. ภาษาหรือพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับศัพท์และโครงสร้างของผู้เรียนต่ำ เนื่องจาก ภาษาในวรรณคดีบางอย่างยากกว่าภาษาที่ใช้กันอยู่ตามปกติ จะเห็นการอ่านวรรณคดีได้เข้าใจอรรถรส จำเป็นจะต้องอาศัยทักษะทางภาษา
3. เนื้อหาตำราที่นำมาสอนไม่เหมาะสมเช่นมากเกินไป หรือไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีและเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน
4. การสอนของครูไม่เห็นเรื่องกระตุ้นใจให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียน และ ตัวครูเองมีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่สอนไม่เพียงพอ นอกจากนั้นยังขาดการฝึกอบรมวิธีสอนที่ได้ผลมา จึงทำให้การเรียนการสอนไม่ไ้ผลเท่าที่ควร.

วิธีดำเนินการ

กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่

1. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 4 ในระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2515 ทั้งหมด จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง ที่เปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาเอก ได้แก่ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปทุมวัน พระนคร บางแสน พิษณุโลก มหาสารคาม และสงขลา รวมจำนวนนิสิตได้ 258 คน แยกเป็นชาย 69 คน และหญิง 189 คน ดังได้จำแนกไว้ในตารางคือ

ตาราง ก. แสดงจำนวนนิสิตที่ใช้ในการวิจัย

วิทยาลัยวิชาการศึกษา	จำนวนนิสิต		รวม
	ชาย	หญิง	
ประสานมิตร	18	33	51
ปทุมวัน	—	9	9
พระนคร	6	21	27
บางแสน	12	31	43
พิษณุโลก	4	17	21
มหาสารคาม	13	33	46
สงขลา	16	45	61
รวม	69	189	258

2. อาจารย์ที่สอนวิชาวรรณคดีอังกฤษทุกคน ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา ทั้ง 7 แห่งดังกล่าวข้างต้น รวมจำนวน 24 คน แยกเป็นชาย 5 คน และหญิง 19 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ประกอบด้วยแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จำนวน 2 ฉบับ คือ

1. แบบสอบถามนิสิต แบ่งออกเป็น 4 ตอน รวม 189 ข้อ คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวนิสิต ว่าแนกตามเพศ อายุ วุฒิ สถานทางบ้าน ทัศนคติและความสนใจที่มีต่อการเรียนวิชาวรรณคดีอังกฤษ มีจำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ เช่นวิธีศึกษาวรรณคดีของนิสิตทั้งในและนอกห้องเรียน และความเข้าใจวรรณคดีอังกฤษ วิธีสอนของอาจารย์และการวัดผล รวม 71 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวนิสิตซึ่งอาจเป็นอุปสรรคในการเรียน มีจำนวน 56 ข้อ

ตอนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่มีต่อการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ รวม 47 ข้อ

2. แบบสอบถามอาจารย์ผู้สอน แบ่งออกเป็น 4 ตอน เช่นกัน รวมทั้งหมด 192 ข้อคือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้สอน จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิ จำนวนปีที่สอน และประสบการณ์ในการเข้ารับการศึกษาวรรณคดีหรือสัมมนา กำหนดหน้าที่และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องรวม 17 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับกระบวนการสอน เช่น การเตรียมการสอน วิธีสอน การเลือกเนื้อหาและการใช้อุปกรณ์การสอนและการวัดผล มี 80 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เช่นปัญหาเกี่ยวกับการเลือกเนื้อหาที่สอน ปัญหาที่เกิดจากผู้เรียน หรือเกิดจากผู้สอนเอง และวิธีดำเนินการแก้ไข ปัญหาที่เกิดขึ้น รวมทั้งหมก 64 ข้อ

ตอนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็น และข้อเสนอแนะต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ รวม 31 ข้อ

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้ง 2 ฉบับดังกล่าวขึ้น โดยได้ศึกษาแนวทางจากหนังสือ เอกสารและการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ต้องการศึกษาเป็นจำนวนมาก เมื่อสร้างแบบสอบถามเสร็จแล้วได้นำแบบสอบถามฉบับที่ใช้สอบถามนิสิต ไปให้นิสิตชั้นปีที่ 4 ที่เรียนวิชา เอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2 คน อ่านและทดลองตอบ ทั้งนี้เพื่อ ตรวจสอบความถ้อยคำสำนวนหรือภาษาที่ใช้ในแบบสอบถามนั้น ผู้ตอบจะเข้าใจหรือมีปัญหาย่างใดหรือไม่ เมื่อได้รับคำตอบและปรับปรุงแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษา ตรวจแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงจัดการพิมพ์เป็นฉบับดำนนำไปใช้สอบถามจริง ๆ

การส่งแบบสอบถามและการรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถามแต่ละฉบับได้แจกให้นักนิสิตและอาจารย์กรอกคนละ 1 ฉบับ โดยไม่กำหนดเวลา ผู้วิจัยได้ดำเนินการส่งและรวบรวมแบบสอบถามกลับ ในภาคเรียนที่ 3 ซึ่งเป็นภาคเรียนที่ นิสิตได้ศึกษาวิชาวรรณคดีครบทุกรายวิชาแล้ว ในการดำเนินการส่งแบบสอบถามและรวบรวมข้อมูล นั้นผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้คือ

1. ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาในส่วนกลางและบางแสน ผู้วิจัยได้เ้าแบบสอบถาม ไปด้วยตนเองและรับกลับด้วยตนเองเช่นกัน
 2. ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาพิษณุโลก มหาสารคามและสงขลา ผู้วิจัยได้ติดต่อ ไปยังหัวหน้าแผนกวิชาภาษาและวรรณคดีอังกฤษ เพื่อขอความช่วยเหลือเรื่องการแจกจ่ายแบบสอบถาม ไปยังอาจารย์และนิสิต ผู้วิจัยส่งและรับแบบสอบถามคืนโดยทางไปรษณีย์
- แบบสอบถามที่รวบรวมกันมาได้ทั้งหมดมีดังนี้

ก. แบบสอบถามนิสิตรวบรวมกันมาได้ 304 ฉบับ จากจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปเท่ากับจำนวนนิสิตทั้งหมด 371 ฉบับ

ข. แบบสอบถามอาจารย์ รวบรวมกลับคืนมาได้ทั้งหมด 25 ฉบับ แต่คัดลอกฉบับที่คำตอบมีไม่ครบทุกตอนออกไป 1 ฉบับ จึงเหลือเพียง 24 ฉบับ

การจัดกระทำกับข้อมูล

เมื่อรวบรวมแบบสอบถามมาแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ เพื่อสรุปผลของการวิจัยดังนี้

ก. แบบสอบถามนิสิต ได้กระทำดังนี้

1. คัดเลือกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก แบบสอบถามที่ถือว่าเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์จะต้องมีชื่อ และมีคะแนนเฉลี่ยสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีอังกฤษตรงกับ และต้องเป็นแบบสอบถามที่ตอบครบทุกตอน ปรากฏว่าสามารถคัดเลือกแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ได้จำนวน 258 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 69.54

2. ทำการหาวิธีสถิติเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการกับผลการเรียนวรรณคดีอังกฤษของนิสิต โดยการใช้สถิติในคำอธิบายต่อไปนี้

2.1 หาคะแนนเฉลี่ย (Mean) นำคะแนนจากผลการสอบมาหาคะแนนเฉลี่ย โดยวิธีสูตร (Garrett, 1968 : 27)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทนคะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทนจำนวนคน

2.2 หาคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) นำคะแนนที่ได้จากการสอบมาหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อดูการกระจายของคะแนน โดยใช้สูตร

(Ferguson, 1966 : 67)

$$s = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ s แทนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X^2$ แทนผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N แทนจำนวนคน

3.3 หากาสหสัมพันธ์แบบ Point biserial

โดยไจตุตร (McNemar, 1969 : 218)

$$r_{pb} = \frac{(M_2 - M_1) \sqrt{p_1 p_2}}{s_y}$$

เมื่อ r_{pb} แทนค่าสหสัมพันธ์แบบ point biserial
 M_1 แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มผู้ที่ตอบปฏิเสธข้อคำถาม
 M_2 แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มผู้ที่ตอบรับข้อคำถาม
 p_1 แทนสัดส่วน (proportion) ของผู้ที่ตอบปฏิเสธ
 p_2 แทนสัดส่วนของผู้ที่ตอบรับ
 s_y แทนค่าคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทั้งหมด

3.4 ตารางคำนวณสำคัญทางสถิติของค่าสหสัมพันธ์แต่ละตัวโดยเทียบ
 จากระดับชี้แจงความเป็นอิสระ (degree of freedom) กับค่าสหสัมพันธ์ที่ได้ จาก
 ตารางแสดงเบี่ยงเบนสำคัญทางสถิติของค่าสหสัมพันธ์ (Garrett, 1968 : 201)

3.5 หาการวัดผลของความถี่แต่ละข้อของแบบสอบถาม

ข. แบบสอบถามอาจารย์

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามอาจารย์ทั้งหมดมาหาความถี่ของทุกข้อกระทงทั้ง
 4 ตอน และหาความสัมพันธ์ของแต่ละข้อ เพื่อมาวิเคราะห์ข้อเท็จจริงต่าง ๆ เป็นตอน ๆ ตามที่
 ได้ระบุไว้ในจุดมุ่งหมายของการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้จะได้เสนอผลของการวิจัยออกเป็น 2 ตอน ตามลักษณะของแบบสอบถาม คือตอนที่ 1 เป็นการแสดงผลของการวิเคราะห์ข้อมูล พร้อมกับแปลความหมายของข้อมูล ซึ่งได้จากแบบสอบถามนิติต และ ตอนที่ 2 เป็นการแสดงผลของการวิจัยข้อมูลซึ่งได้จากแบบสอบถามอาจารย์ผู้สอน

สำหรับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์และนิสิตมีผู้วิจัยเปิดโอกาสให้เขียนมาอย่างเสรีในตอนท้ายของแบบสอบถามนั้น ผู้วิจัยได้สรุปรวบรวมไว้ในตอนท้ายของแต่ละตอน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามนิติต

ผู้วิจัยได้แยกข้อมูลออกวิเคราะห์เป็นตอน ๆ คือ

1. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางประชากรกับผลการเรียน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการเรียนวรรรณกั ของนิติต

กับผลการเรียน

3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาและอุปสรรคในการเรียนของนิติต

กับผลการเรียน

4. วิเคราะห์กระบวนการสอนของอาจารย์ ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะ

ของนิติตเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรรณกัอีกถุณ

สำหรับการหาสัมพันธ์ของแบบสอบถามแต่ละข้อนั้นได้แสดงไว้ในช่องถัดจากคำร้อยละของผู้ตอบ และใช้ตัวย่อว่า r_{pb} ข้อที่ค่าสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งหมายความว่าแนวโน้มจะเป็นจริงร้อยละ 95 จะมีเครื่องหมาย * แสดงไว้ และสำหรับข้อที่ค่าสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 ซึ่งมีความหมายว่าแนวโน้มจะเป็นจริงร้อยละ 99 นั้น ได้มีเครื่องหมาย ** แสดงไว้ สำหรับคำร้อยละของผู้ตอบที่แสดงไว้นั้นก็เพื่อเป็นส่วนประกอบในการศึกษาว่าข้อมูลแต่ละข้อมีจำนวนผู้ตอบมากน้อยเพียงใด

สำหรับการวิเคราะห์คะแนนผลสัมฤทธิ์วิชาการ วิชาวรรณคดีอังกฤษของนิสิตที่ใช้ประกอบ
เพื่อหาความสัมพันธ์ปรากฏว่ามีดังนี้

$$\text{คะแนนเฉลี่ยของนิสิตทั้งหมด } (\bar{X}) = 43.0813$$

$$\text{คะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐาน } (S) = 15.1657$$

1. ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางประชากรเกี่ยวกับตัวนิสิตกับผลการเรียนวรรณคดีอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทางประชากรกับผลการเรียนวรรณคดีของนิสิตนั้น
ปรากฏว่ามีทั้งความสัมพันธ์ที่เป็นบวกและเป็นลบ นั่นคือมีทั้งสถานภาพหรือองค์ประกอบที่เป็นการ
ส่งเสริมผลการเรียนให้สูงขึ้น และที่มุ่งเน้นผลการเรียนให้ต่ำลง ดังได้แสดงไว้ใน
ตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางประชากรของนิสิตกับผลการเรียน
วิชาวรรณคดีอังกฤษ

สถานภาพ		ร้อยละของ ผู้ตอบว่า "ใช่"	r_{pb}
เพศ	หญิง	73.25	.0511
	ชาย	26.75	—
อายุ	ต่ำกว่า 20 ปี	0.78	-.0300
	20 - 25 ปี	91.47	.0287
	25 ปีขึ้นไป	7.75	.0557
สภาพการสมรส	โสด	96.52	-.0142
	สมรสแล้ว	3.48	.0142

ตาราง 1 (ต่อ)

สถานภาพ	ร้อยละของ ผู้ตอบว่า "ใช่"	r_{pb}
วุฒิสูงสุดก่อนเข้ามหาวิทยาลัย		
ม.ก.5 (หรือ ม.8 เดิม)	20.15	-.0536
ป.กศ.	1.93	.0000
ป.กศ.สูง	73.64	.0199
พ.ม. หรืออาชีวศึกษาชั้นสูง	4.27	.0683
ประสบการณ์ในการเป็นครู		
ยังไม่เคยเป็นครูมาก่อน	93.25	-.0318
สอนมาแล้ว 1 - 3 ปี	4.26	.0013
สอนมาแล้ว 4 ปีขึ้นไป	4.49	.0663
ประสบการณ์ในการไปศึกษาต่างประเทศ		
เคย	5.03	.0267
ไม่เคย	94.97	-.0267
อาชีพของบิดามารดา		
บิดาหรือมารดาเป็นครูหรือแพทย์ หรือทนายความ	17.83	.0394
ค้าขาย, ทำธุรกิจส่วนตัว	36.05	.0082
ทำการเกษตร	19.38	.0000
ทำงานรับจ้าง	7.75	-.0015
อื่น ๆ	18.99	-.0090
เกี่ยวกับสภาพทางบ้าน		
อยู่กับบิดามารดาตั้งแต่เล็กจนโต	72.86	.0452
บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมตั้งแต่ตัวนิสิตยังเล็ก ๆ	10.07	.0000

ตาราง 1 (ต่อ)

สถานภาพ	ร้อยละของ ผู้ตอบว่า "ใช่"	r_{pb}
นิสัยไม่คอยมีความสุขเท่าที่ควรในวัยเด็ก	13.56	-.0126
ในบ้านมีหนังสือภาษาอังกฤษมากพอสมควรเพราะ		
บิดามารดาหรือผู้ปกครองชอบอ่าน	4.26	.0266
ในบ้านมีหนังสือเกี่ยวกับวรรณคดีไทยและนวนิยาย		
มากพอสมควร	17.05	.0301
เกี่ยวกับการเงินภายในครอบครัวในวัยศึกษา		
มีรายได้มาก	—	—
มีรายได้ปานกลาง ไม่เคยขาดสน	70.55	.0023
มีรายได้ค่อนข้างน้อยและเกิดปัญหาทางการเงิน	29.45	-.0023
สถานที่พักในขณะที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัย		
พักในหอพักของวิทยาลัย	72.87	.0020
พักในหอพักเอกชน	12.79	.0149
พักบ้านเช่ากับเพื่อน	3.88	.0160
พักกับญาติ	3.48	-.0246
พักบ้านของตนเอง	6.98	-.0014
เหตุผลที่นิสัยเลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ (บางคนตอบมากกว่า		
1 คำตอบ)		
ชอบวิชานี้มากกว่าวิชาอื่น	63.95	.0913
เพราะสอบได้วิชานี้หรือได้รับคัดเลือกให้เรียน	11.62	.0004
เพราะเห็นว่านี่ประโยชน์และก้าวหน้ากว่าเรียน		
วิชาอื่น	34.88	-.0285

ตาราง 1 (ต่อ)

สภาพภาพ	ร้อยละของ ผู้ตอบว่า "ใช่"	r_{pb}
เพราะอยากเรียนโคลงและวรรณคดีของต่างประเทศ	1.93	.0454
เพราะเพื่อนแนะนำ		
เพราะถูกบังคับหรือขอร้องให้เรียน	0.38	-.0800
ประสบการณ์ในการเรียนโคลงในชั้นเรียนก่อนมาศึกษาในวิทยาลัยนี้		
เคยเรียนมาก่อน	91.86	-.0001
ไม่เคยเรียนมาก่อน	8.14	.0001
ความรู้ลึกหรือทัศนคติที่มีต่อโคลง นวนิยายหรือวรรณคดีอังกฤษ ก่อนมาศึกษาในวิทยาลัยแห่งนี้		
ชอบ	39.53	.0452
รู้ลึกเฉย ๆ	51.16	.0057
ไม่ชอบ	9.31	-.1172
ทัศนคติและประสบการณ์ทางวรรณคดีและนวนิยายไทย		
ชอบและได้อ่านเป็นจำนวนมาก	50.00	.1341*
รู้ลึกเฉย ๆ และได้อ่านบ้างเล็กน้อย	44.97	-.0808
ไม่ชอบและแทบจะไม่เคยหาอ่านเลย	5.03	-.1225*
ทัศนคติและความสนใจที่มีต่อวรรณคดีอังกฤษเมื่อศึกษาอยู่ในวิทยาลัยนี้		
ชอบมากกว่าเดิม	42.25	.1314*
เพิ่งรู้ลึกชอบขึ้นมาบ้าง	33.33	.0310
รู้ลึกเฉย ๆ เหมือนเดิม	15.50	-.0968
ไม่ชอบยิ่งกว่าเดิม	8.91	-.1531*

จากตาราง 1 สามารถสรุปได้ว่า เพศ อายุ สภาพการสมรส วิธีการ
การศึกษา ประสบการณ์ในการเรียนการสอน อาชีพของบิดามารดา สภาพทางบ้าน
และเศรษฐกิจภายในครอบครัว สถานที่พักของนิสิตขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัย เหตุผล
ที่นิสิตเลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ และทัศนคติที่มีต่อการเรียนวรรณคดีอังกฤษก่อนมาศึกษา
ในวิทยาลัย ไม่มีอิทธิพลที่จะทำให้ผลการเรียนวรรณคดีอังกฤษของนิสิตแตกต่างกัน

ส่วนทัศนคติและประสบการณ์ทางวรรณคดีไทยและวรรณคดีอังกฤษในขณะที่ศึกษา
อยู่ในวิทยาลัยนั้น มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น
.05 คือ ผู้ที่ตอบว่าไม่ชอบวรรณคดีไทยและแทบจะไม่หาอ่านเลย ซึ่งมีอยู่ ร้อยละ 5.03
และผู้ตอบว่าเมื่อมาศึกษาในวิทยาลัยนี้ไม่ชอบวรรณคดีอังกฤษยิ่งกว่าเดิม ซึ่งมีอยู่ร้อยละ
8.91 นั้น จะมีผลการเรียนต่ำกว่าผู้ที่ไม่ได้ตอบเช่นนั้น ก็มีค่าสหสัมพันธ์ -0.1225 และ
 -0.1531 ตามลำดับ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการเรียนวรรณคดีอังกฤษของนิสิตกับผลการเรียน

ได้แยกข้อมูลออกวิเคราะห์เป็นตอน ๆ คือ

ก. วิธีอ่าน ผลการวิเคราะห์วิธีอ่านวรรณคดีของนิสิตและความสัมพันธ์กับ
ผลการเรียนได้แสดงไว้ในตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างวิธีอ่านวรรณคดีอังกฤษของนิสิตกับผลการเรียน

วิธีการ	ร้อยละของ ผู้ตอบว่า "ใช่"	r_{pb}
สนใจอ่านประวัติผู้แต่งหรือคำนำก่อนเสมอ	51.55	.1080
มักจะอ่านผ่านไป 1 ครั้ง เพื่อดูความหมายทั่ว ๆ ไปก่อนเสมอ		
ก่อนที่จะหาความหมายของศัพท์หรือรายละเอียด	79.84	.0011
หาความหมายของศัพท์ยากไว้ก่อนที่จะเริ่มอ่านเสมอ	31.78	.0372
โดยปกติอ่านโคลงโดยไม่คอยหาความหมายของศัพท์เลย	19.37	$-.1285^*$

ตาราง 2 (ต่อ)

วิธีการ	ร้อยละของ ผู้ตอบว่า "ใช่"	r_{pb}
จะอ่านโคลงซ้ำเป็นครั้งที่ 2 เพื่อพยายามเข้าใจความหมายตาม ตัวอักษรหลังจากหาศัพท์แล้ว	80.62	.1235*
โดยปกติมักจะอ่านผ่าน ๆ ไปเลย เพื่อความหมายรวม ๆ ใน แต่ละบรรทัดหรือแต่ละบาท ไม่ได้พะวงว่าต้องให้เข้าใจลึกซึ้ง ว่าคำไหนขยายคำไหน	42.24	-.1736**
โดยปกติถ้าอ่านโคลง 2 เทียบแล้วไม่เข้าใจ จะหยุดอ่านโคลงนั้น	20.93	-.1606*
โดยปกติจะอ่านโคลงหนึ่ง ๆ หลายเที่ยวเสมอ	72.46	.1337*
เมื่ออ่านหนังสือมักจะทำบันทึกตอนสำคัญ และตอนที่ไมเข้าใจไว้เสมอ	55.81	.0701
จะสรุปความเข้าใจและความคิดเห็นหรือแนวคิดไว้หลังจากอ่าน จบแล้วเสมอ	51.55	.0681
ขณะที่อ่านบทละครหรือนวนิยายบางครั้งต้องหยุดชะงักด้วย ต้องเปิดหาความหมายของศัพท์และบางที่ไม่เข้าใจโครงสร้าง	77.90	-.0038
บางครั้งไม่สามารถอ่านหนังสือที่อาจารย์สั่งให้จบได้ และเข้าสอบ ทั้ง ๆ ที่อ่านไม่จบ	46.89	-.1988**

ข. ความเข้าใจ ผลการวิเคราะห์ความเข้าใจในสิ่งที่อ่านและความสัมพันธ์กับ
ผลการเรียนของนิสิต มีดังต่อไปนี้

ตาราง 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสิ่งที่อ่านกับผลการเรียนวรรณคดี
อังกฤษของนิสิต

วิธีการ	ร้อยละของ ผู้ตอบว่า "ใช่"	r_{pb}
เวลาอ่านโคลงต้องจดจำคำในประโยคเสมอ	38.75	.2107**
ส่วนมากมุ่งอ่านให้เข้าใจตามตัวอักษร ไม่เคยใช้จินตนาการ	26.35	-.1997**
พยายามมุ่งหาให้ได้ว่าใคร เป็นผู้พูดและพูดกับใคร ผู้เขียนต้องการ อะไร	68.60	.0036
มักพยายามหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อโคลงกับความหมายของ โคลงให้ได้	67.08	.0861
เมื่ออ่านนวนิยายและบทละคร มุ่งอ่านให้จบเร็ว ๆ เพื่อให้เข้าใจ เรื่องเป็นพอ	44.18	-.1775**
มักให้เพื่อนเล่าเรื่องย่อให้ฟังก่อนที่จะไปอ่าน	32.17	-.0014
ถ้าฉบับแปลเป็นไทยขาย มักจะไปหาภาษาไทยมาอ่าน	29.45	.0488
มีอยู่บ่อย ๆ ที่ไม่เข้าใจว่าต้องการแสดงอะไร แก่ผู้อ่าน เมื่อ อ่านจบแล้ว	89.53	-.0098
คิดว่าตนเองอ่านนวนิยายและบทละคร เรื่องสั้นเข้าใจดีเป็น ส่วนมาก	58.52	.1959**

ค. ความซาบซึ้งหรือความสามารถในการ เข้าถึงวรรณคดี ผลการวิเคราะห์
ความซาบซึ้งในวรรณคดีและความสัมพันธ์กับผลการเรียนได้แสดงไว้ในตาราง 4 คือ

ตาราง 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความซาบซึ้งในวรรณคดีกับผลการ เรียนของนิสิต

ความซาบซึ้งในวรรณคดี	ร้อยละของ ผู้ตอบว่า "ใช่"	r_{pb}
เวลาอ่านโคลงมักใช้จินตนาการตีความหมายของข้อความ โวหาร และสัญลักษณ์ต่าง ๆ เสมอ	68.21	.1644**
เวลาอ่านมักตั้งคำถามอยู่ในใจเสมอว่าไฟเราตรงไหน	41.08	.1177
โดยปกติไม่สนใจการใช้คำและแบบแผนของโคลง	54.26	-.0250
ขณะที่อ่านส่วนมากรู้สึกสนุกเพลิดเพลินและรักโคลง	34.49	.1202*
อ่านโคลงที่รู้สึกหงุดหงิดและอารมณ์เสีย	40.69	-.1411*
เวลาอ่านนวนิยาย เรื่องสั้น บทละคร จะปล่อยใจไปกับเนื้อหา คิดไว้ในใจก่อนว่าต้องชอบเรื่องนั้นเรื่องนี้เพราะเป็นเรื่องที่ไ้รับ	55.81	.0063
การยกย่อง	24.03	.0023
จะตั้งข้อสังเกตลักษณะตัวละคร และสัญลักษณ์ต่าง ๆ ไปด้วยใน ขณะที่อ่าน	66.67	.0921
ส่วนมากจะสนใจวิธีดำเนินเรื่องเป็นพิเศษ	35.68	.0700
สนใจแนวคิดและวิธีการ เสนอแนวคิดของผู้เขียนเป็นพิเศษ	49.22	.0918

เมื่อพิจารณาตาราง 2, 3 และ 4 ตามลำดับแล้วสามารถสรุปกระบวนการ เรียน
วรรณคดีอังกฤษของนิสิต อันประกอบไปด้วยวิธีอ่าน ความเข้าใจ และความสามารถในการ เข้าถึง
วรรณคดีอังกฤษของนิสิตและความสัมพันธ์กับผลการ เรียนได้ดังนี้

2.1 วิธีอ่านของนิสิต ปรากฏว่ามีทั้งวิธีอ่านที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกและทางลบ
กับผลการ เรียนของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือนิสิตที่อ่านโคลงโดยจะต้องอ่านซ้ำเป็น
ครั้งที่ 2 เพื่อพยายามเข้าใจความหมายตามตัวอักษร หลังจากหาศัพท์แล้ว และโดยปกติจะอ่าน
โคลงหนึ่ง ๆ หลายเที่ยวเสมอ มีแนวโน้มที่จะมีผลการ เรียนวรรณคดีอังกฤษสูงกว่านิสิตที่ไม่ได้ใช้

วิธีนี้อาจมีปัจจัยสำคัญที่ระบับความเชื่อมั่น .05

ส่วนวิธีอ่านที่มีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลการเรียนได้แก่ การอ่านโคลงผ่าน ๆ ไปเพื่อดูความหมายรวม ๆ ไม่ได้พะวงว่าต้องให้เข้าใจลึกซึ้งว่าคำไหนขยายคำไหน หากอ่านโคลง 2 เทียบแล้วไม่เข้าใจจะหยุดอ่านโคลงนั้น และการที่ไม่สามารถจะอ่านหนังสือที่อาจารย์สั่งให้จบได้และเข้าสอบทั้ง ๆ ที่อ่านไม่จบ จะทำให้ผลการเรียนของนิสิตต่ำลงอย่างมีนัยสำคัญที่ระบับความเชื่อมั่น .01 วิธีอ่านที่นอกเหนือไปจากนี้ไม่ทำให้ผลการเรียนของนิสิตแตกต่างกัน

2.2 ความเข้าใจสิ่งที่อ่าน สรุปได้ว่านิสิตที่ตอบว่าอ่านโคลงโดยค้องให้เข้าใจโครงสร้างของประโยคเสมอ และนิสิตที่มีความเห็นว่าคนอ่าน นวนิยาย บทละคร และเรื่องสั้นเข้าใจดีเป็นส่วนมาก มีแนวโน้มที่จะมีผลการเรียนสูงกว่านิสิตที่ไม่ได้ตอบเช่นนั้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระบับความเชื่อมั่น .01 ส่วนนิสิตที่มุ่งอ่านให้เข้าใจตามตัวอักษร ไม่ใช่จินตนาการ เมื่ออ่าน นวนิยาย และบทละคร ก็มุ่งอ่านไปจบเร็ว ๆ เพื่อให้เข้าใจเรื่องเบื้งเพอ จะมีผลการเรียนต่ำกว่านิสิตที่ไม่ได้ใช้วิธีอ่านแบบนี้ อย่างมีนัยสำคัญที่ระบับความเชื่อมั่น .01

2.3 ความซาบซึ้งในวรรณคดีที่อ่าน ปรากฏว่าผู้ที่อ่านโคลงโดยใช้จินตนาการ มีแนวโน้มที่จะมีผลการเรียนสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้ใช้จินตนาการอย่างมีนัยสำคัญที่ระบับความเชื่อมั่น .01 และผู้ที่รู้สึกสนุกเพลิดเพลินเมื่ออ่านโคลง มีแนวโน้มที่จะมีผลการเรียนสูงกว่าผู้ที่อ่านโคลงที่ไร้รู้สึกหงุดหงิดและอารมณ์เสีย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระบับความเชื่อมั่น .05

3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาและอุปสรรคในการ เรียนของนิสิตกับผลการ เรียน

ไคว์เคราะห้ปัญหาออกเป็น 3 ตอนด้วยกันคือ

ก. ปัญหาของนิสิตเกี่ยวกับเนื้อหาหรืออุปกรณ์ในการ เรียน และความสัมพันธ์กับผลการ เรียน ไคว์แสดงไว้ในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาของนิสิต เกี่ยวกับเนื้อหาหรืออุปกรณ์กับผลการ เรียนวรรณคดีอังกฤษ

เนื้อหาหรืออุปกรณ์ในการ เรียน	ร้อยละของผุ้ตอบ	r_{pb}
หนังสือหรือ เรื่องที่อาจารย์เลือกมาให้เรียนส่วนมากน่าเบื่อไม่สนุก	13.57	-.0670
หนังสือส่วนมากใช้โครงสร้างและศัพท์ยากทำให้อ่านไม่รู้เรื่อง	45.34	-.1207*
โคลงที่อาจารย์นำมาสอนส่วนมากใช้ศัพท์และโครงสร้างยากเกินไป	48.84	-.1922**
เนื้อหาที่ตองเรียนมีมากเกินไป อ่านไม่ค่อยทัน	56.59	-.0772
เนื้อหาเต็มไปด้วยแนวคิดและสัญลักษณ์ที่ยากแก่การ เข้าใจด้วยตนเอง	65.12	-.0925
เนื้อหาเต็มไปด้วยความรู้ เกี่ยวกับวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ตะวันตกมาก ยากแก่การ เข้าใจและไม่เกิดความเพลิดเพลินเมื่ออ่าน	50.00	-.1045

ตาราง 5 (ต่อ)

เนื้อหาหรืออุปกรณ์ในการ เรียน	ร้อยละ ของคำตอบ	r_{pb}
เนื้อหาที่อาจารย์นำมาสอนตอนต้น ๆ ยากแก่การ เข้าใจ จึงเกิดทอดยเสียตั้งแต่ต้น	31.40	-.1981**

ข. ปัญหาของนิสิตเกี่ยวกับการ สอนของอาจารย์และความสัมพันธ์กับผลการ เรียน
ได้แสดงไว้ในตาราง 6 คือ

ตาราง 6 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาของนิสิตเกี่ยวกับการ สอนของอาจารย์
กับผลการ เรียนวรรณคดีอังกฤษ

ปัญหาเกี่ยวกับการ สอนของอาจารย์	ร้อยละ ของคำตอบ	r_{pb}
อาจารย์บางคนและเข้มงวด ไม่เป็นกันเองขณะที่สอน	21.71	-.1100
ไม่ค่อยรับฟังความคิดเห็นของนิสิต มักพูดเสียเองเป็นส่วนใหญ่	26.36	-.0530
บางคนรีบสอนเพื่อให้จบตามหลักสูตร ไม่สนใจว่านิสิตเข้าใจหรือไม่	43.05	-.0453
ไม่ให้นิสิตมีโอกาสเลือกเรื่องที่จะอ่านเลย	80.63	.0000
ไม่มีวิธีสอนที่ทำให้รู้สึกสนุกเพลิดเพลิน	54.66	.0341
ไม่ค่อยได้ฝึกให้นิสิตคิด และฝึกวิธีอ่านที่ถูกต้องหลัก	51.94	.0741
ทั้งคำถามไม่ค่อยเป็น ไม่สามารถจะทำให้ให้นิสิตพยายามตอบคำถาม	30.63	.1000
ไม่ค่อยอธิบายหรือสรุปให้เห็นว่าวรรณคดีที่อ่านนั้นมีคุณค่าอย่างไร	45.74	.0479
มักจะแปลหรืออธิบายให้นิสิตฟังเสียเองหมด ทำให้นิสิตเคยตัว ไม่สามารถไปอ่านด้วยตนเองให้เข้าใจได้	33.73	-.0119

ตาราง 6 (ต่อ)

ปัญหาเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_{pb}
จะสอนและเน้นเฉพาะสิ่งที่อาจารย์ชอบ	39.54	-.0465
ไม่เข้าใจความต้องการของนิสิต ไม่ค่อยเอาใจใส่และสนใจนิสิต	53.88	.0038
บางคนแสดงความเบื่อหน่ายในการสอนมาให้เห็น และสอนเหมือน จำใจสอน ทำให้นิสิตไม่อยากเรียน	24.81	-.0669
มักจะแสดงอาการไม่พอใจ เมื่อนิสิตถามหรือแย้ง	15.51	-.0418
ไม่อธิบายสิ่งที่นิสิตถามให้เข้าใจชัดเจน เพราะความรู้ไม่กว้างพอ	18.60	.0977
ใช้วิธีสอนที่น่าเบื่อ ซ้ำซาก	61.25	-.0250
เวลาสอบบางคนใช้คำสั่งไม่ชัดเจน หรือใช้คำสั่งที่นิสิตไม่คุ้นเคย มาก่อน นิสิตจึงไม่เข้าใจ	40.32	-.1169

ค. ปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดจากตัวนิสิตเองที่สัมพันธ์กับผลการเรียนวรรณคดี
ได้แสดงไว้ในตาราง 7

ตาราง 7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดจากตัวนิสิตเอง
กับผลการเรียนวรรณคดีอังกฤษ

ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากตัวนิสิต	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r_{pb}
ไม่ชอบอ่านกวีนิพนธ์ไทย หรือวรรณคดีไทย	11.05	-.1622**
ไม่ค่อยสนใจอ่านนวนิยายไทย	20.15	-.0351
ไม่ค่อยสนใจอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ ถ้าไม่ใช่หนังสือที่ต้องเรียน	50.38	-.1014

ตาราง 7 (ต่อ)

ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากตัวนิสิต	ร้อยละ ของผู้ตอบ	r _{pb}
ความรู้ด้านศัพท์จำกัดมาก จึงเป็นอุปสรรคในการอ่าน	81.00	-.1655 **
ไม่ค่อยเข้าใจปรัชญา แนวความคิด และค่านิยมของชาวตะวันตก	86.82	-.1210 *
ไม่เข้าใจสัญลักษณ์และแนวความคิดที่ทวีใช้ หากอาจารย์ไม่อธิบาย	75.19	-.2116 **
ไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ปัญหาสังคมและประวัติศาสตร์ ตะวันตก	75.19	-.2353 **
มักจะท้อถอยและหมดความอดทนที่จะอ่านสิ่งที่รู้สึกลำบาก	64.72	-.1334 *
ไม่เข้าใจประโยชน์ของวรรณคดี จึงไม่เกิดความอยากเรียน	37.59	-.1500 *
เวลาสอบ มีอยู่บ่อย ๆ ที่อ่านคำถามหรือคำสั่งไม่เข้าใจ	63.17	-.0888
บางครั้งไม่สามารถบรรยายความรู้ที่นึกคิดออกมาเป็นภาษาอังกฤษ ได้ ทำให้คะแนนสอบเสียไป	91.08	-.1220 *
มีเวลาสำหรับศึกษาวรรณคดีน้อย เพราะต้องทำการบ้านวิชาอื่น ๆ ซึ่งมีมาก	77.90	-.0117
ไม่ค่อยสนใจศิลปะ ดนตรี และเพลง	11.62	-.0800

เมื่อพิจารณาตาราง 5, 6 และ 7 แล้วสามารถสรุปปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นกับ
ตัวนิสิตและความสัมพันธ์กับผลการเรียนได้ดังนี้

ก. เกี่ยวกับเนื้อหาและอุปกรณ์ในการเรียนวรรณคดี ปรากฏว่า นิสิตที่ตอบว่า
หนังสืออ่านส่วนมากใช้ศัพท์และโครงสร้างยากทำให้อ่านไม่รู้เรื่อง โคลงที่อาจารย์นำมาสอน
ส่วนมากใช้ศัพท์และโครงสร้างยากเกินไป และเนื้อหาที่นำมาสอนตอนต้น ๆ ยากแก่การเข้าใจ
จึงเกิดท้อถอยเสียตั้งแต่ต้นจะมีแนวโน้มที่จะมีผลการเรียนต่ำกว่านิสิตที่มิได้ตอบเช่นนี้
อย่างมีนัยสำคัญระดับความเชื่อมั่น .05 และ .01 ตามลำดับ คือมีค่าสหสัมพันธ์ -.1207, -.1922

และ --.1981

ข. เกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ ปรากฏว่านิสิตส่วนมากมีความเห็นเกี่ยวกับอาจารย์มากน้อยตามลำดับคือ อาจารย์ไม่ให้โอกาสนิสิตได้ออกเรื่องที่จะอ่านเลย ใช้วิธีสอนที่น่าเบื่อซ้ำซาก ไม่ทำให้รู้สึกสนุกเพลิดเพลิน ไม่เข้าใจความต้องการของนิสิต ไม่ค่อยเอาใจใส่และสนใจนิสิต นอกจากนี้ไม่ค่อยได้ฝึกให้นิสิตคิดและฝึกวิธีอ่านที่ถูกหลักให้ ปัญหาเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ปี ค.ศ. สหสัมพันธ์ไม่มีผลสำคัญทางสถิติ แสดงว่าไม่ทำให้ผลการเรียนของนิสิตแตกต่างกัน

ค. ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากตัวนิสิตเองที่ทำให้ผลการเรียนของนิสิตต่ำลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 ได้แก่การที่นิสิตไม่ชอบอ่านกวีนิพนธ์และวรรณคดีไทย นิสิตมีความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีมาก ไม่เข้าใจแนวความคิดที่กวีใช้ หากอาจารย์ไม่อธิบาย ไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ปัญหาสังคมและประวัติศาสตร์ตะวันตก และที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ได้แก่การที่นิสิตไม่เข้าใจประโยชน์ของวรรณคดี มักจะทอดทิ้งและหลงความออกหน้าอ่านสิ่งที่ตนรู้สึกว่ายาก และประการสุดท้ายไม่สามารถบรรยายความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาษาอังกฤษได้

ปัญหาและอุปสรรคที่นอกเหนือไปจากนี้ไม่ทำให้ผลการเรียนของนิสิตแตกต่างกัน

4. กระบวนการสอนของอาจารย์ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ

ในตอนนี้เป็นการสำรวจวิธีสอนและการวัดผลที่อาจารย์ใช้ และกระบวนการสอนที่นิสิตชอบ รวมไปถึงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ เพื่อจะได้นำไปศึกษาควบคู่กับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์ ซึ่งได้วิเคราะห์จากแบบสอบถามอีกฉบับหนึ่ง เพื่อความสะดวกผู้วิจัยได้แยกวิเคราะห์ออกเป็นตอน ๆ คือ

ก. กระบวนการสอนของอาจารย์ ประกอบด้วยวิธีสอน กิจกรรมที่ให้นิสิตทำ และการประเมินผล ได้เสนอแยกไว้ในตาราง 8, 9 และ 10 ตามลำดับ คือ

ตาราง 8 แสดงวิธีดำเนินการสอนวรรณคดีอังกฤษของอาจารย์

วิธีสอนของอาจารย์	ร้อยละ ของผู้ตอบ
อธิบายจุดมุ่งหมายของการเรียนวรรณคดีประเภทนั้น ๆ ให้ทราบก่อนเสมอ	46.51
ถามนิสิตเกี่ยวกับใจความสำคัญของสิ่งที่ให้อ่าน ถ้านิสิตไม่ตอบจะอธิบายให้ฟังเสียเอง	40.69
อธิบายความหมายของศัพท์ และโครงสร้างแก่นิสิตเสมอ	50.38
อ่านโคลง 1 บรรทัดหรือ 1 ประโยคแล้วอธิบายเป็นไทยให้ฟังเป็นส่วนใหญ่	18.21
อ่านโคลงด้วยจังหวะและน้ำเสียงที่ทำให้นิสิตชอบและเพลิดเพลิน	63.95
อธิบายให้เห็นความไพเราะของโคลง โดยให้สังเกตการใช้คำ สัมผัส จังหวะ เน้นให้สังเกตการผูกเรื่องและการดำเนินเรื่อง ลักษณะตัวละคร การใช้ฉาก และการสร้างบรรยากาศในเรื่องที่อ่านเสมอ	60.46
อธิบาย theme ของเรื่องให้ฟังเสียเองเป็นส่วนมาก	32.17
อธิบายวัฒนธรรมในเรื่องให้นิสิตเข้าใจเสมอ	52.71
รับฟังความคิดเห็นของนิสิตเสมอและไม่ตัดสินว่าถูกหรือผิด	43.79

ตาราง 8 (ต่อ)

วิธีสอนของอาจารย์	ร้อยละ ของผู้ตอบ
อธิบายเปรียบเทียบวรรณคดีไทยและวรรณคดีอังกฤษให้เห็นความแตกต่างบ้าง เป็นครั้งคราว	40.69
แนะนำผลงานอื่น ๆ ของผู้เขียนที่นิสิตเรียน ให้นิสิตทราบเสมอ	43.02
พยายามส่งเสริมให้นิสิตใช้จินตนาการ และกล้าแสดงความคิดเห็น	67.05
แนะนำให้อ่านโคลงหนึ่ง ๆ ซ้ำหลายครั้ง ส่วนร้อยละให้อ่านซ้ำ 2 ครั้งเป็นอย่างน้อย	48.06

ตาราง 9 แสดงกิจกรรมที่อาจารย์ให้นิสิตทำในการ เรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ

กิจกรรมที่ให้นิสิตทำ	ร้อยละ ของผู้ตอบ
อาจารย์สั่งให้นิสิตไปอ่านสิ่งที่จะ เรียนมาล่วงหน้า	88.37
ถ้าเป็นร้อยละอาจารย์จะเล่าเรื่องย่อให้นิสิตฟังก่อนให้ไปอ่าน	9.30
ให้นิสิตถามสิ่งที่ไม่เข้าใจก่อนสอน	34.10
ให้นิสิตเป็นผู้สรุปหรือเล่าเรื่องย่อให้เพื่อนฟัง	24.41
ให้นิสิตไปอ่าน background ที่เกี่ยวกับผู้แต่งมาเอง	53.87
ให้นิสิตช่วยกันอ่าน แปลโคลงและตีความหมายเองเป็นส่วนมาก	49.22
ให้นิสิต paraphrase โคลงเป็นตอน ๆ	43.41
ให้นิสิตอ่านตอนสำคัญ ๆ ให้เพื่อนฟัง	10.46
ให้นิสิตจับกลุ่มอภิปรายแสดงความคิดเห็นโดยอาจารย์ตั้งปัญหาให้	18.99
ให้นิสิตวิจารณ์ตัวละครและการผูกเรื่องตลอดจนถึงการ สร้างฉาก	53.87

ตาราง 9 (ต่อ)

กิจกรรมที่ให้นักศึกษาทำ	ร้อยละ ของผู้ตอบ
ให้แสดงละครหรือจัดบรรยายภาคในห้องเรียนให้เข้ากับเรื่องที่อ่านเป็นกรังกราว	16.66
ให้นักศึกษาฟังโคลงจากแผ่นเสียงหรือเทป หรือให้ชมสไลด์ หรือภาพยนตร์	
ประกอบเมื่อเรียนบทละครหรือนวนิยาย	32.55
ให้นักศึกษาไปสอบถามถามเกี่ยวกับบทเรียน ที่เรียนเป็นการบ้าน	28.29
ให้นักศึกษาแปลบางตอนเป็นภาษาไทยมาส่งอาจารย์	—

ตาราง 10 แสดงวิธีประเมินผลการสอนของอาจารย์

วิธีการประเมินผล	ร้อยละ ของผู้ตอบ
ให้นักศึกษาอธิบายความหมายของศัพท์ ตัวละคร หรือประโยคที่คัดลอกมา	79.84
ถามแนวคิดของผู้เขียนในเรื่อง หรือให้เปรียบเทียบแนวคิดของผู้เขียนต่าง ๆ กัน	68.60
ให้อธิบายอิทธิพลของสมัยต่าง ๆ ที่มีต่อผู้เขียนและผลงาน	28.68
ให้วิจารณ์โครงเรื่องและการดำเนินเรื่อง	55.03
ให้วิจารณ์ตัวละคร เหตุการณ์ หรือฉาก	81.39
ให้เล่าเรื่อง	23.64
ให้อธิบาย Theme ของเรื่อง	65.11
ให้แสดงความคิดเห็นที่มีต่อเรื่องที่อ่าน	76.74
โคลงที่นำมาถามในข้อสอบเป็นโคลงที่ยังไม่เคยเรียนมาก่อน	31.78
ข้อสอบส่วนมากเป็นแบบอัตนัย มีให้เติมคำบ้างเล็กน้อย	75.19

เมื่อพิจารณาตาราง 8, 9 และ 10 จะสามารถสรุปกระบวนการสอนของอาจารย์ได้ดังนี้

1. วิธีสอนที่ใช้มีมากน้อยตามลำดับคือวิธีสอน ร้อยละ 67.05 ตอบว่า อาจารย์พยายามส่งเสริมให้นักศึกษาใช้จินตนาการและกล้าแสดงความคิดเห็น ร้อยละ 64.34 ตอบว่า อาจารย์อธิบายให้เห็นความไพเราะของโคลงโดยให้สังเกตการใจคำ สัมผัสและจังหวะของโคลง ร้อยละ 63.95 ตอบว่า อาจารย์อ่านโคลงควบจังหวะและน้ำเสียงที่ทำให้ลืมนึกและเพลิดเพลิน ร้อยละ 60.46 กล่าวว่าอาจารย์เน้นให้สังเกตการผูกเรื่องและการดำเนินเรื่อง ลักษณะตัวละคร การชักนำและการสร้างบรรยากาศในเรื่องที่อ่านเสมอ ร้อยละ 52.71 กล่าวว่าอาจารย์อธิบายวัฒนธรรมในเรื่องให้นักศึกษาเข้าใจเสมอ ร้อยละ 50.38 ตอบว่าอาจารย์อธิบายความหมายของศัพท์และโครงสร้างแก่นลึกละเอียด ที่เหลืออีกนั้นเป็นวิธีสอนที่มาจากคำตอบของนิสิตต่ำกว่าร้อยละ 50 ลงไปคืออาจารย์แนะนำให้อ่านโคลงหนึ่ง ๆ ซ้ำหลายครั้ง ส่วนร้อยละให้อ่านซ้ำ 2 ครั้งเป็นอย่างน้อย อาจารย์อธิบายจุดมุ่งหมายของการเรียนวรรณคดีประเภทนั้น ๆ ให้ทราบก่อนเสมอ อาจารย์รับฟังความคิดเห็นของนิสิตเสมอและไม่ตัดสินว่าถูกหรือผิด แนะนำผลงานอื่น ๆ ของผู้เขียนที่นิสิตเรียนให้นักศึกษาทราบเสมอ อธิบายเปรียบเทียบวรรณคดีไทยและวรรณคดีอังกฤษให้เห็นความแตกต่างบ้างเป็นครั้งคราว ถามนิสิตเกี่ยวกับใจความสำคัญของสิ่งที่สั่งให้นักศึกษาอ่าน ถ้านิสิตไม่ตอบจะอธิบายให้ฟังเสียเอง อธิบาย theme ของเรื่องให้นักศึกษาฟังเสียเป็นส่วนใหญ่ และร้อยละ 18.21 ตอบว่าอาจารย์อ่านโคลง 1 บรรทัดหรือ 1 ประโยกแล้วอธิบายให้ฟังเป็นภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่

2. กิจกรรมที่อาจารย์ให้นักศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้

กิจกรรมที่อาจารย์ให้นักศึกษาทำมากที่สุดจากคำถามของนิสิต ร้อยละ 88.37 คืออาจารย์สั่งให้นักศึกษาไปอ่านสิ่งที่เรียนมาล่วงหน้า ร้อยละ 53.87 ตอบว่าอาจารย์สั่งให้นักศึกษาไปอ่านภูมิหลังที่เกี่ยวข้องกับผู้แต่งมาเอง ให้นักศึกษาวิจารณ์ตัวละครและการผูกเรื่อง ตลอดจนถึงการสร้างฉาก ร้อยละ 49.22 ตอบว่าอาจารย์ให้นักศึกษาช่วยกันอ่าน แปลโคลงและตีความหมายเสียเอง เป็นส่วนใหญ่ นอกนั้นเป็นกิจกรรมที่มาจากคำตอบของนิสิตต่ำกว่าร้อยละ 44 ลงมาตามลำดับคือ อาจารย์ให้นักศึกษา paraphrase โคลงแต่ละตอน ๆ ให้นักศึกษาหาสิ่งที่ไม่เข้าใจก่อนสอน ให้นักศึกษาฟังโคลงจากแผ่นเสียงหรือเทปบันทึกเสียง หรือให้ชม slides หรือชมภาพยนตร์ประกอบเมื่อ

เรียนบทละครหรือนวนิยาย ให้นักศึกษาไปคอมเมนต์ถามเกี่ยวกับบทเรียนที่เรียนเป็นการบ้าน ให้นักศึกษาเป็นผู้สรุปหรือเล่าเรื่องย่อให้ฟัง ให้นักศึกษาจับกลุ่มอภิปราย แสดงความคิดเห็นโดยอาจารย์ตั้งปัญหาให้นักศึกษาแสดงละครหรือจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้เข้ากับเรื่องที่อ่านเป็นครั้งคราว ให้นักศึกษาอ่านตอนสำคัญ ๆ ให้เพื่อนฟัง และร้อยละ 9.30 ตอบว่า ถ้าเป็นร้อยแก้วอาจารย์จะเล่าเรื่องย่อให้นักศึกษาฟังก่อนให้ไปอ่าน ส่วนการให้นักศึกษาไปแปลเป็นภาษาไทยนั้นไม่มี

3. วิธีประเมินผล ปรากฏว่าวิธีประเมินผลที่อาจารย์ใช้มากที่สุดได้แก่การให้วิจารณ์ตัวละคร เหตุการณ์ หรือฉากมาจากคำถามของนิสิต ร้อยละ 81.39 การให้นักศึกษาอธิบายความหมายของศัพท์ ตัวละคร หรือประโยคที่คัดลอกมา ร้อยละ 79.84 การให้แสดงความคิดเห็นที่มีต่อเรื่องที่อ่าน ร้อยละ 76.74 ถามแนวคิดของผู้เขียนในเรื่อง หรือให้เปรียบเทียบแนวคิดของผู้เขียน ร้อยละ 68.60 ให้อธิบาย theme ของเรื่อง ร้อยละ 65.11 ให้วิจารณ์โครงเรื่องและการดำเนินเรื่อง ร้อยละ 55.03 ส่วนข้อสอบส่วนมากเป็นแบบอัตนัย มีให้เติมคำบ้างเล็กน้อย และร้อยละ 31.78 กล่าวว่าโคลงที่นำมาถามเป็นโคลงที่ยังไม่เคยเรียนมาก่อน

ข. กระบวนการสอนหรือวิธีสอนของอาจารย์ที่นิสิตชอบ ได้เสนอไว้เพื่อให้อาจารย์ผู้เกี่ยวข้องจะได้ทราบความคิดเห็นของนิสิตในตาราง 11

ตาราง 11 แสดงกระบวนการสอนวรรณคดีอังกฤษที่นิสิตชอบ

กระบวนการสอนของอาจารย์ที่นิสิตชอบ	ร้อยละ ของผู้ตอบ
อาจารย์แปลและสรุปเป็นภาษาไทยให้มากที่สุดโดยเฉพาะโคลง	39.93
อ่านตอนยาก ๆ ให้ฟังและอธิบายโดยไม่จำเป็นก่อนให้ผู้เรียนคิด	30.24
อ่านไปคุยกับผู้เรียนทุกคน อธิบายเฉพาะที่นิสิตไม่เข้าใจ และเน้นให้สังเกต ตอนสำคัญ	90.32
ให้ผู้เรียนอ่านซ้ำเพื่อให้เข้าใจอย่างแท้จริงเมื่อถึงตอนสำคัญ	95.35
ปล่อยให้ศึกษาไปอ่านมาเอง และถามตอนที่ไม่วางใจในชั้น ถ้าไม่ถามก็ถือว่า เข้าใจแล้วและไม่อธิบาย	17.83

ตาราง 11 (ต่อ)

กระบวนการสอนของอาจารย์ที่นิสิตชอบ	ร้อยละ ของผู้ตอบ
แนะนำให้ไปอ่านหนังสือภายนอกเพิ่มเติมมาก ๆ	49.23
เปลี่ยนแปลงวิธีสอนและให้มีกิจกรรมน้อย ๆ	38.39
เมื่อสอนบทละครให้นิสิตแสดงบทละครบ้างเป็นบางครั้ง	78.30
ฝึกให้นิสิตอ่านโคลงให้ถูกจังหวะ และทำนอง	96.13
ใช้ความพยายามให้นิสิตที่ไม่เคยตอบหรือไม่กล้าตอบให้ได้แสดงความคิดเห็น	95.74
ไม่เอาใจใส่นิสิตที่ไม่สนใจเรียน เพราะถือว่าทุกคนโศกแล้ว	25.57
ให้คำถามไปเขียนตอบเป็นการบ้านทุกครั้งที่ได้รับ	51.17
นาน ๆ ครั้งจะให้การบ้านไปตอบสักข้อ	25.20
สอนขอย่นย่อ ๆ และบอกล่วงหน้าว่าจะสอบอะไรบ้าง	85.66
นำข้อบกพร่องของนิสิตจากการสอนและแบบฝึกหัดมาชี้แจงให้ฟังในชั้น	95.74
คัดลอกผลการเรียนจากการสอบปลายเทอมมาเรียงเคียง	3.48
มีการฉายภาพยนตร์เรื่องที่เรียนให้ชม หรือหาแผ่นเสียงมาประกอบการสอนโคลง	96.13

จากตาราง 11 สามารถสรุปกระบวนการสอนของอาจารย์ที่นิสิตชอบ มากน้อยไปตามลำดับ
คือ นิสิต ร้อยละ 96.13 ชอบให้อาจารย์ฝึกให้นิสิตอ่านโคลงให้ถูกจังหวะและทำนอง มีการ
ฉายภาพยนตร์เรื่องที่เรียนให้ชม หรือหาแผ่นเสียงมาประกอบการสอนโคลง ร้อยละ 95.79 ชอบให้
อาจารย์นำข้อบกพร่องของนิสิตจากการสอนและแบบฝึกหัดมาชี้แจงให้ฟังในชั้น ร้อยละ 95.74
ชอบอาจารย์ที่ใช้ความพยายามให้นิสิตที่ไม่เคยตอบหรือไม่กล้าตอบให้ได้แสดงความคิดเห็น ร้อยละ
95.35 ชอบวิธีสอนที่ให้นิสิตอ่านซ้ำเมื่อถึงตอนสำคัญเพื่อให้เข้าใจอย่างแท้จริง ร้อยละ 90.32
ชอบให้อาจารย์อ่านไปพร้อมกับนิสิตทุกคน อธิบายเฉพาะที่นิสิตไม่เข้าใจ และเน้นให้สังเกตตอนสำคัญ

ร้อยละ 88.38 ชอบให้อาจารย์เปลี่ยนแปลงวิธีสอนและให้มีกิจกรรมบ่อย ๆ ร้อยละ 85.66 ชอบให้มีการสอบบ่อย ๆ และบอกล่วงหน้าว่าจะสอบอะไรบ้าง ร้อยละ 51.17 ชอบให้อาจารย์ให้คำถามไปเขียนตอบเป็นการบ้านทุกครั้งที่เราเรียน ที่เหลือนอกจากนี้เป็นกระบวนการสอนที่นิสิตจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50 ลงไปชอบ ได้แก่ชอบการที่อาจารย์แนะนำให้ไปอ่านหนังสือภายนอกเพิ่มเติมมาก ๆ ชอบให้อาจารย์แปลและสรุปเป็นภาษาไทยให้มากที่สุด โดยเฉพาะโคลง ชอบให้อาจารย์อ่านตอนยาก ๆ ให้ฟังและอธิบายโดยไม่จำเป็นต้องให้ผู้เรียนคิด ชอบการที่อาจารย์ไม่เอาใจใส่ในสิ่งที่เราสนใจเรียนเพราะถือว่าทุกคนโคแล้ว ร้อยละ 25.20 ชอบการที่นาน ๆ อาจารย์จึงจะให้การบ้านไปตอบสักข้อ และมีเพียงร้อยละ 17.83 ที่ชอบวิธีสอนแบบปล่อยให้ให้คิดไปอ่านมาเอง และมาถามตอนที่เข้าใจในชั้น ถ้าไม่ถามก็ถือว่าเข้าใจแล้วและไม่อธิบาย และสุดท้ายมีนิสิตเพียง ร้อยละ 3.48 ที่ชอบการตัดสินผลการเรียนจากการสอบปลายเทอมครั้งเดียว

ค. เกี่ยวกับทัศนคติและความคิดเห็นของนิสิต ในตอนนี้เป็นการสำรวจความรู้สึกทัศนคติ และความคิดเห็นของนิสิตที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีอังกฤษ รวมไปถึงประโยชน์ที่นิสิตได้จากการเรียนวิชานี้ ดังได้เสนอไว้ในตาราง 12

ตาราง 12 แสดงทัศนคติและความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีอังกฤษ

ทัศนคติและความคิดเห็นของนิสิต	ร้อยละของผู้ตอบ
เริ่มชอบอ่านหนังสือประเภทวรรณคดีขึ้นเรื่อย ๆ	70.54
สนใจหนังสือวรรณคดีทุกประเภท	34.49
เริ่มชอบงานของนักเขียนบางคนที่ไม่เคยสนใจมาก่อน	66.67
สนใจโคลงเป็นพิเศษและมักไปหาอ่านเสมอ	24.80
อ่านวรรณคดีด้วยความเพลิดเพลิน ไม่รู้สึกว่าถูกบังคับให้อ่านและชอบไปหาหนังสืออ่านนอกเวลาเรียน	40.69

ตาราง 12 (ต่อ)

ทัศนคติและความเกิดขึ้นของนิสิต	ร้อยละ ของผู้ตอบ
ไม่ได้สนใจวรรณคดีมากไปกว่าการอ่านหนังสือพิมพ์รายวันเลย	36.04
ไม่เคยไปหาหนังสือวรรณคดีอ่านเพิ่มเติมเลย นอกจากอาจารย์จะสั่ง	44.57
รู้สึกว่าการเกิดขึ้นเกี่ยวกับโลกกว้างขวางออกไปกว่าเดิม	75.96
เริ่มมองเห็นจุดมุ่งหมายของนักเขียนและความหมายที่แฝงอยู่ในเรื่องที่อ่าน	75.19
เริ่มรู้วิธีประเมินสิ่งที่อ่านว่าดีเลวอย่างไร	67.05
เริ่มเข้าใจเพื่อนมนุษย์มากยิ่งขึ้นจากการอ่านวรรณคดี	74.80
เริ่มเข้าใจตัวเองดียิ่งขึ้น เริ่มวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเองโดยอาศัย	
ประสบการณ์จากการอ่าน	68.60
เริ่มอ่านสิ่งต่าง ๆ ด้วยความใจกว้างและใจเป็นกลาง	68.60
ไม่เคยนำสิ่งที่อ่านเข้ามาสัมพันธ์กับชีวิตคนจริง ๆ เพราะถือว่าเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น	15.58
วรรณคดีช่วยเพิ่มความคิดสร้างสรรค์ เป็นตัวของตัวเอง	60.07
วรรณคดีให้ความรู้เกี่ยวกับวิชาอื่นด้วย โดยเฉพาะประวัติศาสตร์	67.82
วรรณคดีช่วยเพิ่มความรู้ทางศัพท์ให้กว้างขวางขึ้นมาก	87.20
วรรณคดีช่วยให้สามารถใช้คำและโวหารจนได้ดีขึ้น	58.13
วรรณคดีช่วยให้รู้การอ่านเร็วขึ้น	62.40
วรรณคดีช่วยให้ทำงานวิชาอื่น ๆ ได้ดีขึ้น	34.49
เห็นว่าการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษในวิทยาลัย	
ได้ผลคุ้มค่ากับเวลาและแรงงานที่ใช้ไป	36.82
ได้ผลไม่คุ้มค่ากับเวลาและแรงงานที่ใช้ไป	63.18
องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้การเรียนวรรณคดีของนิสิตประสบความสำเร็จคือ	
ตัวผู้เรียนเอง	29.06

ตาราง 12 (ต่อ)

ทัศนคติและความพึงพอใจของนิสิต	ร้อยละ ของผู้ตอบ
ผู้สอนและวิธีสอน	53.48
ตำราเรียนและอุปกรณ์	5.42
สภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของผู้เรียน	12.01
วิชาที่นิสิตชอบเรียนที่สุด	
Writing	16.66
Reading	29.06
Linguistics	21.70
วิธีสอนภาษาอังกฤษ	5.42
วรรณคดีอังกฤษ	27.13
วิชาที่นิสิตไม่ชอบที่สุด	
โกลง	47.67
นวนิยาย	3.87
เรื่องสั้น	-
บทละคร	14.34
ความเรียง	34.10
เหตุผลที่นิสิตไม่ชอบวิชานั้น ๆ เพราะ	
อาจารย์สอนไม่รู้เรื่อง	6.20
เรื่องไม่น่าสนใจ	20.93
ยากเกินกว่าที่จะเข้าใจด้วยตนเองได้	58.91
ไม่ชอบตั้งใจมาก่อนแล้ว	18.21

ตาราง 12 (ต่อ)

ทัศนคติและความคิดเห็นของนิสิต	ร้อยละ ของผู้ตอบ
ความรู้สึกเกี่ยวกับการตัดสินใจผลการเรียนของนิสิต รู้สึกว่าการเกรดของบางอาจารย์ไม่ยุติธรรม 25.19 นิสิตพอใจผลการสอบที่ได้รับแล้ว 41.08 ได้เกรดสูงกว่าที่คาดไว้ 1.93 ได้เกรดต่ำกว่าที่คาดไว้ 17.44	
ความรู้สึกมั่นใจเกี่ยวกับการนำวิชานี้ไปสอน นิสิตมั่นใจว่าจะสามารถไปสอนโคลงหรือวรรณคดีรูปอื่นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือระดับฝึกหัดครูได้ 20.54 นิสิตไม่มั่นใจว่าจะสามารถสอนได้ 48.83 นิสิตไม่อยากจะไปสอนวิชานี้เลย 30.62	

จากตาราง 12 สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. เกี่ยวกับนิสัยการอ่าน ปรากฏว่าจากการที่นิสิตได้ศึกษาวิชาวรรณคดีอังกฤษนั้นทำให้มีผลโยงไปถึงนิสัยการอ่าน คือ นิสิตร้อยละ 70.54 กล่าวว่าเริ่มชอบอ่านหนังสือประเภทวรรณคดีขึ้นเรื่อย ๆ ร้อยละ 66.67 เริ่มชอบงานของนักเขียนบางคนที่ไม่เคยสนใจมาก่อน และร้อยละ 44.57 ยังคงไม่เคยไปหาหนังสือวรรณคดีอ่านเพิ่มเติม นอกจากอาจารย์จะสั่ง และร้อยละ 36.04 กล่าวว่าไม่ไ้สนใจวรรณคดีมากไปกว่าการอ่านหนังสือพิมพ์รายวันเลย ร้อยละ 40.69 อ่านวรรณคดีด้วยความเพลิดเพลิน ไม่รู้สึกว่าถูกบังคับให้อ่าน และชอบไปหาหนังสืออ่านนอกเวลาเรียน ร้อยละ 34.49 กล่าวว่า สนใจหนังสือวรรณคดีทุกประเภท และร้อยละ 24.80 สนใจโคลงเป็นพิเศษและมักไปหาอ่านเสมอ

2. เกี่ยวกับการถ่ายทอดความรู้ไปใช้ หรือการนำประโยชน์ไปใช้ ปรากฏว่า นิสิต ร้อยละ 87.20 กล่าวว่าวรรณคดีช่วยเพิ่มความรู้ด้านศัพท์ให้กว้างขวางขึ้นมาก ร้อยละ 75.96 มีความรู้สึกว่ามีความคิดเห็นเกี่ยวกับโลกกว้างขวางออกไปกว่าเดิม และร้อยละ 75.19 กล่าวว่าเริ่มมองเห็นจุดหมายของบทเขียนและความหมายที่แฝงอยู่ในเรื่องที่อ่าน ร้อยละ 74.80 กล่าวว่าเริ่มเข้าใจเพื่อนมนุษย์มากยิ่งขึ้นจากการอ่านวรรณคดี นอกจากนี้นิสิต ร้อยละ 68.60 กล่าวว่าเริ่มเข้าใจตัวเองยิ่งขึ้น เริ่มวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเองโดยอาศัยประสบการณ์จากการอ่าน และเริ่มอ่านสิ่งต่าง ๆ ด้วยความใจกว้างและใจเป็นกลาง ร้อยละ 67.05 กล่าวว่าเริ่มรู้วิธีประเมินสิ่งที่อ่านว่าดีเลวอย่างไร ในด้านการนำวรรณคดีเข้ามาสัมพันธ์กับชีวิตนั้น นิสิต เพียงร้อยละ 15.58 ที่ตอบว่าไม่เกยนำสิ่งที่อ่านเข้ามาสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันจริงๆ เพราะถือว่า เป็นเรื่องที่แต่งขึ้น

นอกจากนี้นิสิตร้อยละ 60.07 ยังกล่าวว่าวรรณคดีช่วยให้มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นตัวของตัวเอง และในด้านการนำความรู้ไปใช้ให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นนั้น ปรากฏว่า นิสิตร้อยละ 67.82 ตอบว่าวรรณคดีให้ความรู้เกี่ยวกับวิชาอื่นด้วย โดยเฉพาะประวัติศาสตร์ ร้อยละ 62.40 มีความเห็นว่าวรรณคดีช่วยให้ศรัทธาการอ่านเร็วขึ้น ร้อยละ 58.13 เห็นว่าวรรณคดีช่วยให้สามารถใช้คำและไวยากรณ์ได้ดีขึ้น และประการสุดท้าย นิสิตร้อยละ 34.49 มีความเห็นว่าวรรณคดีช่วยให้งานวิชาอื่น ๆ ได้ดีขึ้น

อันนี้ข้อขัดข้องที่ว่า นิสิตมีความรู้สึกรู้สึกมั่นใจในวิชาความรู้ของตน ที่จะนำไปสอนคนอื่น เพียงใด ปรากฏว่า นิสิตร้อยละ 20.54 เท่านั้นที่มั่นใจว่าจะสามารถไปสอนใครหรือวรรณคดีรูปอื่นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือระดับฝึกหัดครูได้ก็ ส่วนนิตอีก ร้อยละ 48.83 นั้น ตอบว่าไม่มั่นใจว่าจะสามารถสอนใครได้ และที่เหลืออีกถึง ร้อยละ 30.62 นั้น ตอบว่าไม่อยากจะไปสอนวิชาใดเลย

3. ต่อความเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษในวิทยาลัย ปรากฏว่า นิสิตเพียง ร้อยละ 36.82 เท่านั้นที่มีความเห็นว่าการเรียนการสอนได้ผลคุ้มค่ากับเวลาและแรงงานที่ใช้ไป ที่เหลือร้อยละ 63.18 มีความเห็นว่าได้ผลไม่คุ้มค่ากับเวลาและแรงงานที่ใช้ไป ส่วนองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้การเรียนวรรณคดีของนิสิตประสบความสำเร็จนั้น

นิสิตส่วนใหญ่ ร้อยละ 53.48 เห็นว่าก็มีส่วนและวิธีสอนจะช่วยให้ลงมือได้แก่ตัวผู้เรียนเอง
สภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของผู้เรียน คำว่าเรียนและอุปกรณ์ตามลำดับ

สำหรับวิชาที่นิสิตชอบเรียนที่สุดไปบรรดาวิชาภาษาอังกฤษทั้งหมด ได้แก่ร้อยละ 29.06
ตอบว่าชอบเรียน Reading ร้อยละ 27.13 ชอบเรียนวรรณคดีอังกฤษ ถัดมาคือ
Linguistics, Writing และวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นอันดับสุดท้าย

ส่วนในวิชาวรรณคดีอังกฤษนั้นวิชาที่นิสิตไม่ชอบเรียนที่สุดคือ โกลงซึ่งมีผู้ตอบมากถึง
ร้อยละ 47.67 ถัดมาคือความเรียง บทละคร และนวนิยาย ตามลำดับ ส่วนเรื่องสั้นนั้น
ไม่มีผู้ใดตอบว่าไม่ชอบที่สุด สำหรับเหตุผลที่นิสิตไม่ชอบวิชานั้น ๆ ก็คือ ร้อยละ 58.91 กล่าวว่า
เป็นเพราะยากเกินกว่าที่จะเข้าใจด้วยตนเองได้ นอกนั้นก็มีความเห็นว่าเพราะเรื่องไม่น่าสนใจ
ร้อยละ 20.93 และร้อยละ 18.21 ตอบว่าไม่ชอบฟังใจมาก่อนแล้ว ที่เหลืออีกร้อยละ 6.20
ตอบว่าไม่ชอบเพราะอาจารย์สอนไม่รู้เรื่อง

ต่อข้อถามเกี่ยวกับความพอใจในเกรดที่ได้ ปรากฏว่านิสิตเพียงร้อยละ 41.08 เท่านั้น
ที่พอใจผลการสอบของตน ร้อยละ 25.19 ตอบว่าเกรดของบางอาจารย์ไม่ยุติธรรม และ
ร้อยละ 17.44 กล่าวว่าตนได้เกรดต่ำกว่าที่คาดไว้

ง. ข้อเสนอแนะของนิสิตสำหรับอาจารย์ผู้สอน ได้เสนอไว้ในตาราง 13

ตาราง 13 แสดงข้อเสนอแนะของนิสิตเกี่ยวกับการสอนวรรณคดีอังกฤษ

ข้อเสนอแนะของนิสิต	ร้อยละ ของผู้ตอบ
อาจารย์ควรให้นักเรียนอ่านหนังสือนอกเวลาเพิ่มเติม โดยให้อาจารย์เลือก ได้จากหลาย ๆ เรื่อง	85.27
ควรศึกษาเนื้อหาอย่างกว้างขวาง และมีความรู้ลึกซึ้งในวรรณคดีประเภทหนึ่ง ๆ จริง ๆ	75.96
ควรศึกษาวิธีสอนแบบต่าง ๆ และนำมาดัดแปลงสอนเพื่อให้นิสิตได้เปลี่ยนบรรยากาศ	86.82

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะของนิสิต	ร้อยละ ของผู้ตอบ
ควรโยนเหตุการณ์และแนวความคิดในวรรณคดีมาให้เข้ากับชีวิตจริงบ้าง	82.94
ควรเลือกวรรณคดีที่ให้ว่านิสิตจะเข้าถึงหรือเฟลิกเเลินได้ง่ายมาสอนก่อน	92.63
ควรส่งเสริมและให้กำลังใจผู้ที่เรียนไม่เข้าใจโดยเรียกมาให้คำแนะนำเป็นรายบุคคล	73.25
ควรแนะนำให้อ่านนวนิยายสมัยปัจจุบัน ก่อนที่จะให้อ่านของสมัยก่อน	56.97
ไม่ควรบังคับให้นิสิตยอมรับตามความคิดเห็นของอาจารย์	83.72
ไม่ควรให้นิสิตจำชื่อหรือสถานที่ หรือเหตุการณ์ในเรื่องละเอียดเกินไป	79.84
ไม่ควรให้นิสิตท่องจำข้อผู้เขียน	56.97
ไม่ควรปล่อยให้นิสิตกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งพูดเสียเป็นส่วนใหญ่	81.39
ไม่ควรเรียกให้นิสิตที่ไม่สมัครใจจะตอบให้ตอบคำถาม	45.73
ไม่ควรให้งานมากเกินไปจนเกินไปด้วยเห็นว่าป็นงานเบา ๆ	60.07
ควรพยายามให้นิสิตชอบวรรณคดี โดยชี้แจงหรือแสดงให้เห็นประโยชน์ที่จะได้จากวรรณคดี และให้โอกาสนิสิตศึกษาจนพอใจ	78.68
ฝึกให้นิสิตค้นคว้าสิ่งหรือคำถามประเภทต่าง ๆ ที่อาจจะพบในการสอบ	82.94
เวลาตรวจข้อสอบไม่ควรหักคะแนนเมื่อนิสิตเขียนผิดไวยากรณ์	77.51
ควรเปิดโอกาสให้นิสิตเขียนตอบเป็นภาษาไทยบ้างในบางคำถาม เพราะจะสามารถบรรยายได้อย่างลึกซึ้ง	53.10
การสอนวรรณคดีเป็นภาษาไทย เพราะชอบเข้าใจดีกว่าภาษาอังกฤษ	17.82
นิสิตอยากเสวนาให้วิทยาลัยเปิดสอนวิชาที่แทนวรรณคดีอังกฤษ	12.79
นิสิตอยากให้อาจารย์เป็นเพียงวิชาเลือก	30.23

เมื่อพิจารณาตาราง 13 แล้ว สามารถสรุปข้อเสนอแนะของนิสิต เพื่อผู้สอนที่เกี่ยวข้อง
จะได้ทราบ โดยจะได้อธิบายข้อเสนอแนะที่ผู้เรียนมากที่สุดคือ ร้อยละ 92.63 ไปตามลำดับ
จนกระทั่งถึง ร้อยละ 50 ดังนี้คือ

อาจารย์ควรเลือกวรรณคดีที่เห็นว่านิสิตจะเข้าถึงหรือพลิกพลิกได้ง่ายมาสอนก่อน
ควรศึกษาวิธีสอนแบบต่าง ๆ และนำมาดัดแปลงสอนเพื่อให้นิสิตได้เปลี่ยนบรรยากาศ ควรให้นิสิต
อ่านหนังสือนอกเวลาเพิ่มเติม โดยให้โอกาสนิสิตเลือกได้จากหลาย ๆ เรื่อง ไม่ควรบังคับให้
นิสิตยอมรับตามความคิดเห็นของอาจารย์ ควรโยงเหตุการณ์และแนวความคิดในวรรณคดีมาให้เข้า
กับชีวิตจริงบ้าง ควรพยายามให้นิสิตชอบวรรณคดีโดยชี้แจงหรือแสดงให้นิสิตเห็นประโยชน์ที่จะได้
จากวรรณคดี และให้โอกาสนิสิตศึกษาจนพอใจ ควรศึกษาเนื้อหาอย่างกว้างขวางและมีความรู้ลึกซึ้ง
ในวรรณคดีประเภทหนึ่ง ๆ จริง ๆ ไม่ควรให้นิสิตต้องจำชื่อผู้เขียน จำชื่อสถานที่หรือเหตุการณ์ใน
เรื่องละเอียดจนเกินไป ควรส่งเสริมให้กำลังใจผู้ที่เรียนไม่เข้าใจโดยเรียกมาให้คำแนะนำเป็น
รายบุคคล ควรแนะนำให้นิสิตอ่านนวนิยายสมัยปัจจุบัน ก่อนที่จะให้อ่านของสมัยก่อน ๆ

อึ้งในการสอนนั้นไม่ควรปล่อยให้นิสิตกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเสียเป็นส่วนใหญ่ และไม่ควรรำงานมากขึ้น
เกินไปด้วยเห็นว่าเป้งานเบา ๆ และควรฝึกให้นิสิตชินกับกำลังหรือคำถามต่าง ๆ ที่อาจจะพบ
ในการสอบ เวลาตรวจข้อสอบไม่ควรหัดคะแนนเมื่อนิสิตเขียนผิดไวยากรณ์ และควรเปิดโอกาส
ให้นิสิตเขียนตอบเป็นภาษาไทยบ้างในบางคำถาม เพราะจะสามารถบรรยายได้ลึกซึ้งกว่า

ข้อเสนอแนะที่นอกเหนือจากนี้เป็นข้อเสนอแนะของนิสิตส่วนน้อย แต่ก็น่าสนใจคือ นิสิต
ร้อยละ 30.23 เสนอว่าควรให้วิชาวรรณคดีเป็นเพียงวิชาเลือก ร้อยละ 12.79 อยากเสนอให้
วิทยาลัยเปิดสอนวิชาอื่นแทนวรรณคดีอังกฤษ ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาในการสอนนั้นนิสิต
ร้อยละ 17.82 เสนอว่าควรสอนวรรณคดีเป็นภาษาไทย เพราะยอมรับเข้าใจดีกว่าภาษาอังกฤษ

สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตที่เสนอมาในตอนท้าย ของแบบสอบถาม

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตที่รวบรวมได้จากแบบสอบถามปลายเปิดให้เขียนได้
อย่างเสรี เฉพาะที่เป็นความคิดเห็นของนิสิตส่วนมากที่น่าสนใจ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ามีความสำคัญ
ผู้ที่เกี่ยวข้องควรรีบจะรับทราบไว้มีดังนี้

ก. เกี่ยวกับเนื้อหาที่นำมาสอน ในวรรณคดีรายวิชาต่าง ๆ เช่น Literature I และ Literature II ควรจะเป็นเนื้อหาที่มีสาระง่าย ๆ และมีโครงสร้างไม่ซับซ้อนจนแล้วค่อยยากขึ้นตามลำดับ ไม่ควรเอาโคลงที่ใช้ภาษายากและเก่ามาสอนในตอนต้น เพราะทำให้หนังสือเกิดความท้อถอยและมีทัศนคติที่ไม่ดีเสียแต่เริ่มแรก

นอกจากนี้หนังสือเป็นจำนวนมากยังได้เสนอแนะให้เปิดสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี ความนึกคิด ตลอดจนกานิยมของชาวตะวันตกเสียก่อน เพราะปรากฏว่าสิ่งเหล่านี้เป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้หนังสือทางวรรณคดีไม่เข้าใจซาบซึ้ง

ข. เกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอน หนังสือได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมาหลายอย่าง เป้าหมายว่า

1. อาจารย์ที่สอน Literature I นั้นสำคัญมาก วิทยาลัยควรเลือกอาจารย์ที่มีความตั้งใจสอนและรักวรรณคดีจริง ๆ และต้องเป็นผู้ที่มีความรู้กว้าง เพราะเป็นการปูพื้นฐานในเบื้องต้นในด้านภาษาประพันธ์ให้แก่นักเรียน นอกจากนี้ก็ได้อธิบายว่าในการสอนรายวิชานี้ในครั้งแรก ผู้สอนควรจะสอนให้เข้มข้นจริง ๆ และที่สำคัญคือต้องสามารถฝึกให้นักเรียนอ่านโคลงให้เป็น โดยการสอนให้นักเรียนเข้าใจโครงสร้างในประโยค และวิธีตีความหรือแปลความ เพราะสองอย่างนี้เป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ท่านอ่านไม่เข้าใจ อาจารย์จึงควรแนะนำเสียแต่ต้นเพื่อให้นักเรียนจะได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการอ่านโคลงด้วยตนเองในภายหลัง

2. คุณสมบัติที่สำคัญของอาจารย์ที่สอนวรรณคดีทุกคน คือควรเป็นผู้ที่มีความรู้กว้างและมีความมั่นใจเวลาสอน และอย่างน้อยควรเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาโท นอกจากนี้ควรเป็นผู้ที่รักการสอนและสอนด้วยความตั้งใจและต้องพยายามเข้าใจนิสิตด้วย

นิตินางกลุ่มมีความเห็นว่าอาจารย์ที่สอนวรรณคดีอังกฤษควรเป็นชาวต่างประเทศ โดยให้เหตุผลว่าเท่าที่เคยศึกษามาแล้ว อาจารย์ชาวต่างประเทศเป็นคนมีความรู้กว้าง และมีความเชื่อมั่นในวิชาความรู้ของตน มีความมั่นใจในการสอน และตอบคำถามหรืออธิบายให้นักเรียนฟังด้วยความมั่นใจกว่าอาจารย์ชาวไทย นอกจากนี้อาจารย์ชาวต่างประเทศยังมีความยินดีที่จะรับฟังความคิดเห็นของนิสิต และมีความเป็นกันเองกับนิสิตกว่าอาจารย์ไทย อีกทั้งบรรยาการในห้องเรียนก็ไม่เคร่งเครียดหรืออึดอัดเหมือนในขณะที่ยังเรียนกับอาจารย์ไทยบางท่าน

นิสิตอีกกลุ่มหนึ่งมีความเห็นว่าควรจะให้อาจารย์ไทยเป็นผู้สอน เพราะอาจารย์ไทย
ย่อมเข้าใจปัญหาของนิสิตซึ่งเป็นคนไทยด้วยกัน และในบางกรณีที่อาจารย์ชาวต่างประเทศอธิบาย
ให้ฟังแล้วไม่เข้าใจนั้น อาจารย์ไทยสามารถอธิบายให้ฟังเป็นภาษาไทยเพื่อให้เข้าใจได้ง่าย
อย่างไรก็ตามอาจารย์ไทยที่กล่าวนี้หมายถึงอาจารย์ที่มีความตั้งใจสอนและเตรียมการสอนมาดี
เท่านั้น

3. นิสิตเสนอแนะว่าอาจารย์ที่มีความรู้ก็ควรจะร่วมกันรวบรวมโคลงที่
น่าสนใจพร้อมกับคำอธิบายหรือคำแปลเป็นประเภท ๆ แล้วพิมพ์ออกเผยแพร่เพื่อนิสิตจะได้หาซื้ออ่าน
ประกอบเพิ่มเติม นอกจากนี้ยังมีความเห็นว่าตำราเรียนที่วิทยาลัยหนึ่ง ๆ ใช้สอนนิสิตอยู่นั้น ควรจะ
ได้ส่งไปตามวิทยาลัยอื่น ๆ ด้วย เพื่อจะได้ศึกษาเปรียบเทียบกันดูว่าเป็นมาตรฐานเดียวกันหรือไม่

ค. ความคิดเห็นทั่วไป นิสิตกล่าวว่าคุณสมบัติโดยทั่วไปของผู้ที่จบการศึกษาระดับ
ปริญญาตรีทางการศึกษาวិชาเอกภาษาอังกฤษนั้น ควรจะเป็นผู้ที่มีทักษะทางภาษาอังกฤษทั้งทางด้าน
ฟัง พูด อ่าน และเขียนดีพอสมควร แต่ตามสภาพความเป็นจริงแล้ว นิสิตยังก้อยในเรื่องฟังและ
พูดอยู่มาก ซึ่งจะสังเกตได้จากการเรียนวรรณคดีในชั้น ซึ่งบางครั้งฟังไม่ค่อยเข้าใจ และพูดไม่ค่อย
เป็นภาษาอังกฤษได้น้อย จึงมักจะบังฟังการบรรยายพูดฝ่ายเดียวเป็นส่วนมาก ด้วยเหตุนี้เองนิสิตจึง
เสนอให้วิทยาลัยเปิดรายวิชาการฝึก ฟัง - พูด เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งวิชา และจะต้องฝึกกันอย่างเข้มข้น
จริง ๆ.

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามอาจารย์

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลตามลำดับคือ

1. สถานภาพโดยทั่วไปของอาจารย์ผู้สอน
2. กระบวนการสอนวรรณคดีอังกฤษ
3. ปัญหาในการสอนวรรณคดีอังกฤษและวิธีการแก้ปัญหา
4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ

1. สถานภาพโดยทั่วไปของอาจารย์ผู้สอน

จุดมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้ เพื่อต้องการทราบสภาพทั่วไปของผู้สอนที่เป็นองค์ประกอบสำคัญสำหรับวิชาชีพนี้อย่างไร เช่น อายุ วุฒิ ประสบการณ์ในการศึกษาและการสอน หรือการเข้ารับการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับปัญหาในการสอน เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยจะได้แยกแยะรายละเอียดเป็นตอน ๆ ไปคือ

1.1 เพศและสภาพการสมรสของอาจารย์ผู้สอนมีดังนี้

ตาราง 14 แสดงเพศและสภาพการสมรสของผู้สอน

สภาพการสมรส	เพศ		รวม	ร้อยละ
	ชาย	หญิง		
โสด	1	13	14	58.33
สมรสแล้ว	4	6	10	41.67
หย่า	—	—	—	—
ม่าย	—	—	—	—
รวม	5	19	24	100.00
ร้อยละ	20.83	79.17	100.00	

จากตาราง 14 ทำให้ทราบว่าจำนวนอาจารย์ผู้สอนวรรณคดีอังกฤษส่วนใหญ่เป็นหญิง คือร้อยละ 79.17 ส่วนอาจารย์ชายมีเพียงร้อยละ 20.83 เท่านั้น และส่วนมากอาจารย์ที่สอนเป็นอาจารย์ที่ยังไม่แต่งงานคือมีร้อยละ 58.33

1.2 วุฒิและอายุของผู้สอน จำแนกได้ดังนี้

ตาราง 15 แสดงวุฒิของผู้สอนจำแนกตามอายุ

วุฒิสูงสุด	อายุ			ร้อยละ
	20-30 ปี	31-40 ปี	41 ปีขึ้นไป	
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	—	—	—	—
ปริญญาตรีทางอักษรศาสตร์	1	—	—	4.17
ปริญญาตรีทางการศึกษา	3	—	—	12.50
ประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะภาษาอังกฤษ	—	—	—	—
ปริญญาโทหรือเทียบเท่า	4	7	6	70.83
ปริญญาเอกหรือเทียบเท่า	—	3	—	12.50
รวม	8	10	6	.
ร้อยละ	33.33	41.67	25.00	100.00

จากตาราง 15 สามารถสรุปได้ว่าวุฒิสูงสุดของอาจารย์ที่สอนวรรณคดีอังกฤษระดับนี้ส่วนใหญ่ได้แก่ปริญญาโทหรือเทียบเท่าคือมีร้อยละ 70.83 นอกนั้นเป็นอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาเอก และปริญญาตรีอีกจำนวนเกือบเท่า ๆ กัน คือ ร้อยละ 12.50 และ 16.67 ส่วนอายุของผู้สอนนั้นส่วนใหญ่คือร้อยละ 41.67 อยู่ในระหว่าง 31 - 40 ปี และร้อยละ 33.33 มีอายุระหว่าง 20 - 30 ปี นอกนั้นอีกร้อยละ 25.00 มีอายุ 41 ปีขึ้นไป

1.3 การศึกษาภาษาและวรรณคดีอังกฤษเป็นวิชาเอก ปรากฏว่าผู้สอนส่วนมาก เคยศึกษาวิชานี้เป็นวิชาเอกมาก่อนเมื่อครั้งศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยคือ

ตาราง 16 แสดงการ แจกแจงจำนวนผู้สอนที่เคยศึกษาภาษาและวรรณคดีเป็นวิชาเอก

ระดับการศึกษา	เคยศึกษา		ไม่เคยศึกษา		รวม	รวมร้อยละ
	จำนวนครู	ร้อยละ	จำนวนครู	ร้อยละ	จำนวนครู	
ปริญญาตรี	22	91.67	2	8.33	24	100.00
ปริญญาโทขึ้นไป	14	70.00	6	30.00	20	100.00

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่าจำนวนผู้สอนร้อยละ 91.67 เคยเรียนภาษาและวรรณคดีอังกฤษเป็นวิชาเอกในระดับปริญญาตรี แต่ในระดับปริญญาโทขึ้นไปนั้นผู้เรียนภาษาและวรรณคดีอังกฤษเป็นวิชาเอกมีเพียงร้อยละ 70.00 เท่านั้น ที่เหลือออกนั้นไม่ได้เรียน

1.4 ตำแหน่งหน้าที่ของผู้สอนในปัจจุบัน มีดังนี้

ตาราง 17 แสดงตำแหน่งหน้าที่ของอาจารย์ผู้สอนวรรณคดีอังกฤษ

ตำแหน่ง	จำนวนครู	ร้อยละ
หัวหน้าคณะวิชา	1	4.17
หัวหน้าแผนกภาษาอังกฤษ	3	12.50
อาจารย์ประจำวิชาภาษาอังกฤษ	19	79.17
อื่น ๆ	* 1	4.17
รวม	24	100.00

* อาจารย์ประจำวิชาภาษาฝรั่งเศส

จากตาราง 17 สามารถสรุปได้ว่าตำแหน่งหน้าที่ของอาจารย์ผู้สอนวรรณคดีอังกฤษ ร้อยละ 79.17 คือการเป็นอาจารย์ประจำวิชาภาษาอังกฤษ และมีอาจารย์ร้อยละ 12.5 เป็นหัวหน้าแผนกภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังมีอาจารย์ที่ดำรงตำแหน่งหัวหน้าคณะวิชา 1 คน และเป็นอาจารย์ประจำวิชาภาษาอังกฤษ 1 คน

1.5 การทำงานพิเศษที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษที่นอกเหนือจากการสอนประจำ ปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่มีงานพิเศษต่าง ๆ ทำ เช่น

ตาราง 18 แสดงการทำงานพิเศษที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษที่นอกเหนือจากการสอนประจำของผู้สอน

งานที่ทำ	จำนวนครู*	ร้อยละ
เป็นบรรณาธิการ หรือผู้ช่วยออกวารสารภาษาอังกฤษ	—	—
เป็นกรรมการจัดทำวารสาร	—	—
เป็นที่ปรึกษาชุมนุมภาษาอังกฤษ	13	54.17
เขียนบทความลงในนิตยสาร วารสาร หรือหนังสือพิมพ์	5	20.83
แต่งหรือแปลตำรา นวนิยาย บทละคร หรืออื่น ๆ	5	20.83
สอนพิเศษตามสถาบันอื่น	9	37.50
เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของนิสิตปริญญาโท	4	16.67

* คนหนึ่ง ๆ ตอบได้หลายคำตอบ คืออาจมีงานพิเศษหลายอย่าง

จากตาราง 18 สามารถสรุปงานพิเศษที่อาจารย์ทำนอกเหนือไปจากงานสอนธรรมดาได้ดังนี้ ร้อยละ 54.17 เป็นที่ปรึกษาชุมนุมภาษาอังกฤษ ร้อยละ 37.50 สอนพิเศษตามสถาบันอื่น นอกนั้นก็มีการเขียนบทความลงตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ นิตยสารหรือวารสาร และการแต่งหรือแปลตำรา นวนิยาย หรือบทละครและอื่น ๆ อีกร้อยละ 20.83 และมีอาจารย์ร้อยละ 16.67 เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของนิสิตปริญญาโทด้วย

1.6 ประสิทธิภาพในการสอนของอาจารย์ ปรากฏว่าอาจารย์ที่สอนวรรณคดีอังกฤษมีประสิทธิภาพในการสอนแตกต่างกันดังนี้

ตาราง 19 แสดงประสิทธิภาพในการสอนของอาจารย์ผู้สอน

ระยะเวลาที่สอนมาแล้ว	การดำเนินการสอนวรรณคดีอังกฤษมาแล้วทั้งหมด - จำนวนครู	ร้อยละ	การดำเนินการสอนวรรณคดีอังกฤษมาแล้วทั้งหมด - จำนวนครู	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1 ปี	—	—	3	12.50
1 - 5 ปี	10	41.67	10	41.67
6 - 10 ปี	2	8.33	5	20.83
11 - 15 ปี	7	29.17	5	20.83
16 ปีขึ้นไป	5	20.83	1	4.17
รวม	24	100.00	24	100.00

จากตาราง 19 จะเห็นว่าผู้สอนกลุ่มหนึ่งคือร้อยละ 41.67 ยังมีประสิทธิภาพในการสอนน้อย คือยังอยู่ในช่วงที่สอนมาแล้วเพียง 1 - 5 ปี อย่างไรก็ตามที่เหลือนอกจากนั้นเป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพในการสอนมามากเช่น 6 - 10 ปี มีร้อยละ 8.33 11 - 15 ปี มีร้อยละ 29.17 และ 16 ปีขึ้นไปมีถึงร้อยละ 20.83

สำหรับประสิทธิภาพในการสอนวรรณคดีนั้นจากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่าอาจารย์บางคนเพิ่งมีประสิทธิผลในเรื่องนี้ คือมีร้อยละ 12.50 ที่สอนวรรณคดีมายังไม่ครบปี และร้อยละ 41.67 มีประสิทธิภาพในการสอนมาประมาณ 1 - 5 ปี ที่เหลือนอกจากนั้นเป็นผู้ที่สอนมานานกว่า 6 ปีขึ้นไป ที่น่าสนใจคือผู้ที่เคยสอนมา 6 - 10 ปีมีถึงร้อยละ 20.83 และผู้ที่สอนมาแล้ว 11 - 15 ปี ก็มีจำนวนร้อยละ 20.83 เช่นกัน ส่วนผู้ที่เคยสอนมาแล้วเป็นเวลา 16 ปีขึ้นไป มีเพียงร้อยละ 4.17

1.7 การสอนวิชาอื่นที่นอกเหนือไปจากวรรณคดีอังกฤษ ปรากฏอาจารย์ส่วนใหญ่ไม่ได้สอนแต่วรรณคดีอังกฤษเพียงอย่างเดียวหากแต่ต้องสอนวิชาอื่น ๆ ด้วย เช่น

ตาราง 20 แสดงจำนวนวิชาอื่น ๆ ที่อาจารย์วรรณคดีอังกฤษต้องสอน

วิชาที่สอน	จำนวนครู*	ร้อยละ
Reading	17	70.83
Writing	17	70.83
Linguistics	4	16.67
วิธีสอนภาษาอังกฤษ	3	12.50
อื่น ๆ ...	5**	20.83

* คนหนึ่ง ๆ ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

** วิชาอื่น ๆ ที่มีผู้ตอบมาได้แก่วิชาภาษาอังกฤษ เบอธัน วาทิลป์ วรรณคดีเปรียบเทียบ วัฒนธรรมท้องถิ่น Thai Contemporary Writers และ Music Appreciation เป็นต้น

เมื่อพิจารณาจากตาราง 20 แล้ว จะเห็นว่าอาจารย์ส่วนมากไม่ได้สอนแต่วรรณคดีอังกฤษอย่างเดียว แต่ต้องสอนวิชาอื่นด้วยโดยเฉพาะวิชา Reading และ Writing มีถึงจำนวนร้อยละ 70.83 ที่จะต้องสอน นอกนั้นก็ยังมีวิชาอื่นบ้างเล็กน้อยเช่นภาษาศาสตร์ วิธีสอนภาษาอังกฤษ และยังมีวิชาปลีกย่อยอื่น ๆ อีกเล็กน้อยดังได้อธิบายไว้ตามเครื่องหมาย**

1.8 วิชาที่อาจารย์ชอบสอนที่สุดในบรรดาวิชาภาษาอังกฤษทั้งหมดปรากฏว่าหากให้อาจารย์มีโอกาสเลือกสอนวิชาที่ตนชอบแล้ว จะมีดังนี้คือ

ตาราง 21 แสดงรายวิชาที่อาจารย์ชอบสอนที่สุด

รายวิชา	จำนวนครู	ร้อยละ
Reading	4	16.67
Writing	5	20.83
Linguistics	3	12.50
วรรณคดีอังกฤษ	11	45.83
วิธีสอนภาษาอังกฤษ	1	4.17
รวม	24	100.00

สรุปจากตารางที่ 21 ได้ว่าอาจารย์ที่สอนวรรณคดีอังกฤษอยู่ทั้งหมดนั้นได้สอนวิชานี้เพราะชอบสอนกว่าวิชาอื่นอยู่เพียง ร้อยละ 45.83 เท่านั้น นอกนั้นร้อยละ 20.83 ชอบสอนวิชา Writing มากที่สุด ร้อยละ 16.67 ชอบสอนวิชา Reading มากที่สุด และอีกร้อยละ 12.50 ชอบสอนวิชา Linguistics มากที่สุด

1.9 จำนวนรายวิชาวรรณคดีที่อาจารย์แต่ละคนสอนในภาคเรียนหนึ่ง ๆ ปรากฏว่ามีดังนี้คือ

ตาราง 22 แสดงจำนวนรายวิชาวรรณคดีอังกฤษที่อาจารย์แต่ละคนสอนในหนึ่งภาคเรียน

จำนวนรายวิชาที่สอน	จำนวนครู	ร้อยละ
1 รายวิชา (course)	14	58.33
2 รายวิชา	6	25.00
3 รายวิชาขึ้นไป	—	—
4 ไม่นำเสนอ	4	16.67
รวม	24	100.00

- แสดงว่าอาจารย์ส่วนใหญ่คือร้อยละ 58.33 สอนวรรณคดีเพียงภาคเรียนละ 1 รายวิชาเท่านั้น นอกนั้นมีร้อยละ 25.00 ที่ต้องสอนถึง 2 รายวิชา ที่เหลืออีกร้อยละ 16.67 ตอบว่ารายวิชาที่สอนในภาคหนึ่ง ๆ มีจำนวนไม่แน่นอน
- 1.10 จำนวนชั่วโมงที่สอนวรรณคดีในสัปดาห์หนึ่ง ๆ มีดังนี้

ตาราง 23 แสดงจำนวนชั่วโมงที่อาจารย์สอนวรรณคดีต่อหนึ่งสัปดาห์

จำนวนชั่วโมงที่สอนในสัปดาห์หนึ่ง	จำนวนครู	ร้อยละ
ไม่เกิน 5 ชั่วโมง	15	62.50
ไม่เกิน 8 ชั่วโมง	9	37.50
9 ชั่วโมงขึ้นไป	—	—
รวม	24	100.00

จากตารางจะเห็นว่าอาจารย์ส่วนใหญ่คือร้อยละ 62.50 สอนวรรณคดีไม่เกิน สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง ซึ่งสัมพันธ์กับคำตอบที่ว่าอาจารย์ร้อยละ 58.33 สอนวรรณคดีภาคเรียนละ 1 รายวิชาในตารางที่ 22 ส่วนอาจารย์ที่สอนวรรณคดีสัปดาห์ละไม่เกิน 5 ชั่วโมงนั้นมีร้อยละ 37.50

- 1.11 จำนวนชั่วโมงที่อาจารย์จะต้องสอนทั้งหมดในสัปดาห์หนึ่ง มีดังนี้

ตาราง 24 แสดงจำนวนชั่วโมงที่อาจารย์สอนรวมทุกวิชาต่อหนึ่งสัปดาห์

จำนวนชั่วโมงที่สอนต่อสัปดาห์	จำนวนครู	ร้อยละ
ไม่เกิน 5 ชั่วโมง	—	—
ไม่เกิน 8 ชั่วโมง	2	8.33
ไม่เกิน 12 ชั่วโมง	20	83.33
ไม่เกิน 15 ชั่วโมง	2	8.33
รวม	24	99.99

จากตาราง 24 ทำให้ทราบว่าอาจารย์ส่วนใหญ่คือร้อยละ 83.33 มีจำนวนชั่วโมงในการสอนทั้งวิชาวรรณคดีและวิชาอื่นควบรวมแล้วไม่เกินสัปดาห์ละ 12 ชั่วโมง อย่างไรก็ตาม มีครูสอนอยู่ร้อยละ 8.33 ที่มีชั่วโมงสอนมากกว่า 12 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 15 ชั่วโมง

1.12 จำนวนนิสิตที่อาจารย์รับผิดชอบสอนในภาคเรียนหนึ่งมีแตกต่างกันคือ

ตาราง 25 แสดงจำนวนนิสิตที่อาจารย์คนหนึ่ง ๆ รับผิดชอบสอนในหนึ่งภาคเรียน

จำนวนนิสิต	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละ
ไม่เกิน 20 คน	—	—
ไม่เกิน 40 คน	8	33.33
ไม่เกิน 60 คน	4	16.67
ไม่เกิน 80 คน	3	12.50
ไม่เกิน 100 คน	3	12.50
100 คนขึ้นไป	6	25.00
รวม	24	100.00

จากตาราง 25 สรุปได้ว่าอาจารย์คนหนึ่ง ๆ ต้องสอนและรับผิดชอบนิสิตดังนี้ คือ ร้อยละ 33.33 สอนนิสิตทั้งหมดไม่เกิน 40 คน อีกร้อยละ 16.67 รับผิดชอบสอนไม่เกิน 60 คน อย่างไรก็ตามยังมีอาจารย์อีกจำนวนร้อยละ 12.50 ที่ต้องรับผิดชอบสอนนิสิตจำนวนประมาณ 60 - 80 คน และระหว่าง 80 - 100 คน นอกจากนี้ที่น่าสนใจคือมีจำนวนอาจารย์ถึงร้อยละ 25.00 ที่ต้องสอนนิสิตทั้งหมดเป็นจำนวน 100 คนขึ้นไป

1.13 ประสบการณ์ในการไปศึกษาและทำงานในต่างประเทศ จากผลการสำรวจปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่เคยผ่านการศึกษาศึกษาและทำงานในต่างประเทศมาแล้ว ดังในตารางต่อไปนี้

ตาราง 26 แสดงประสบการณ์ในการศึกษาหรือทำงานในต่างประเทศของผู้สอน

จำนวนปีที่เคยไปศึกษาหรือทำงานในต่างประเทศ	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละ
ยังไม่เคยไป	2	8.33
ต่ำกว่า 1 ปี	1	4.17
1 - 2 ปี	10	41.67
3 - 4 ปี	3	12.50
5 ปีขึ้นไป	8	33.33
รวม	24	100.00

จากตาราง 26 ทำให้ทราบว่าอาจารย์ที่สอนวรรณคดีอังกฤษนั้นมีเพียงจำนวนร้อยละ 8.33 เท่านั้นที่ยังไม่เคยไปศึกษาหรือทำงานในต่างประเทศมาก่อน นอกจากนั้นล้วนแต่เป็นผู้ที่เคยผ่านต่างประเทศมาแล้วทั้งสิ้น โดยเฉพาะมีอาจารย์ถึงจำนวนร้อยละ 33.33 ที่เคยไปอยู่ต่างประเทศตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป และอีกร้อยละ 12.50 เคยไปอยู่ต่างประเทศตั้งแต่ 3 - 4 ปี และส่วนใหญ่คือร้อยละ 41.67 เคยไปอยู่ต่างประเทศ 1 - 2 ปี

1.14 ประสิทธิภาพในการ เข้ารับการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการ สอน
วรรณคดีอังกฤษ ปรากฏดังนี้

ตาราง 27 แสดงประสิทธิภาพในการ เข้ารับการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับ
การ สอนวรรณคดีอังกฤษ

จำนวนครั้งที่เคยเข้ารับการ อบรมหรือสัมมนา	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละ
ยังไม่เคย	16	66.67
1 - 2 ครั้ง	6	25.00
3 - 4 ครั้ง	2	8.33
5 ครั้งขึ้นไป	-	-
รวม	24	100.00

จากตารางข้างบน ทำให้ทราบว่าอาจารย์ที่สอนวรรณคดีอังกฤษส่วนใหญ่คือร้อยละ 66.67 ยังไม่เคยเข้ารับการ อบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการ สอนวรรณคดีอังกฤษเลย ส่วน อาจารย์ที่เคยเข้ารับการ อบรมหรือสัมมนานั้นมีจำนวนร้อยละ 25.00 เคยเข้ารับการ อบรมหรือ สัมมนา 1 - 2 ครั้ง และอีกร้อยละ 8.33 เคยเข้ารับการ อบรมหรือสัมมนา 3 - 4 ครั้ง

2. กระบวนการ สอนวรรณคดีอังกฤษ

จุดมุ่งหมายในการ ศึกษาเรื่องกระบวนการ สอนนี้ เพื่อต้องการ จะทราบรายละเอียด บางประการ เกี่ยวกับการ สอนของอาจารย์ เช่น จุดมุ่งหมายในการ สอน การ เตรียมการ สอน วิธีสอน และการ ประเมินผลการ เรียนของนิสิต เป็นต้น ผู้วิจัยได้แยกวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล เป็นตอน ๆ ดังนี้

2.1 จุดมุ่งหมายในการ สอนวรรณคดีอังกฤษของอาจารย์ ปรากฏว่าอาจารย์แต่ละคนมีจุดมุ่งหมายในการ สอนโดยเน้นความสำคัญของเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ตาราง 28 แสดงจุดมุ่งหมายในการ สอนวรรณคดีของอาจารย์ผู้สอน

จุดมุ่งหมายในการ สอนวรรณคดีอังกฤษ	ร้อยละของผู้ตอบ			
	เน้นมากที่สุด %	มาก %	น้อย %	ไม่ได้เน้น %
มุ่งให้เรียนรู้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์	4.17	62.50	25.00	4.17
มุ่งให้เกิดความสนุกเพลิดเพลิน	25.00	62.50	8.33	—
เพื่อให้รู้ศัพท์และโครงสร้างใหม่ ๆ	4.17	50.00	41.67	4.17
เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งในบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ	33.33	62.50	4.17	—
เพื่อให้เข้าใจขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมและความคิดเห็นของชาวตะวันตก	12.50	75.00	12.50	—
เพื่อให้สามารถ ถอดนัยเก็บใจความสำคัญได้	25.00	75.00	—	—
เพื่อฝึกให้ใช้จินตนาการ ในการ ตีความหรือแปลความหมายหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในเรื่องที่อ่าน	29.17	70.83	—	—
เพื่อฝึกให้หาปัญหาและสามารถ สรุปความคิดและจุดมุ่งหมายของผู้เขียนได้	20.83	79.17	—	—
เพื่อให้สามารถ วิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่อ่านได้	12.50	70.83	16.67	—
เพื่อให้เข้าใจตัวเองและเพื่อนมนุษย์ยิ่งขึ้น	20.83	54.17	25.00	—
เพื่อฝึกให้สังเกตการผูกเรื่อง การ สร้างลักษณะตัวละคร	8.33	62.50	25.00	—
เพื่อฝึกให้เรียนรู้ได้แสดงความคิดเห็น	20.83	50.00	12.50	4.17
เพื่อฝึกให้เรียนรู้สังเกตทุกด้านทุกส่วนของวรรณกรรมชิ้นหนึ่ง ๆ	4.17	41.67	54.17	—

ตาราง 28 (ต่อ)

จุดมุ่งหมายในการ สอนวรรณคดีอังกฤษ	ร้อยละของผู้ตอบ			
	เน้นมากที่สุด %	มาก %	น้อย %	ไม่ได้เน้น %
เพื่อให้สามารถอ่านวรรณคดีอื่นที่ไม่ได้สอนให้เข้าใจดีและเร็ว	4.17	54.17	37.50	4.17
เพื่อส่งเสริมความสนใจของผู้เรียนให้กว้างขวางออกไปและเป็นนักอ่านที่ดี	20.83	66.67	8.33	4.17
เพื่อปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้แก่ผู้เรียน	25.00	45.83	29.17	—
เพื่อให้ได้เรียนครบตามหลักสูตร	—	25.00	50.00	12.50
เพื่อผลิตนักวิจารณ์และนักเขียนที่ดีในอนาคต	—	20.83	37.50	41.67

จากตาราง 28 ผู้วิจัยจะสรุปจุดมุ่งหมายในการ สอนวรรณคดีอังกฤษที่อาจารย์ผู้สอนเห็นว่า เป็นจุดมุ่งหมายที่มีความสำคัญที่สุดหรือสำคัญมากน้อยไปตามลำดับคือ

1. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งในบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ อาจารย์ร้อยละ 33.33 เน้นความสำคัญของจุดมุ่งหมายข้อนี้ว่าสำคัญที่สุด และร้อยละ 62.50 เน้นว่าสำคัญมาก และร้อยละ 4.17 เน้นในเรื่องน้อย

2. เพื่อฝึกให้ใช้จินตนาการในการตีความหมายสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในเรื่องที่อ่าน อาจารย์ร้อยละ 29.17 มุ่งฝึกนิสัยในเรื่องนี้มากที่สุด และอีกร้อยละ 70.83 มุ่งฝึกในเรื่องอื่นมาก

3. เพื่อให้สามารถอ่านเก็บใจความสำคัญได้ อาจารย์ร้อยละ 25.00 ได้เน้นในเรื่องนี้มากที่สุดและอีกร้อยละ 75.00 ได้เน้นมาก

4. มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกผูกพัน อาจารย์ร้อยละ 25.00 ใ้มุ่งในเรื่องนี้มากที่สุด และอีกร้อยละ 62.50 ใ้มุ่งในเรื่องนี้มาก

5. เพื่อปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้แก่ผู้เรียน อาจารย์จำนวนร้อยละ 25.00 เน้นความสำคัญของเรื่องนี้มากที่สุด และอีกร้อยละ 45.83 เน้นว่าสำคัญมาก อย่างไรก็ตามมีร้อยละ 29.17 ที่มุ่งเน้นในเรื่องนี้น้อย

6. เพื่อฝึกให้หาปรัชญาและสามารถสรุปความคิดและจุดมุ่งหมายของผู้เรียนได้ อาจารย์ร้อยละ 20.83 มุ่งฝึกเรื่องนี้มากที่สุด และอีกร้อยละ 79.17 มุ่งฝึกเรื่องนี้มาก

7. เพื่อส่งเสริมความสนใจของผู้เรียนให้กว้างขวางออกไป และเป็นนักอ่านที่ดี อาจารย์ร้อยละ 20.83 มุ่งส่งเสริมนิสัยการอ่านมากที่สุด ร้อยละ 66.67 มุ่งส่งเสริมมาก ที่เหลือร้อยละ 8.33 และร้อยละ 4.17 เน้นในเรื่องนี้น้อยและไม่ได้เน้นตามลำดับ

8. เพื่อฝึกให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น อาจารย์ร้อยละ 20.83 มุ่งฝึกในเรื่องนี้มากที่สุด ร้อยละ 50.00 มุ่งฝึกมาก ร้อยละ 12.50 มุ่งฝึกเรื่องนี้น้อย และร้อยละ 4.17 ไม่ใ้ฝึกเลย

9. เพื่อให้สนใจศึกษาใจตัวเองและเพื่อนมนุษย์ยิ่งขึ้น อาจารย์ร้อยละ 20.83 เน้นความสำคัญของจุดมุ่งหมายเรื่องนี้มากที่สุด และร้อยละ 54.17 เน้นความสำคัญของเรื่องนี้มาก อย่างไรก็ตามยังมีอาจารย์ถึงร้อยละ 25.00 ที่เน้นความสำคัญของจุดมุ่งหมายเรื่องนี้

10. เพื่อให้เข้าใจขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรมและค่านิยมของชาวตะวันตก อาจารย์ร้อยละ 12.50 เน้นในเรื่องนี้มากที่สุด และอาจารย์เป็นจำนวนมากถึงร้อยละ 75.00 เน้นในเรื่องนี้มาก อย่างไรก็ตามมีอาจารย์อีกร้อยละ 12.50 ใ้เน้นความสำคัญของเรื่องนี้

11. เพื่อให้สามารถวิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่อ่านได้ อาจารย์เป็นจำนวนมากถึงร้อยละ 70.83 ใ้ฝึกนิสัยในด้านนี้มาก

12. เพื่อฝึกให้สังเกตการผูกเรื่อง การสร้างลักษณะตัวละคร มีอาจารย์ส่วนใหญ่อ้อยละ 62.50 มุ่งฝึกนิสัยในเรื่องนี้มาก และอีกร้อยละ 25.00 มุ่งในเรื่องนี้น้อย

13. เพื่อให้สามารถ อ่านวรรณคดีอื่นที่ไม่ได้สอนให้เข้าใจและเร็ว
ปรากฏว่าอาจารย์ ร้อยละ 54.17 ได้เน้นความสำคัญของจุดมุ่งหมายข้อนี้มาก แต่ก็มี
อาจารย์จำนวนร้อยละ 37.50 ที่เน้นในเรื่องนี้น้อย
14. เพื่อฝึกให้รู้เรื่องสังเกตทุกด้านทุกส่วนของวรรณกรรมชิ้นหนึ่ง ๆ
มีผู้เน้นในเรื่องนี้มากเพียงร้อยละ 41.67 ส่วนใหญ่คือร้อยละ 54.17 เน้นเรื่องนี้น้อย
15. เพื่อให้ได้เรียนครบตามหลักสูตร มีผู้เห็นว่าจุดมุ่งหมายข้อนี้สำคัญมาก
เพียงร้อยละ 25.00 ส่วนใหญ่ร้อยละ 50.00 เน้นความสำคัญของข้อนี้น้อย
16. เพื่อผลิตนักวิจารณ์และนักเขียนที่ดีในอนาคต มีผู้ที่เน้นความสำคัญ
ของข้อนี้มากเพียงร้อยละ 20.83 อีกร้อยละ 37.50 เน้นในเรื่องนี้น้อย และส่วนใหญ่คือ
ร้อยละ 41.67 ไม่ได้มุ่งเน้นจุดมุ่งหมายข้อนี้เลย

2.2 การเตรียมการสอน ปรากฏว่าก่อนจะทำการสอนนั้นผู้สอนมีการ
เตรียมการสอนดังนี้

ตาราง 29 แสดงวิธีการเตรียมการสอนของอาจารย์

วิธีการที่ใช้ในการ เตรียมการ สอน	ใช้มากที่สุด %	มาก %	น้อย %	ไม่ใช้เลย %
ไม่ต้องเตรียมการสอนเพราะ เข้าใจดีและสอนจนชำนาญแล้ว	—	16.67	25.00	45.83
สำหรับโคลงตอนฝึกอ่านออกเสียงและจังหวะการ ลงเสียงหนัก หนักเบา ก่อนหลายครั้ง	—	50.00	37.50	12.50
ต้องเตรียมหาความหมายของศัพท์ยากต่าง ๆ เพื่อไป อธิบายให้นิสิตฟัง	25.00	54.17	16.67	4.17
เตรียมจนกระทั่ง เข้าใจดีและคิดว่าจะสามารถ อธิบายให้ นิสิตเข้าใจได้โดยง่าย	54.17	33.33	4.17	8.33

ตาราง 29 (ต่อ)

วิธีการที่ใช้ในการ เตรียมการ สอน	ใช้มากที่สุด %	มาก %	น้อย %	ไม่ใช้เลย %
ศึกษาประวัติของผู้เขียน ผลงานในตลอดจนภูมิหลังที่เกี่ยวข้อง	8.33	62.50	25.00	4.17
เตรียมแผ่นเสียงหรือเครื่องบันทึกเสียงไปเปิดให้ฟัง	—	29.17	37.50	33.33
เตรียมสรุปความและเรื่องย่อ	4.17	45.83	41.67	8.33
เตรียมคำถามหรือแบบฝึกหัด	12.50	41.67	45.83	—
เพียงแต่อ่านทวนเฉย ๆ 1 ครั้งก่อนเข้าสอน	—	4.17	66.67	25.00
ไม่ได้เตรียมการสอนเลย เพราะไม่มีเวลาว่าง	—	4.17	25.00	70.83

จากตาราง 29 สามารถสรุปได้ว่าอาจารย์ส่วนใหญ่มีการเตรียมตัวก่อนจะสอน และมีอาจารย์เพียงส่วนน้อยที่ไม่ได้เตรียมการ สอนกล่าวคือมีร้อยละ 16.67 กล่าวว่าไม่ต้องเตรียมการสอนเพราะเข้าใจดีและสอนมาจนชำนาญแล้ว นอกจากนั้นก็มีเพียงร้อยละ 4.17 ที่กล่าวว่าไม่ได้เตรียมการสอนเลยเพราะไม่มีเวลาว่าง และเพียงแต่อ่านทวนเฉย ๆ หนึ่งครั้งก่อนเข้าห้องสอน

สำหรับวิธีการ เตรียมการ สอนที่อาจารย์ปฏิบัติกันมากนั้นสรุปตามลำดับมากน้อยดังนี้คือ

1. เตรียมจนกระทั่งเข้าใจดีและคิดว่าจะสามารถอธิบายให้ศิษย์เข้าใจได้โดยง่าย มีผู้ใช้วิธีนี้เป็นจำนวนมากถึงร้อยละ 87.50
2. ต้องเตรียมหาความหมายของศัพท์ยากต่าง ๆ เพื่อไปอธิบายให้ศิษย์ฟัง มีผู้ใช้วิธีนี้มากถึงร้อยละ 79.17
3. ศึกษาประวัติของผู้เขียน ผลงานอื่น ๆ ของผู้เขียนตลอดจนภูมิหลังที่เกี่ยวข้อง มีจำนวนผู้ใช้วิธีนี้รวมร้อยละ 70.83

4. เตรียมคำถามหรือแบบฝึกหัด มีผู้ใช้วิธีนี้กันมากเป็นจำนวนร้อยละ 54.17 อย่างไรก็ตามที่เหลืออีกร้อยละ 45.83 ตอบว่าใช้วิธีนี้น้อย ซึ่งหมายความว่าไม่ค่อยได้เตรียมคำถามหรือแบบฝึกหัดนั่นเอง

5. เตรียมสรุปความและเรื่องย่อ มีผู้ใช้วิธีนี้มากถึงร้อยละ 50.00 อีกร้อยละ 41.67 ใช้วิธีนี้น้อย และที่เหลืออีกร้อยละ 8.33 ไม่ใช้วิธีนี้เลย

6. การเตรียมโคลงสำหรับสอน เตรียมโดยการฝึกอ่านออกเสียงและจังหวะ การลงเสียงหนักเบาจนหลายครั้ง มีผู้ใช้วิธีนี้มากถึงร้อยละ 50.00 และร้อยละ 37.50 ตอบว่าใช้วิธีนี้น้อย อีกร้อยละ 12.50 ไม่ใช้วิธีนี้เลย

7. การเตรียมแผนเสียงหรือเครื่องบันทึกเสียงไปเปิดให้ฟัง ปรากฏว่ามีอาจารย์เพียงร้อยละ 29.17 ที่เตรียม นอกนั้นร้อยละ 37.50 กล่าวว่าเตรียมเรื่องนั้นน้อย และอีกร้อยละ 33.33 ไม่ได้ใช้เลย

2.3 วิธีสอนของอาจารย์

จุดมุ่งหมายในการสำรวจเรื่องนี้ก็เพื่อต้องการทราบว่าอาจารย์ใช้วิธีสอนวรรณคดีประเภทหนึ่ง ๆ อย่างไรบ้าง และวิธีสอนใดที่ใช้กันมาก

อันนี้ต่อคำถามที่ว่าก่อนจะสอนรายวิชาหนึ่ง ๆ อาจารย์ได้อธิบายจุดมุ่งหมายและประโยชน์ในการเรียนรายวิชานั้นให้ฟังหรือไม่ ปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 87.50 ตอบว่าอธิบาย ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 12.50 บอกว่าไม่ได้อธิบายเสมอไป

สำหรับวิธีสอนนั้นผู้วิจัยได้แยกออกไปตามลักษณะของวรรณคดีดังนี้ คือ

ก. วิธีสอนวรรณคดีประเภทร้อยกรองหรือคำประพันธ์ (poetry)
ผลปรากฏว่าผู้สอนใช้วิธีสอนต่าง ๆ กันแสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตาราง 30 แสดงวิธีสอนวรรณคดีประเภทร้อยกรองหรือคำประพันธ์

วิธีสอนของอาจารย์	ใช้มากที่สุด %	มาก %	น้อย %	ไม่ใช้เลย %
สั่งให้ ^{๒๒} นักเรียนไปอ่านมาล่วงหน้า	25.00	58.33	8.33	4.17
ถามใจความสำคัญให้ช่วยกันตอบ	16.67	70.83	8.33	—
เรียกให้ ^{๒๒} นักเรียนอ่านโคลงให้ ^{๒๓} เพื่อนฟัง	4.17	16.67	54.17	16.67
ให้ ^{๒๒} นักเรียนสรุป แปล หรือเล่าเรื่องย่อเป็นรายคน	—	25.00	62.50	8.33
อ่านให้ ^{๒๒} นิสิตฟังแล้วแปลเป็นภาษาไทยเป็นตอน ๆ	—	12.50	58.33	29.17
อ่านให้ ^{๒๒} นิสิตฟัง 1 –2 ครั้งควยวิธีอ่านที่ทอคล้องจองหรือเน้นเสียงควบอาวรณ์และความรู้สึกที่เกิดจากใจจริง	16.67	50.00	25.00	8.33
อธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากใน ^{๒๒} ข้อโม่งนั้น	4.17	70.83	20.83	4.17
อธิบายความหมายตามตัวอักษร	—	50.00	33.33	16.67
ให้ ^{๒๒} นิสิตช่วยกันแปลความหมายข้อความที่เป็นโวหาร หรือสัญลักษณ์ก่อนที่อาจารย์จะอธิบายให้ฟัง	8.33	54.17	29.17	8.33
ฝึกให้ ^{๒๒} นิสิตรู้จักแบ่งประโยค โดยให้สังเกตเครื่องหมาย	20.83	50.00	25.00	—
ให้ ^{๒๒} นิสิต paraphrase โคลง	—	58.33	33.33	8.33
อธิบายให้เห็นความไพเราะของโคลง โดยให้สังเกตการเลือกใช้คำ สัมผัส และจังหวะในโคลง	20.83	70.83	8.33	—
ฝึกให้ ^{๒๒} นิสิตอ่านโคลงออกเสียงให้ถูกต้องวิธีเสมอ	4.17	41.67	50.00	4.17
เปิดแผ่นเสียงหรือเครื่องบันทึกเสียงให้ฟังประกอบ	—	20.83	41.67	29.17
มักจะให้ ^{๒๒} นิสิตช่วยกันอ่านและแปลคนละบรรทัด	—	12.50	33.33	54.17
เปรียบเทียบประเภทของคำประพันธ์ให้ ^{๒๒} นักเรียนเข้าใจ เช่นประเภท narrative, lyric, dramatic...	4.17	58.33	29.17	8.33

ตาราง 30 (ต่อ)

วิธีสอนของอาจารย์	ใช้มากที่สุด %	มาก %	น้อย %	ไม่ใช้เลย %
เปรียบเทียบกับกวีนิพนธ์ไทยให้เห็นความแตกต่าง	—	29.17	54.17	16.67
ให้นักเรียนอ่านโคลงใหม่เสมอแล้วช่วยหาเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียนว่าต้องการอะไร	4.17	70.83	25.00	—
อธิบายประวัติผู้แต่งและภูมิหลังอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องของให้ฟัง	4.17	25.00	70.83	—
รับฟังความคิดเห็นของนิสิตแต่ไม่ได้ตัดสินว่าผิดหรือถูก	—	50.00	33.33	8.33
ให้นักนิสิตแปลเป็นภาษาไทยเป็นการบ้าน	—	4.17	20.83	75.00
สอนโคลงเรียงลำดับตามยุค (Chronological order)	4.17	29.17	33.33	29.17
แนะนำนิสิตให้สังเกตข้อโคลง, ฉาก และดูว่าใคร เป็นผู้พูด	16.67	75.00	8.33	—
แนะนำให้นักนิสิตพยายามใช้จินตนาการและกล้าแสดงความคิดเห็น	37.50	54.17	8.33	—
แนะนำให้นักนิสิตอ่านโคลงหนึ่ง ๆ ซ้ำหลาย ๆ ครั้ง	29.17	45.83	25.00	—

ข. วิธีสอนวรรณคดีประเภทร้อยแก้ว (prose) ซึ่งได้แก่นวนิยาย บทละคร เรื่องสั้น และความเรียงที่คัดตอนมา จากผลการสำรวจปรากฏว่าหนังสือที่ให้นักนิสิตอ่านในระดับนี้ทั้งหนังสือชนิดที่ปรับปรุงให้ง่ายแล้ว (simplified series) ชนิดที่คัดตอนให้สั้น (abridged series) และชนิดที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย (original series) จำนวนพอ ๆ กัน คือชนิดหนึ่ง ๆ มีผู้ใช้อยู่ละ 29.17 เกี่ยวกับวิธีสอนนั้นอาจารย์ใช้วิธีสอนทั้งสามอย่างไว้ในตารางคือ

ตาราง 31 แสดงวิธีสอนวรรณคดีประเภทร้อยแก้ว

วิธีสอนของอาจารย์	โหม่มาก ที่สุด %	มาก %	น้อย %	ไม่ใช้ เลย %
ให้ยูเรียนไปอ่านล่วงหน้าและจดสิ่งที่ไม่เข้าใจไว้	16.67	83.33	—	—
ให้ยูเรียนตามปัญหาเรื่องที่อ่าน	16.67	79.17	4.17	—
ให้สรุปหรือเล่าเรื่องย่อเป็นภาษาอังกฤษ	—	37.50	54.17	8.33
อาจารย์เล่าเรื่องย่อให้ินิสิตฟังก่อนสอนรายละเอียด	—	20.83	45.83	33.33
อาจารย์ตั้งปัญหาหรือข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องให้ินิสิตไว้ก่อน เพื่อเป็นแนวทางให้ินิสิตสังเกตเวลาอ่าน	16.67	54.17	16.67	12.50
เน้นให้สังเกตการผูกเรื่องและการดำเนินเรื่อง	12.50	62.50	25.00	—
เน้นให้สังเกตลักษณะตัวละคร การสร้างฉากและบรรยากาศ	16.67	79.17	4.17	—
อธิบาย Theme ของเรื่องก่อนที่จะให้ินิสิตแสดงความคิดเห็น	8.33	16.67	58.33	4.17
ให้ินิสิตวิจารณ์ตัวละครและการผูกเรื่องในห้องเรียน	8.33	66.67	16.67	—
อธิบายวัฒนธรรมและภูมิหลังที่เกี่ยวข้องกับให้ินิสิตฟังเอง	8.33	54.17	37.50	—
ให้ินิสิตพยายามหาบทเรียนทางศีลธรรมจากเรื่องที่อ่าน	—	33.33	29.17	37.50
ให้ินิสิตจับคู่กันอภิปรายโดยอาจารย์ตั้งปัญหาให้	4.17	29.17	41.67	25.00
ให้ินิสิตอ่านตอนที่สำคัญและน่าสนใจให้เพื่อนฟังในชั้น	—	41.67	45.83	12.50
อาจารย์พยายามให้ินิสิตพูดและอภิปรายกันเป็นภาษาอังกฤษ เป็นส่วนใหญ่	8.33	25.00	58.33	8.33
ให้ินิสิตแสดงละครในห้องเรียนหรือจัดบรรยากาศให้เข้ากับ เรื่องที่อ่าน	—	8.33	50.00	41.67
ให้ินิสิตแสดงละครในวันปิดภาคเรียน	—	—	16.67	83.33
อาจารย์เปิดแผ่นเสียงหรือฉายภาพยนตร์ประกอบการสอน	—	8.33	33.33	58.33

ตาราง 31 (ต่อ)

วิธีสอนของอาจารย์	ใช้มากที่สุด %	มาก %	น้อย %	ไม่ใช้เลย %
อาจารย์หาผลงานอื่น ๆ ของนักเขียนที่นิสิตเรียนหรือของนักเขียนอื่นที่เรื่องคล้ายกันหรือตรงกันข้ามมาแนะนำให้นิสิตที่สนใจอ่าน เพื่อจะได้เปรียบเทียบกัน	—	41.67	41.67	16.67
ให้นิสิตไปตอบคำถามเป็นการบ้านทุกเรื่องที่อ่าน	4.17	16.67	50.00	29.17

จากตาราง 30 และ 31 ผู้วิจัยจะสรุปวิธีสอนที่อาจารย์ใช้กันมาก โดยจะรวมจำนวนผู้ให้คำตอบว่าใช้วิธีสอนนั้น ๆ มากที่สุดและผู้ตอบว่าใช้มากเข้าด้วยกัน และเรียกเสียใหม่ว่าเป็นวิธีสอนที่ใช้มาก และเพื่อให้เข้าใจง่ายยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้สรุปวิธีสอนที่มีผู้ใช้น้อยไปตามลำดับ และผู้วิจัยถือว่าวิธีสอนที่มีจำนวนผู้ใช้น้อยตั้งแต่ 50 % ขึ้นไปเป็นวิธีสอนที่ใช้มาก ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ก. วิธีสอนวรรณคดีประเภทร้อยกรองหรือคำประพันธ์ที่อาจารย์ใช้กันมากได้แก่

1. การแนะนำให้นิสิตสังเกตชื่อโคลง ฉาก ของโคลงที่อ่านและกล่าวใคร่เป็นบุคคลและบุคคลกับใคร วิธีนี้มีจำนวนผู้ใช้น้อยละ 91.67

2. การแนะนำให้นิสิตพยายามใช้จินตนาการ และกล้าแสดงความคิดเห็น มีผู้ใช้วิธีนี้น้อย ร้อยละ 91.67 เช่นกัน

3. การอธิบายให้เห็นความไพเราะของโคลง โดยให้สังเกตการเลือกใช้คำ สัมผัส และจังหวะในโคลง เป็นวิธีสอนที่ใช้มาก มีผู้ใช้ ร้อยละ 91.66

4. การถามใจความสำคัญให้นิสิตช่วยกันตอบ วิธีนี้ใช้กันมาก มีผู้ใช้ ร้อยละ 87.50

5. การสั่งให้ผู้เรียนไปอ่านมาล่วงหน้า เป็นวิธีที่ใช้กันมาก มีผู้ใช้จำนวน ร้อยละ 83.33

6. การให้หนังสืออ่านโคลงใหม่เสมอแล้วให้ช่วยกันหาว่า ผู้เขียนต้องการแสดงอะไร ใช้กันมาก ร้อยละ 75.00

7. การอธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากในชั่วโมงที่เรียนโคลงนั้น ๆ วิธีนี้ใช้กันมาก มีจำนวนผู้ใช้ ร้อยละ 75.00

8. การแนะนำหนังสืออ่านโคลงหนึ่ง ๆ ซ้ำหลาย ๆ ครั้ง ใช้กันมาก ร้อยละ 75.00

9. การฝึกให้วิเคราะห์แจกแจงประโยค โดยให้สังเกตการใช้เครื่องหมายวรรคตอน วิธีนี้ใช้กันมาก ร้อยละ 70.83

10. การอ่านให้หนังสือฟังอย่างน้อย 1 - 2 ครั้งด้วยวิธีอ่านที่ทอดจังหวะ หรือ เน้นเสียงอย่างถูกวิธีและเป็นการอ่านด้วยความรู้สึกที่เกิดจากใจจริง มีผู้ใช้วิธีนี้มาก ร้อยละ 66.67

11. การให้หนังสือช่วยกันตีความหรือแปลความหมายข้อความที่เป็นโวหาร หรือสัญลักษณ์ก่อนที่อาจารย์จะอธิบายให้ฟัง เป็นวิธีที่ใช้กันมาก ร้อยละ 63.00

12. การให้หนังสือ paraphrase โคลง เป็นวิธีที่มีผู้ใช้กันมาก ร้อยละ 58.33

13. การรับฟังความคิดเห็นของนิสิตแต่ไม่ได้ตัดสินว่าถูกหรือผิด ใช้กันมาก ร้อยละ 50.00

ที่เหลือนอกจากนี้เป็นวิธีสอนที่มีผู้ใช้จำนวนน้อย จึงไม่นำมาสรุปไว้ในที่นี้

ข. วิธีสอนวรรณคดีประเภทร้อยแก้ว ใกล้เคียงนวนิยาย บทละคร เรื่องสั้นหรือความเรียง วิธีสอนที่ใช้กันมากสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การให้ยูเรียนไปอ่านล่วงหน้าและจดสิ่งที่ไม่เข้าใจไว้เป็นวิธีที่อาจารย์ทุกคนใช้กันมาก

2. การให้ยูเรียนถามปัญหาเรื่องที่อ่าน เป็นวิธีที่ต่อเนื่องจากข้อแรกคือหลังจากสั่งให้ไปอ่านแล้วก็ให้มาถามสิ่งที่เป็นปัญหา ผู้ที่ใช้วิธีนี้มี ร้อยละ 95.84

3. การให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของตัวละคร การสร้างฉากและบรรยากาศ วิธีนี้ใช้กันมาก ร้อยละ 95.84

4. การให้ผู้สังเกตการผูกเรื่องและการดำเนินเรื่อง ใช้กันมาก ร้อยละ 75.00

5. การให้னிสิทวิจารณ์ตัวละครและการผูกเรื่องในห้องเรียนใช้กันมาก ร้อยละ 75.00

6. การตั้งปัญหาหรือข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องให้นิสิตไว้อ่านเพื่อเป็นแนวทางให้นิสิตสังเกตเวลาอ่าน เป็นวิธีที่ใช้กันมาก ร้อยละ 70.84

7. การอธิบายวัชณธรรมและภูมิหลังที่เกี่ยวข้องที่เกี่ยวข้องให้นิสิตฟังเอง ใช้กันมาก ร้อยละ 62.50

นอกจากนั้นเป็นวิธีสอนที่ใช้กันน้อย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องสรุปไว้ในที่นี้

2.4 วิธีวัดผล จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่าอาจารย์ใช้วิธีการวัดผลการเรียนหรือประเมินผลการเรียนโดยวิธีการต่าง ๆ ดังนี้

ตาราง 32 แสดงวิธีการที่อาจารย์ใช้ในการประเมินผลและการวัดผลการเรียนของนิสิต

วิธีที่ใช้	ใช้มากที่สุด %	มาก %	น้อย %	ไม่ใช้เลย %
ก่อนออกข้อสอบจะดูความมุ่งหมายและเนื้อหาของรายวิชาทั้งหมดเสียก่อน	33.33	50.00	16.67	—
แบ่งข้อสอบออกเป็นประเภทว่าจะถามเกี่ยวกับอะไรบ้าง เช่น ความรู้ ความเข้าใจ และการแสดงความคิดเห็นอย่างละเอียด	25.00	70.83	4.17	—

ตาราง 32 (ต่อ)

วิธีที่ใช้	ใช้มากที่สุด %	มาก %	น้อย %	ไม่ใช้เลย %
ถามความรู้เกี่ยวกับบุคคลผู้แต่ง และวัฒนธรรมในเรื่อง	—	20.83	70.83	8.33
ถามความคิดของผู้แต่งที่ปรากฏในเรื่อง	4.17	83.33	12.50	—
ให้วิจารณ์หรือเปรียบเทียบเกี่ยวกับ theme ของเรื่องที่เคยสอน	8.33	50.00	33.33	—
ยกโคลงใหม่ทีละสาย ๆ กับโคลงที่เคยสอนมาถาม	16.67	54.17	25.00	4.17
ยกตัวอย่างประโยค คำพูด หรือข้อความที่คัดลอกมาจากเรื่องที่เคยสอนมาให้อธิบายความหมาย	8.33	79.17	8.33	4.17
ออกข้อสอบแบบอัตนัยให้แสดงความคิดเห็น	25.00	70.83	4.17	—
ออกข้อสอบแบบปรนัย เช่น ให้ชี้ถูกผิด เติมคำและจับคู่	—	20.83	45.83	33.33
ตรวจข้อสอบอัตนัยโดยอ่านคำตอบข้อเดียวกันของทุกคนเพื่อเปรียบเทียบกัน	41.67	54.17	4.17	—
ให้คะแนนการบ้านนิสิตทุกครั้งและเก็บคะแนน	20.83	37.50	29.17	4.17
เก็บคะแนนจากการ สอบกลาง เทอม	—	83.33	16.67	—
เรียกนิสิตไปสัมภาษณ์แล้วให้คะแนน	—	4.17	16.67	75.00
ตัดสินผลการ เรียงของนิสิตจากการ สอบปลายเทอมอย่างเดียว	—	12.50	37.50	54.17

จากตารางที่ 32 สามารถสรุปวิธีการที่อาจารย์ใช้ในการประเมินผลและการวัดผล การ เรียงของนิสิตที่ใช้นั้นมาก โดยอาศัยจำนวนผู้ตอบที่ตอบว่าใช้วิธีการนั้น ๆ มากที่สุด และ ที่ใช้มากที่สุดร่วมกัน ตั้งแต่ร้อยละ 50.00 ขึ้นไป ถือว่าเป็นวิธีที่ใช้นั้นมาก ซึ่งผู้วิจัยได้เรียงวิธีการ ไว้ตามลำดับที่ใช้มากน้อยดังนี้คือ

1. การตรวจสอบ ปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 95.84 ใช้วิธีตรวจสอบอรรถาภิธานโดยการอ่านคำศัพท์เดียวกันของทุกคนเพื่อเปรียบเทียบกัน

2. ก่อนจะออกข้อสอบจะแบ่งข้อสอบออกเป็นประเภทว่าจะถามเกี่ยวกับอะไรบ้าง จำนวนมากน้อยเท่าใด เป็นวิธีที่ใช้กันมากร้อยละ 95.33

3. การออกข้อสอบโดยออกแบบอรรถาภิธานให้สอดคล้องกับความคิดเห็นเป็นวิธีการที่ใช้กันมากร้อยละ 95.00

4. การยกตัวอย่างประโยค คำพูด หรือข้อความที่คัดลอกมาจากเรื่องที่เรียนมาตามเวลาสอบเป็นวิธีที่ใช้กันมากร้อยละ 87.50

5. การถามเกี่ยวกับความคิดของผู้แต่งที่ปรากฏในเรื่องที่อ่านเป็นวิธีการที่ใช้กันมากร้อยละ 87.50 เช่นกัน

6. ก่อนจะออกข้อสอบจะดูความมุ่งหมายและเนื้อหาของรายวิชาทั้งหมดเสียก่อน เป็นวิธีที่ใช้กันมากร้อยละ 83.33

7. การเก็บคะแนนจากการสอบกลางเทอม ใช้กันมากร้อยละ 83.33

8. เวลาสอบจะยกโคลงใหม่ทีละคำ ๆ กับที่เคยเรียนมาตาม และให้วิจารณ์หรือเปรียบเทียบเกี่ยวกับ theme ของเรื่องที่เคยสอน ใช้กันมากร้อยละ 70.84 และร้อยละ 58.33 ตามลำดับ

9. การให้คะแนนการบ้านนิสิตทุกครั้งและเก็บคะแนน ใช้กันมากร้อยละ 58.33

3. ปัญหาในการสอนวรรณคดีอังกฤษและวิธีแก้ปัญหาของอาจารย์ผู้สอน

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปัญหาและสรุปผลตามลำดับคือ

ก. ปัญหาที่เกิดจากเนื้อหาและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการสอน ปรากฏว่าอาจารย์มีปัญหาดังกล่าวต่าง ๆ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 33

ตาราง 33 แสดงปัญหาที่เกิดจากเนื้อหาและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการสอน

ปัญหาของอาจารย์	ร้อยละของผู้ตอบว่าจริง
ไม่สามารถเลือกเนื้อหาหรือตัวรามาสอนได้โดยอิสระ เพราะทางแผนกได้จัดพิมพ์และกำหนดไว้ให้แล้ว	16.67
ไม่ทราบว่าหลักสูตรหรือประมวลการ สอนระบุให้สอนอะไรบ้าง	4.17
มีความลำบากใจในการ เลือกเนื้อหาและหนังสือให้นัก	41.67
บางครั้งหนังสือที่จะให้นักอ่านขาดตลาด จึงต้องเปลี่ยนเรื่อง	83.33
เนื้อหาที่จะให้นักเรียนมีมากเกินไป ไม่สามารถสอนให้หมดได้	58.33
เนื้อหาที่นำไปสอนนิตินั้นค่อนข้างยากไป	50.00
เนื้อหาส่วนใหญ่ที่ให้นักเรียนไม่ตรงกับความสนใจของนิสิต	33.33
ในประมวลการ สอนไม่ได้บอกความมุ่งหมายและวิธีสอนที่ชัดเจนไว้	58.33
ไม่สามารถหาหนังสืออื่น ๆ ที่จะให้นักอ่านประกอบ เพื่อให้เข้าใจ	
ภูมิหลังเกี่ยวกับผู้เขียน ประเพณีวัฒนธรรมและความรู้อื่นที่ปรากฏในเรื่องที่เรียนได้พอเพียง	50.00
ไม่สามารถหาแผ่นเสียงหรือเทปบันทึกเสียงเกี่ยวกับการอ่านโคลงมาเปิดให้นักฟังได้	50.00
ไม่สามารถหา slides หรือภาพยนต์มาฉายประกอบการ สอนนวนิยายหรือบทละครได้	54.17

จากตาราง 33 สามารถสรุปปัญหาของอาจารย์ที่เกิดจากการ เลือก เนื้อหาและการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการ ประกอบการ สอนตามลำดับมากน้อยดังนี้

อาจารย์ส่วนใหญ่คือร้อยละ 83.33 ประสงค์กับปัญหาที่ว่าบางครั้ง หนังสือที่จะให้นักอ่านเกิดขาดตลาด จึงต้องเปลี่ยนเรื่อง ร้อยละ 58.33 กล่าวว่าเนื้อหาที่ให้นักเรียนมีมาก

เกินไป ไม่สามารถสอนให้หมดได้ และอีกประการหนึ่งในประมวลการสอนไม่ได้บอกความมุ่งหมาย และวิธีสอนที่ชัดเจนไว้ และร้อยละ 50.00 เห็นว่าเนื้อหาที่นำไปสอนนิสิตนั้นค่อนข้างยากไป นอกจากนี้อาจารย์ร้อยละ 41.67 มีความลำบากใจในการเลือกเนื้อหาและหนังสือให้นิสิต และร้อยละ 33.33 มีความเห็นว่าเนื้อหาที่ให้นิสิตเรียนอยู่ส่วนใหญ่ไม่ตรงกับ ความสนใจของนิสิต ส่วนในด้านที่เกี่ยวกับการหาหนังสือหรืออุปกรณ์มาให้นิสิตศึกษาเพิ่มเติมนั้นปรากฏว่า อาจารย์ร้อยละ 54.17 ไม่สามารถหา slides หรือภาพยนตร์มาฉายประกอบการสอนได้ และอีกร้อยละ 50.00 ไม่สามารถหาแผ่นเสียงหรือเทปบันทึกที่เกี่ยวกับการอ่านโคลงมาเปิดให้นิสิตฟังได้ อีกทั้งไม่สามารถจะหาหนังสืออื่น ๆ ที่จะให้นิสิตอ่านประกอบ เพื่อให้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับภูมิหลังของผู้เขียน หรือประเพณี วัฒนธรรม ตลอดจนความรู้อื่นที่ปรากฏในเรื่องที่เรียนได้พอเพียง

นอกนั้นเป็นปัญหาของอาจารย์ส่วนน้อย คือไม่สามารถเลือกเนื้อหาหรือตัวมาสอนได้โดยอิสระ เพราะทางแผนกได้กำหนดไว้ให้แล้ว อาจารย์กลุ่มนี้มีร้อยละ 16.67 และอีกร้อยละ 4.17 ไม่ทราบว่าหลักสูตรหรือประมวลการสอนระบุให้สอนอะไรบ้าง

ข. ปัญหาที่เกิดจากตัวอาจารย์ผู้สอนเอง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่าตัวผู้สอนเองมีปัญหาลายอย่างทั้งที่เกิดจากตัวผู้สอนเองและเกิดจากการสอน ซึ่งปรากฏอยู่ในตาราง 34

ตาราง 34 ปัญหาที่เกิดจากอาจารย์ผู้สอนในการสอนวรรณคดีอังกฤษ

ปัญหาของอาจารย์	ร้อยละของผู้ตอบว่าจริง
ไม่ค่อยจะชอบโคลงเท่าไรนักแต่ต้องสอนโคลง	12.50
ต้องจำใจสอนวรรณคดีบางประเภทที่ไม่ถนัด	37.50
บางครั้งรู้สึกว่ามีความรู้ไม่เพียงพอที่จะสอนจึงไม่มีความมั่นใจในการสอน	50.00

ตาราง 34 (ต่อ)

ปัญหาของอาจารย์	ร้อยละของ ผู้ตอบว่าจริง
หากไม่มั่นใจในเรื่องที่สอน จะผ่านไปและไม่พูดถึง หรืออาจพูดถึง เล็กน้อยเท่านั้น	37.50
ไม่ทราบว่าการ สอนโคลงให้ได้ผลดีกว่าจะสอนอย่างไรกันแน่	33.33
รู้สึกว่าจะไม่สามารถ ทำให้ศิษย์รู้สึกสนุกเพลิดเพลินในการ เรียนโคลงได้เลย	16.67
ไม่ทราบว่าจะสอนนวนิยาย เรื่องสั้นหรือบทละครอย่างไรให้สนุก	29.17
บางครั้งไม่สามารถ จะอ่านโคลงให้ถูกต้องตามจังหวะได้ เพราะ ไม่ค่อยได้ฝึกมาก่อน	37.50
ไม่ยากอธิบายให้ศิษย์ฟังเป็นภาษาไทย แต่ต้องทำเพราะตนเองพูดภาษาอังกฤษ ไม่ค่อยคล่อง	12.50
บางครั้งรู้สึกว่าจะไม่สามารถ ช่วยให้ศิษย์เข้าใจและซาบซึ้งในวรรณคดีได้	20.83
ไม่สามารถ อธิบายให้ศิษย์เข้าใจความมุ่งหมายและประโยชน์ของการ อ่าน วรรณคดีได้	4.17
บางครั้งไม่สามารถหาหนังสือคู่มือหรือหนังสืออ่านประกอบเพื่อศึกษาเรื่อง ที่สอนให้เข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้นได้	54.17
ไม่ค่อยมั่นใจในการ ออกข้อสอบว่าวิธีไหนจึงจะดี	50.00
ไม่สามารถ ออกข้อสอบให้ครบตามความต้องการได้	33.33
ไม่มีเวลาพอในการ เตรียมการ สอนให้ได้ดี	8.33
จำนวนชั่วโมงในการ สอนวรรณคดีรายวิชาหนึ่ง ๆ มีน้อยไป	62.50

จากตาราง 34 ทำให้สามารถเข้าใจถึงปัญหามาบางประการที่เกิดขึ้นกับตัวอาจารย์เอง
อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้ทราบว่าอาจารย์ที่มีปัญหาในการ สอนนี้มีจำนวนน้อย

คือไม่เกินร้อยละ 50.00 ของจำนวนอาจารย์ทั้งหมด ยกเว้นปัญหาเกี่ยวกับจำนวนชั่วโมงในการสอนรายวิชาหนึ่ง ๆ ซึ่งอาจารย์ร้อยละ 62.50 เห็นว่ามีน้อยไปแล้ว สามารถสรุปปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวอาจารย์เองได้ดังนี้

เกี่ยวกับความรู้และความมั่นใจในการสอน ปรากฏอาจารย์ร้อยละ 50.00 มีความรู้สึกในบางครั้งว่ามีความรู้ไม่เพียงพอที่จะสอน จึงไม่มีความมั่นใจในการสอน ในกรณีที่เกิดความไม่มั่นใจในการสอน อาจารย์ร้อยละ 37.50 จะผ่านไปและไม่กล่าวถึง หรืออาจจะกล่าวถึงเล็กน้อย

นอกจากนี้อาจารย์ร้อยละ 37.50 กล่าวว่าต้องจำใจสอนวรรณคดีบางประเภทที่ไม่ถนัด ตัวอย่างเช่นร้อยละ 12.50 ตอบว่าไม่ค่อยจะชอบโคลงแต่ต้องสอนโคลง เป็นต้น และปัญหาที่ตามมาคืออาจารย์ร้อยละ 37.50 ตอบว่าบางครั้งไม่สามารถจะอ่านโคลงให้ถูกต้องตามจังหวะได้ เพราะไม่ค่อยได้ฝึกมาก่อน อาจารย์ร้อยละ 33.33 ไม่ทราบว่า การสอนโคลงให้ใครสักคนจะสอนอย่างไรกันแน่ และอาจารย์ร้อยละ 29.17 กล่าวว่าไม่ทราบว่า จะสอนนวนิยาย เรื่องสั้นและบทละครอย่างไรให้สนุก

ส่วนปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลนั้น อาจารย์ร้อยละ 50.00 ตอบว่าไม่ค่อยมั่นใจในการออกข้อสอบว่าวิธีไหนจึงจะดี และร้อยละ 33.33 มีปัญหาว่าไม่สามารถออกข้อสอบให้ครบตามความต้องการได้

ประการสุดท้ายเป็นปัญหาเกี่ยวกับความขาดแคลนคู่มือที่จะใช้อ่านประกอบคืออาจารย์ร้อยละ 54.17 กล่าวว่าบางครั้งไม่สามารถหาหนังสือคู่มือหรือหนังสืออ่านประกอบ เพื่อศึกษาเรื่องที่สอนให้เข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้นได้

ค. ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน เนื่องจากตัวผู้เรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่ง จึงได้พยายามศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นจากตัวผู้เรียนในสายตาของผู้สอนอย่างละเอียด ซึ่งผลจากการวิจัยปรากฏว่าปัญหาที่เกิดขึ้นจากตัวผู้เรียนมีมากกว่าปัญหาที่เกิดจากผู้สอนเอง ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปไว้ในตาราง 34 แล้ว สำหรับปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน หรือตัวนิสิตนั้นมีดังต่อไปนี้

ตาราง 35 แสดงปัญหาที่เกิดจากตัวผู้เรียนในทัศนะของอาจารย์ผู้สอน

ตัวปัญหา	ร้อยละของ ผู้ตอบว่าจริง
นิสิตส่วนใหญ่ขาดแรงกระตุ้นใจและไม่มีความรับผิดชอบ อ่านมาแต่ต้น	91.67
นิสิตส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้ต่ำทั้งทางด้านศัพท์และโครงสร้าง จึงอ่าน ไม่ค่อยเข้าใจและอ่านไ้ช้ามาก	79.17
นิสิตส่วนใหญ่มีความสนใจแตกต่างกันมาก จึงทำให้สอนยาก	62.50
นิสิตส่วนใหญ่สนใจเรียนเฉพาะโคลงหรือร้อยแก้วที่ง่าย ๆ เท่านั้น	62.50
นิสิตส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจโคลงเลย	41.67
นิสิตส่วนใหญ่สนใจเรียนและอ่านเฉพาะพวกนวนิยาย เรื่องสั้นและบทละคร เท่านั้น	50.0๓
นิสิตส่วนใหญ่ขาดพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ ทำให้ เสียเวลาของอธิบาย	70.83
นิสิตไม่เข้าใจคำนิยาม ของชาวตะวันตก	70.83
นิสิตส่วนใหญ่มองไม่เห็นคุณค่าของวรรณคดีที่เรียนก็เพราะมีบังคับไว้ใน หลักสูตร	62.50
นิสิตส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีความคิดจินตนาการ และไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ต่อสิ่งที่ผู้ที่จะพูด	62.50
นิสิตส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะไปอ่านสิ่งที่อาจารย์สั่งให้ไปอ่าน	66.67
นิสิตไม่ค่อยจะทำการบ้าน	37.50
นิสิตไม่กล้าถามสิ่งที่สงสัยหรือไม่เข้าใจ ส่วนมากมักนั่งเฉย ๆ ในห้องเรียน	50.00
นิสิตส่วนใหญ่ไม่ค่อยกล้าพูดหรือตอบเป็นภาษาอังกฤษเพราะพูดไม่ได้ดี	79.17
เวลาสอบนิสิตส่วนใหญ่ตอบแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษไม่ได้ดีเท่าที่ควร เพราะภาษาเป็นอุปสรรค	95.83

ตาราง 35 (ต่อ)

ตัวปัญหา	ร้อยละของ ผู้ตอบว่าจริง
นิสิตส่วนใหญ่ไม่ชอบทำข้อสอบที่ให้แสดงความคิดเห็น	50.00
นิสิตสอบตกในวิชาร วมคศ. ที่ผู้สอนสอนอยู่มาก	8.33

เมื่อพิจารณาตาราง 35 จะเห็นได้ว่าในทัศนะของอาจารย์ผู้สอนส่วนมากแล้ว มีปัญหาที่เกิดขึ้นจากตัวผู้เรียนมากมายหลายประการ ซึ่งล้วนแต่เป็นอุปสรรคในการสอน วมคศ. อังกฤษทั้งสิ้น ปัญหาดังกล่าวสามารถสรุปตามความเห็นของอาจารย์มาน้อยดังนี้

1. นิสิตส่วนใหญ่ชอบแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษไม่ได้ก็เท่าที่ควร ในเวลาสอบ เพราะภาษาเป็นอุปสรรค เป็นความเห็นของอาจารย์ร้อยละ 95.83
2. นิสิตส่วนใหญ่ขาดเครื่องกระตุ้นใจและไม่มีนิสัยรักการอ่านมาแต่ต้น เป็นความเห็นของอาจารย์ร้อยละ 91.67
3. นิสิตส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้ทั้งด้านศัพท์และโครงสร้างคำ จึงอ่านไม่ค่อยเข้าใจและช้ามาก และยังไม่ค่อยกล้าพูดหรือตอบเป็นภาษาอังกฤษ เป็นความเห็นของผู้ตอบ ร้อยละ 79.17
4. นิสิตส่วนใหญ่ไม่เข้าใจค่านิยมของชาวตะวันตก และขาดพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ทำให้เสียเวลาต้องอธิบาย เป็นความเห็นของอาจารย์ร้อยละ 70.83
5. นิสิตส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะไปอ่านสิ่งที่อาจารย์สั่งให้อ่าน เป็นความเห็นของอาจารย์ร้อยละ 66.67 สำหรับปัญหาข้อนี้ก็มีอาจารย์บางคนกล่าวว่าหากสิ่งที่สั่งให้อ่านนั้นทำให้นิสิตได้คะแนน นิสิตก็จะอ่าน
6. นิสิตส่วนใหญ่เองไม่เห็นคุณค่าของ วมคศ. ที่เรียนก็เพราะมีบังคับไว้ในหลักสูตร

ไม่ค่อยมีความคิดจินตนาการ และไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ต้องให้ชี้ตัวจึงจะพูด มีความสนใจแตกต่างกันมาก จึงทำให้สอนยาก นอกจากนี้ยังสนใจเรียนเฉพาะโคลงหรือร่ายแก้วได้ง่าย ๆ เท่านั้น ความเห็นเหล่านี้เป็นของอาจารย์ ร้อยละ 62.50 และอีกร้อยละ 41.67 เห็นว่านิสิตส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจโคลงเลย ร้อยละ 50.00 เห็นว่านิสิตสนใจเฉพาะนวนิยาย เรื่องสั้น และบทละคร เท่านั้น

7. นิสิตส่วนใหญ่ไม่ค่อยกล้าถามสิ่งที่สงสัยหรือไม่เข้าใจส่วนมากมักนั่งเฉย ๆ ในห้องเรียน นอกจากนี้ยังไม่ชอบทำข้อสอบที่ให้แสดงความคิดเห็น ทั้งสองอย่างนี้เป็นความเห็นของอาจารย์ ร้อยละ 50.00

8. นิสิตไม่ค่อยทำการบ้าน สำหรับปัญหาข้อนี้เป็นความเห็นของอาจารย์ ร้อยละ 37.50

ง. วิธีการแก้ไข้ปัญหาของอาจารย์ผู้สอน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้ทราบวิธีการแก้ไข้ปัญหาที่เกิดขึ้นของผู้สอน
ดังแสดงไว้ในตาราง 36

ตาราง 36 แสดงวิธีการแก้ไข้ปัญหาเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ผู้สอน

วิธีการที่อาจารย์ปฏิบัติ	ร้อยละของผู้ตอบว่าจริง
เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหา จะเสนอปัญหาให้หัวหน้าแผนกทราบ หรือปรึกษากับผู้สอนคนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	87.50
ตัดเนื้อหาที่ตนเองเห็นว่ายากออกไปเสีย	50.00

ตาราง 36 (ต่อ)

วิธีการที่อาจารย์ปฏิบัติ	ร้อยละของ ผู้ตอบว่าจริง
ทำบันทึกย่อประกอบให้แก่นิสิต เพื่ออธิบายส่วนที่ยาก ๆ	41.67
เสนอแนะให้แผนกภาษาอังกฤษ หรือห้องสมุดซื้อหนังสืออ่านประกอบ	
การ เรียงวรรณคดีอังกฤษเพิ่มขึ้นมอຍ	83.33
พยายามเสนอให้วิทยาลัยซื้อแผ่นเสียงหรือเทปประกอบการ สอนโคลงหรือ	
พยายามติดต่อขอภาพยนตร์จากสถาบันอื่น	62.50
อธิบายความมุ่งหมายและประโยชน์ที่จะได้รับจากการ เรียงวรรณคดีให้นิสิต	
เข้าใจเสียตั้งแต่ต้นเทอม	91.67
แนะนำให้นิสิตไปชมละคร ศิลป และภาพยนตร์หรือฟังกนตรีที่เกี่ยวข้อง	
กับเรื่องที่เรียนเสมอ	95.83
ให้นิสิตฝึกแสดงละครในห้องและฉลัดกันแสดงเป็นตัวละครต่าง ๆ และให้	
อ่านบทของตนเพื่อไม่ให้เบื่อ	41.67
ให้นิสิตแสดงความคิดเห็น และเลือกนวนิยาย บทละคร หรือเรื่องสั้น	
อ่านตามความสนใจจากรายชื่อที่อาจารย์กำหนดให้	62.50
พิมพ์หรือเขียนรายชื่อนักหนังสือดี ๆ และเขียนคำอธิบายสั้น ๆ ว่าเป็น	
เรื่องประเภทใด ไว้ให้นิสิต เพื่อผู้สนใจจะได้อ่านและเป็นการส่งเสริม	
นิสิตให้นิสัยรักการอ่าน	41.67
เพิ่มชั่วโมงสอนพิเศษแก่นิสิตที่เรียนอ่อน หรือเรียกมาชี้แจงเป็นส่วนตัว	50.00
ทดสอบมอຍ ๆ เพื่อให้ นิสิตสนใจเรื่องที่เรียนอย่างจริงจัง	41.67
ลดความเข้มงวดในการให้คะแนนนิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนต่ำ	37.50
เชิญเจ้าของภาษาหรือผู้เชี่ยวชาญมาสาธิตการ อ่านโคลง หรือบรรยายเรื่อง	
น่ารู้เกี่ยวกับวรรณคดีให้นิสิตฟัง	37.50
พยายามศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเองเกี่ยวกับเรื่องที่สอนอยู่เสมอ	100.00

จากตาราง 36 สามารถสรุปวิธีการแก้ไขปัญหามางประการที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาที่เกิดจากการเลือกใช้เนื้อหาตำรา เกิดขึ้นจากตัวผู้เรียนหรือเกิดขึ้นจากวิธีสอน อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ได้พยายามหาทางแก้ไขปัญหานั้นอยู่เสมอ เช่น

อาจารย์ร้อยละ 95.93 แนะนำให้นิสิตไปชมละคร ศิลป ภาพยนตร์ หรือ ฟังดนตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน และตอบปัญหาว่านิสิตส่วนใหญ่มองไม่เห็นคุณค่าของวรรณคดีนั้น อาจารย์ร้อยละ 91.67 ได้แก้ปัญหานี้โดยการอธิบายความมุ่งหมายและประโยชน์ที่จะได้รับจากการเรียนวรรณคดีให้นิสิตเข้าใจเสียตั้งแต่แรกเสมอ

สำหรับปัญหาว่านิสิตส่วนใหญ่ขาดแรงจูงใจและไม่มีความสนใจในการอ่านมาถึงแก่นขั้วพื้นฐานความรู้เท่า ความสนใจแตกต่างกันมาก หรือไปคอยอ่านสิ่งที่อาจารย์สั่งให้ไปอ่านนั้น ปรากฏว่าอาจารย์ร้อยละ 83.33 ได้พยายามหาทางแก้ไขโดยการเสนอแนะให้แต่งภาษาอังกฤษ หรือห้อยสมุดข้อหนังสืออ่านประกอบการเรียนวรรณคดีอังกฤษเพิ่มขึ้นบ่อยๆ ร้อยละ 62.50 พยายามเสนอให้วิทยาลัยซื้อแผ่นเสียงหรือเทปประกอบการสอนโคลง พยายามติดต่อขอยืมภาพยนตร์จากสถาบันอื่นมาฉายให้ชม และพยายามให้นิสิตแสดงความคิดเห็นและเลือกนวนิยายบทละครหรือเรื่องสั้นอ่านตามความสนใจจากรายชื่อที่กำหนดให้ นอกจากนี้อาจารย์ร้อยละ 41.67 ยังได้เขียนหรือพิมพ์รายชื่อหนังสือดีๆ พร้อมกับคำอธิบายสั้นๆ ว่าเป็นเรื่องประเภทใด เพื่อให้ นิสิตได้มีโอกาสเลือกอ่านเพิ่มเติมตามความสนใจ ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้นิสิตมีนิสัยรักการอ่าน ยิ่งกว่านั้นอาจารย์ได้เห็นว่เนื้อหาบางอย่างที่ให้นิสิตเรียนอยู่ค่อนข้างยากไปร้อยละ 50.00 ก็ได้ พยายามตัดเนื้อหาเหล่านั้นออกไป และเมื่อมีปัญหากับเนื้อหา อาจารย์ร้อยละ 87.50 จะเสนอปัญหาให้หัวหน้าแผนกทราบ หรือปรึกษากับผู้สอนอื่นที่เกี่ยวข้อง

นอกจากนี้อาจารย์ยังพยายามหาทางช่วยเหลือนิสิตเก่าเช่นอีกเช่น อาจารย์ร้อยละ 41.67 ทำบันทึกย่อประกอบให้แก่นิสิตเพื่ออธิบายส่วนที่ยากๆ และร้อยละ 50.00 เริ่มชวนนิสิตสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่เรียนสอน หรือเรียกประชุมแจ้งส่วนตัวเป็นต้น และได้พยายามทดสอบบ่อยๆ เพื่อให้นิสิตสนใจเรื่องที่เรียนอย่างสม่ำเสมอ และอาจารย์ร้อยละ 37.50 ได้เชิญเจ้าของภาษาหรือผู้ชำนาญการมาจัดการอ่านโคลง หรือบรรยายเรื่องเก่าๆ เกี่ยวกับ

วร วนคิให้หนังสือ

ส่วนในคำที่เกี่ยวกับตัวอาจารย์เองนั้น อาจารย์ทุกคนตอบว่าได้พยายามศึกษาเพิ่มเติม
ด้วยตนเองเกี่ยวกับเรื่องที่สอนอยู่เสมอ

4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการ เรียนการ สอนวร วนคิอังกฤษของอาจารย์ บัณฑิต

จุดมุ่งหมายที่สำคัญในการ สำนวจความคิดเห็นและขอ เสนอในการ เรียนการ สอนของ
อาจารย์ก็เพื่อจะได้นำมาพิจารณาเป็นแนวทางในการ ปรับปรุงการ เรียนการ สอนให้ดียิ่งขึ้น จาก
การ วิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่าทำให้ทราบความคิดเห็นและขอ เสนอแนะของอาจารย์ บัณฑิต
ดังแสดงไว้ในตารางที่ 37

ตาราง 37 แสดงข้อคิดเห็นและขอ เสนอแนะ ของอาจารย์ บัณฑิต

ความคิดเห็นและขอ เสนอแนะของอาจารย์	ร้อยละของผู้ตอบ ว่าใช่หรือ เห็นด้วย
ก. <u>เกี่ยวกับความมุ่งหมายและเนื้อหา</u> ในประ มวลการ สอนที่ใช้อยู่ ปัจจุบัน อาจารย์มีความเห็นว่า	
เหมาะสมแล้ว	33.30
ถ้าสอนตามนั้นจะสอนได้แต่เพียงให้หนังสือเกี่ยวกับวร วนคิ	
เท่านั้น ไม่สามารถ สอนให้ซาบซึ้งวร วนคิได้	66.67
จัดลำดับเนื้อหาไว้ไม่เหมาะสม ควร แก้ไขปรับปรุงใหม่	66.67
ข. <u>เกี่ยวกับการ สอน</u>	
การ สอนโคลงหรือวร วนคิต่างประ เทศควร เริ่มสอนมาตั้งแต่	
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แต่ต้องสอนเฉพาะที่ง่าย ๆ และ	
สนุกเท่านั้น	75.00
การ สอนวร วนคิคือการ สอนภาษานั้นเอง	54.17
การ สอนโคลงในตอนต้นควร เริ่มสอนโคลงที่เข้าใจง่าย ๆ ก่อน	91.67

ตาราง 37 (ต่อ)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์	ร้อยละของผู้ตอบ ว่าใช่หรือเห็นด้วย
การสอนโคลงมีเรื่องล่อใจมากกว่าและสอนง่ายกว่าประเภทร้อยแก้ว	29.17
การสอนวรรณคดี ถ้าเริ่มสอนประเภทที่เป็นร้อยแก้วสมัยใหม่ก่อนที่	
จะสอนของสมัยศตวรรษที่ 16 - 17 จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจดีกว่า	79.17
การสอนวรรณคดีอังกฤษควรสอนเป็นภาษาไทย เพราะจะทำให้ผู้	
เข้าใจซาบซึ้งกว่า	41.67
อันที่จริงเราควร จะสอนวรรณคดีในรูปที่แปลเป็นภาษาไทยแล้วให้ผู้	
เรียนจะดีกว่า	4.17
ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรู้ เกี่ยวกับภูมิหลังของผู้แต่งเมื่ออ่านวรรณคดี	25.00
ผู้สอนควรอธิบายวัชนธรรมที่ปรากฏในเรื่องเสียก่อนล่วงหน้า	
ไม่เช่นนั้นจะทำให้การอ่านวรรณคดีเสียส	70.83
ควรให้คำถามเกี่ยวกับโคลง หรือเรื่องที่ให้ผู้ไปอ่านทุกครั้งเพื่อ	
จะได้เป็นแนวทางให้ผู้ไปอ่านอย่างมีจุดหมาย	87.50
ค. <u>เกี่ยวกับทฤษฎี</u>	
ควรหักคะแนนบางเมื่อนิสิตเขียนตอบผิดหลักภาษา	66.67
ควรให้โอกาสนิสิตตอบข้อสอบเป็นภาษาไทยบ้าง เพราะยอมแสดง	
ความคิดเห็นได้มากกว่าตอบเป็นภาษาอังกฤษ	62.50
ไม่ควรให้คะแนนทุกครั้งที่ตรวจแบบฝึกหัด เพราะทำให้ผู้เสียกำลังใจ	
หากได้คะแนนไม่ดี	45.83
ตัวผู้สอนไม่สามารถจะทราบได้ว่านิสิตเข้าใจหรือไม่จากการสังเกต	
การเรียนในชั้น	37.50

ตาราง 37 (ต่อ)

ความเห็นและขอเสนอแนะของอาจารย์	ร้อยละของผู้ตอบ ว่าใช่หรือเห็นด้วย
ง. <u>ความเห็นและขอเสนอแนะอื่น ๆ</u>	
ไม่ควรให้นิสิตระดับนี้อ่านนวนิยาย หรือ เรื่องสั้นประเภทที่ ดัดแปลงให้ง่าย เพราะทำให้เสีย สวรรคต	20.83
นิสิตระดับนี้ยังอ่านหนังสือประเภทวรรณคดีอังกฤษกันน้อย ควรหาทางส่งเสริมโดยเร็ว	100.00
อยากให้วิทยาลัยสนับสนุนให้นิสิตที่เรียนวรรณคดีอังกฤษจัดแสดง ละครโดยการ ดัดแปลงจาก เรื่องที่เรียนบ้าง เป็นครั้งคราว	91.67
ขณะนี้ในวิทยาลัยของผู้สอนได้จัดมุมภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตและ อาจารย์ บอญแล้ว	79.17
มีนิสิตไปใช้บริการ และให้ความสนใจมุมภาษาอังกฤษมาก ขณะนี้ตัวผู้สอนเองรู้สึกท้อถอยในการ สอนวรรณคดีอังกฤษแก่	66.67
นิสิตระดับนี้ และมีความเบื่อหน่ายในการ สอนมาก ผู้สอนอยากไปศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับวรรณคดีและการ สอนใน	12.50
ต่างประเทศสัก ระยะเวลาหนึ่ง	95.83
อยากจะ เสนอแนะให้เลิกสอนวรรณคดีอังกฤษในระดับนี้	—
อยากให้วิทยาลัยจัดหาผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้ที่เป็นชาวตะวันตกมา ประจำบ้าง เพื่อจะได้ปรึกษาเมื่อมีปัญหา	100.00
อยากให้วิทยาลัยจัดการ ประชุม อบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับปัญหา การ สอนวรรณคดีอังกฤษ เพื่อจะได้ช่วยหาทางปรับปรุงแก้ไข ปัญหา	95.83

ตาราง 37 (ต่อ)

ความเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์	ร้อยละของผู้ตอบ ว่าใช่หรือเห็นด้วย
มีความเห็นว่าวิทยาลัยควรพยายามเลือกผู้ที่รักการ รรณคดีจริง มาสอน ไม่จำเป็นต้องจบการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีก็ได้	75.00
ผู้ที่สอนวรรณคดีอังกฤษในระดับนี้ควร เป็นผู้ที่เรียนทางนี้มาโดยตรง และควร เป็นผู้ที่เคยไปศึกษาต่างประเทศมาแล้ว	91.67
ขณะนี้ตัวผู้สอนมีความเห็นว่าตนเองประสบความสำเร็จในการสอน วรรณคดีอังกฤษมาก	20.83
ผู้สอนมีความมั่นใจว่านิสิตส่วนใหญ่ที่ตนเองได้สอนอยู่มีประสพการณ์ต่าง วรรณคดีเพียงพอและเพียงพอที่จะสามารถออกไปสอนโคลงและ วรรณคดีประเภทร้อยแก้วในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและฝึกหัดครู ได้	33.33

จากตาราง 37 สามารถสรุปความคิดเห็น ความต้องการ และข้อเสนอแนะที่น่าสนใจ
หลายประการ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ามิใช่ประโยชน์และ เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงการ เรียน
การสอนวรรณคดีอังกฤษต่อไปคือ

ก. เกี่ยวกับความมุ่งหมายและเนื้อหาในประมวลการสอนปัจจุบัน อาจารย์
ร้อยละ 66.67 มีความเห็นว่าถ้าสอนตามนี้จะสอนได้แต่เพียงให้นิสิตรู้เกี่ยวกับวรรณคดีเท่านั้น
ไม่สามารถสอนให้ซาบซึ้งวรรณคดีได้ นอกจากนี้ยังจัดลำดับเนื้อหาไว้ไม่เหมาะสม ควรแก้ไข
ปรับปรุงใหม่ ส่วนอาจารย์ที่เหลือร้อยละ 33.33 มีความเห็นว่าเหมาะสมแล้ว

ข. ความเห็นเกี่ยวกับการสอนวรรณคดีอังกฤษปรากฏว่าอาจารย์ร้อยละ 91.67
มีความเห็นว่าการสอนโคลงในตอนต้นควร เริ่มสอนโคลงที่ใช้ภาษาง่าย ๆ ก่อน อาจารย์ร้อยละ

75.00 มีความเห็นว่าการสอนโคลงหรือวรรณคดีต่างประเทศควรเริ่มสอนมาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แต่ต้องสอนเฉพาะที่ง่าย ๆ และสนุกเท่านั้น และร้อยละ 79.17 กล่าวว่า การสอนวรรณคดีถ้าเริ่มสอนประเภทที่เป็นร้อยแก้วสมัยใหม่ก่อนที่จะสอนของสมัยเก่าเช่น ศตวรรษที่ 16 - 17 จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจดีกว่า

นอกจากนี้อาจารย์ร้อยละ 87.50 กล่าวว่าควรให้คำถามเกี่ยวกับสิ่งที่สั่งให้หาคำศัพท์ไปอ่านทุกครั้งเพื่อจะได้เป็นแนวทางให้หาคำศัพท์ไปอ่านอย่างมีจุดหมาย และร้อยละ 70.83 เห็นว่าผู้สอนควรอธิบายวัฒนธรรมที่ปรากฏในเรื่องเสียก่อนล่วงหน้า ไม่เช่นนั้นจะทำให้การอ่านวรรณคดีเสียรส ส่วนเกี่ยวกับภูมิหลังของผู้แต่งนั้น มีอาจารย์เพียงร้อยละ 25.00 ที่เห็นว่าผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับภูมิหลังของผู้แต่งเมื่ออ่านวรรณคดี หมายความว่าอาจารย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 75.00 เห็นว่านิสิตควรรู้เกี่ยวกับผู้แต่งด้วย ร้อยละ 54.17 มีความเห็นว่าการสอนวรรณคดีคือการสอนภาษาตนเอง

ส่วนที่เกี่ยวกับการเรียนวรรณคดีและภาษานั้น ปรากฏว่าผู้สอนร้อยละ 54.17 มีความเห็นว่าการสอนวรรณคดีอังกฤษควรสอนเป็นภาษาไทย เพราะจะทำให้หาคำศัพท์เข้าใจง่ายซึ่งกว่าอย่างไรก็ตามมีอาจารย์เพียงร้อยละ 4.17 ที่เห็นด้วยกับความคิดที่ว่าเราควรจะสอนวรรณคดีอังกฤษในรูปที่แปลเป็นภาษาไทยแล้วแก่นิสิตระดับนี้จะดีกว่า

ค. เกี่ยวกับการวัดผล ปรากฏว่าอาจารย์ร้อยละ 37.50 ตอบว่าไม่สามารถจะทราบได้ว่านิสิตเข้าใจหรือไม่จากการสังเกตการเรียนในชั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับการสอนนั้น อาจารย์ร้อยละ 66.67 มีความเห็นว่าการหักคะแนนบ้างเมื่อนิสิตเขียนตอบผิดหลักภาษา และร้อยละ 62.50 เห็นว่าการให้ออกาสินิสิตถามข้อสงสัยเป็นภาษาไทยบ้าง เพราะยอมแสดงความคิดเห็นได้มากกว่าตอบเป็นภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับการให้คะแนนแบบฝึกหัดนั้น อาจารย์ร้อยละ 45.83 กล่าวว่าไม่ควรให้คะแนนทุกครั้งที่ตรวจ เพราะถ้าให้คะแนนทำนิสิตจะเสียกำลังใจ

ง. เกี่ยวกับความเห็นและข้อเสนอแนะอื่นที่น่าสนใจคืออาจารย์ทุกคนลงความเห็นว่านิสิตระดับนี้ยังอ่านหนังสือประเภทวรรณคดีกันน้อย ควรหาทางส่งเสริมโดยเร็ว ซึ่งผู้สอนส่วนมากร้อยละ 79.17 ให้ความส่งเสริมโดยการจัดมุมภาษาอังกฤษขึ้นในวิทยาลัย และมีอาจารย์เพียงร้อยละ 66.67 กล่าวว่านิสิตไปใช้บริการและให้ความสนใจมุมภาษาอังกฤษ

อาจารย์ ร้อยละ 91.67 อยากให้วิทยาลัยสนับสนุนให้นิสิตที่เรียนวธรณคดีอังกฤษ จัดแสดงละครโดยการดัดแปลงจากเรื่องที่เรียนมา เป็นครั้งคราว

เกี่ยวกับข้อเสนอแนะที่อาจารย์ ย่อยากจะให้วิทยาลัยทราบก็คือ อาจารย์ทุกคนอยากให้ วิทยาลัยจัดหาผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้มาตรวจวันตกมาประจำบ้าง เพื่อจะได้ปรึกษาเมื่อมีปัญหา

ร้อยละ 95.83 อยากให้วิทยาลัยจัดการประชุม การอบรม หรือสัมมนาเกี่ยวกับวธรณคดีอังกฤษ เพื่อจะได้ปรึกษาหาทางแก้ไขปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น

ในด้านความคิดเห็นส่วนตัวนั้นอาจารย์ ร้อยละ 91.67 กล่าวว่าผู้ที่สอนวธรณคดีอังกฤษ ในระดับนี้ควรเป็นผู้ที่เรียนมาโดยตรงและควรเป็นผู้ที่เคยไปศึกษาต่างประเทศมาแล้ว และ ร้อยละ 75.00 เห็นว่าวิทยาลัยควรพยายามเลือกผู้ที่รักวธรณคดีจริง ๆ มาสอน โดยไม่จำเป็นต้องจบการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีก็ได้

อนึ่งมีข้อเสนอแนะที่ควรสนใจเป็นพิเศษคือมีอาจารย์จำนวนมากถึงร้อยละ 95.83 มีความต้องการที่จะไปศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับวธรณคดีและการสอนในต่างประเทศสักระยะหนึ่ง

ต่อข้อถามที่ว่าอาจารย์ ย่อยสอนประสบความสำเร็จในการสอนเพียงไร ปรากฏว่ามี อาจารย์เพียงร้อยละ 20.83 เท่านั้นที่ตอบว่าตนเองประสบความสำเร็จในการสอนมาก และเมื่อถามถึงนิสิต มีอาจารย์เพียงร้อยละ 33.33 ที่ตอบว่ามีความมั่นใจว่านิสิตส่วนใหญ่ ที่ทดสอบอยู่ มีประสบการณ์ทางวธรณคดีเพียงพอและดีพอที่จะสามารถออกไปสอนโคลงและ วธรณคดีประเภทร้อยแก้วในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและฝึกหัดครูได้

สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์ จากแบบสอบถามปลายเปิดซึ่งเปิด โอกาสให้ผู้ตอบตอบได้อย่างเสรี มีข้อคิดเห็นที่น่าสนใจดังนี้

1. วิธีสอนโคลงที่ได้ผลดีเป็นที่น่าพอใจวิธีหนึ่งคือการกำหนดโคลงให้นิสิต กลุ่มหนึ่ง ๆ ไปอ่านมาล่วงหน้า และมาอภิปรายกันในชั้น วิธีนี้ทำให้นิสิตแต่ละกลุ่มซึ่งมี ประมาณ 3 คน พยายามไปปรึกษาหารือกัน ช่วยกันตีความหรือศึกษาเพิ่มเติมจากตำราอื่น ๆ ในห้องสมุด ทำให้ผู้ที่อ่านโคลงไม่เข้าใจค่อย ๆ รู้วิธีคิด วิธีตีความจนกระทั่งสามารถอ่าน เข้าใจด้วยตนเองในที่สุด เป็นวิธีการที่ทำให้นิสิตมีความรับผิดชอบและสามารถฝึกผู้ที่ไม่ค่อยใช้ ความคิดใหญ่ จักคิด เป็นวิธีการที่ทดลองแล้วได้ผลดีเป็นที่น่าพอใจ

2. ในระหว่างวิทยาลัยแต่ละวิทยาลัยควรจะได้มีการติดต่อแลกเปลี่ยนอุปกรณ์ในการเรียนการสอนกันเป็นประจำ เป็นต้นว่า ถ้าวิทยาลัยใดมีเทป แผ่นเสียง หรือฟิล์มสทริป หรือภาพยนตร์ก็ตาม ก็ควรจะให้ยืมกันได้ นอกจากนี้ควรมีการกำหนดค่าเช่าเร็นใช้เป็นแกนกลาง เพื่อให้การสอนอยู่ในมาตรฐานเดียวกัน ในขณะที่เดียวกันก็ให้ผู้สอนมีเสรีภาพที่จะขยายเนื้อหาจากแกนกลางออกไปได้อีกตามสมควร แล้วแต่จะประชุมตกลงกันว่าควรจะให้เนื้อหาที่เป็นแกนกลาง และเนื้อหาที่อาจารย์เลือกสรรมาสอนเองเป็นอัตราส่วนเท่าไร

3. หากวิทยาลัยหาทุนให้อาจารย์ไปศึกษาอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับวรรณคดีและการสอนในต่างประเทศไม่ได้ ก็ควรจะจัดขึ้นภายในประเทศเป็นระยะสั้น เช่น 3 เดือน หรือ 6 เดือน โดยขอความร่วมมือจากผู้หรือผู้เชี่ยวชาญทางค่านนี้ให้ช่วยเหลือ และในช่วงที่อบรมอยู่ อาจารย์ก็จะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันด้วย.

สรุปผลของการวิจัยและอภิปรายผล

ผลของการวิจัยในบทที่ 4 สามารถสรุปได้ดังนี้

องค์ประกอบบางประการและความสัมพันธ์กับผลการเรียนวรรณคดีอังกฤษของนิสิต

๑. สถานภาพต่าง ๆ ของนิสิต เช่น เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ประสบการณ์ในการสอนและการไปศึกษาต่างประเทศก่อนเข้ามากักในวิทยาลัย อาชีพของบิดามารดา สภาพทางบ้านและเศรษฐกิจภายในครอบครัว สถานที่พักของนิสิตขณะที่กำลังศึกษาอยู่ เหตุผลที่นิสิตเลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ประสบการณ์ในการเรียนวรรณคดีในชั้นเรียนมาก่อน รวมทั้งทัศนคติต่อการเรียนก่อนมาศึกษาในวิทยาลัยนี้ ไม่ว่าไ้ผลการเรียนของนิสิตแตกต่างกัน หรืออีกนัยหนึ่งสถานภาพเหล่านี้ไม่มีอิทธิพลต่อการเรียนวรรณคดีอังกฤษของนิสิตอย่างเด่นชัดนั่นเอง

สิ่งที่มีอิทธิพลทำให้ผลการเรียนของนิสิตแตกต่างกันอย่างเด่นชัด ได้แก่ ทัศนคติและประสบการณ์ต่างวรรณคดีไทยของนิสิต และทัศนคติของนิสิตต่อการเรียนวรรณคดีอังกฤษ ในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัย คือนิสิตที่ชอบอ่านกวีนิพนธ์ วรรณคดีและนวนิยายไทยและได้อ่านมามาก กับนิสิตที่ขบและสนใจวรรณคดีอังกฤษขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัย จะมีผลการเรียนวรรณคดีอังกฤษสูงกว่านิสิตกลุ่มที่ไม่ได้ตอบเช่นนี้

ผลการวิจัยครั้งนี้ตรงกับผลการวิจัยของสตรอม (Stron, 1956 : 129 - 133) ที่พบว่าสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนและอาชีพของบิดามารดาเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการอ่านของนักเรียน และเกี่ยวกับความแตกต่างทางเพศ ก็ขัดแย้งกับผลการวิจัยของถาวร สุมงคล ที่พบว่านักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชาย แต่ในด้านที่อยู่อาศัยนั้นปรากฏว่าสอดคล้องกัน คือไม่มีอิทธิพลต่อผลการเรียน (ถาวร สุมงคล, 2510)

การที่สถานภาพของนิสิตไม่มีอิทธิพลทำให้ผลการเรียนของนิสิตแตกต่างกันนี้ น่าจะเนื่องมาจากนิสิตในระดับนี้เป็นนิสิตระดับอุดมศึกษาซึ่งมีประสบการณ์ในการเรียนมามาก ย่อมมี

ความคิดความอ่านที่เป็นของตัวเอง รู้จักชวนชวรายศึกษาหาความรู้สิ่งที่ตนสนใจ ในการเรียน ก็จะมีการแข่งขันกันอยู่ตลอดเวลา จึงมีแนวโน้มที่ว่าทุกคนจะสามารถเรียนให้ทันกันได้ หากจะมีอุปสรรคอยู่บ้างที่ทำให้ไม่สามารถเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้เท่าเทียมกับผู้อื่น ก็เนื่องมาจากปัจจัยอื่น เช่น ทักษะและความสนใจ หรือกระบวนการเรียนและปัญหาหรืออุปสรรคอื่น ๆ และที่สำคัญมากอย่างหนึ่งน่าจะเนื่องมาจากสติปัญญา ซึ่งอยู่นอกเหนือการวิจัยครั้งนี้

จากผลการวิจัยครั้งนี้เกี่ยวกับทัศนคติและประสบการณ์ทางวรรณคดีไทย และทัศนคติต่อวิชาวรรณคดีอังกฤษในขณะที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัย ได้แสดงให้เห็นว่านิสัยรักการอ่านของนิสิตนั้นมีความสำคัญมาก เพราะนิสิตที่ชอบอ่านภาษาไทยนั้นย่อมจะชอบอ่านภาษาอังกฤษด้วย และจะสามารถทำความเข้าใจได้ดังที่ปรากฏแล้ว ส่วนในด้านที่เกี่ยวกับทัศนคติก็แสดงให้เห็นว่าการสร้างทัศนคติที่ดีให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะจะส่งผลต่อการเรียนของผู้เรียนด้วย

ข. กระบวนการเรียนวรรณคดีอังกฤษของนิสิตและความสัมพันธ์กับผลการเรียน
สามารถสรุปได้ดังนี้

กระบวนการเรียนที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกหรือเป็นการส่งเสริมผลการเรียนของนิสิตได้แก่การอ่านโคลงหนึ่ง ๆ ซ้ำหลายครั้ง มีการหาความหมายของศัพท์ยาก จดล่คำกับคำนำในประโยค เวลาอ่านมักใช้จินตนาการ รู้สึกเพลิดเพลินและรักโคลง ส่วนในด้านนวนิยายเรื่องสั้น และบทละครนั้น ผู้ที่มีความมั่นใจว่าสามารถอ่านได้เข้าใจดีเป็นส่วนมาก จะมีผลการเรียนสูงกว่าผู้ที่ไม่มั่นใจ

กระบวนการเรียนที่เป็นการทวนทบทวนหรือเป็นการส่งเสริมผลการเรียนส่วนมากจะมีลักษณะตรงกันข้ามกับกระบวนการเรียนที่เป็นการส่งเสริม เช่นการอ่านโคลงโดยไม่หาความหมายของศัพท์ อ่านผ่าน ๆ ไปโดยไม่เข้าใจโครงสร้างของประโยค ไม่ได้ใช้จินตนาการ ไม่รู้สึกเพลิดเพลินเมื่ออ่าน ส่วนร้อยแก้วก็มุ่งอ่านแต่เพียงให้จบเร็ว ๆ เพื่อให้เข้าใจเรื่องเป็นพอ และบางครั้งไม่สามารถอ่านหนังสือที่อาจารย์สั่งให้จบได้ เป็นต้น

เมื่อพิจารณากระบวนการเรียนของนิสิตที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลการเรียนแล้ว จะเห็นว่าเป็นวิธีการศึกษาวรรณคดีที่สอดคล้องกับวิธีการที่ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนวรรณคดีทั้งหลายได้เสนอแนะไว้ เป็นต้นว่าเกี่ยวกับการอ่านโคลงต่างประเทศนั้น ผู้เรียนจำเป็นจะต้อง

เข้าใจความหมายของศัพท์ เข้าใจโครงสร้างของประโยค ใช้จินตนาการในการตีความ หรือหาความหมายที่แท้จริงของสิ่งที่อ่านได้ การอ่านจึงอาจจะต้องอ่านหลายเที่ยวกว่าจะเข้าใจ เมื่อกลับไปพิจารณาบันทึกกลุ่มที่ไม่ชอบวรรณคดีอังกฤษยิ่งกว่าเดิม เมื่อมาศึกษาอยู่ในวิทยาลัย ซึ่งมีจำนวนร้อยละ 8.91 และเป็นกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ ก็ปรากฏว่า นิสิตกลุ่มนี้ส่วนมากเป็นนิสิตกลุ่มเดียวกับนิสิตที่ใช้กระบวนการเรียนที่มุ่งเห็นผลการเรียนรู้ให้ต่ำลงด้วย (ดูตาราง 2 หน้า 33 ประกอบ)

ค. ปัญหาและอุปสรรคของนิสิตและความสัมพันธ์กับผลการเรียนวรรณคดีอังกฤษ
ปรากฏว่าปัญหาและอุปสรรคของนิสิตที่ทำให้ผลการเรียนต่ำลงมีดังนี้

1. หนังสืออ่านและโคลงส่วนมากใช้ศัพท์และโครงสร้างยากเกินไป และเนื้อหาที่นำมาสอนในคอนตัน ๆ ยากแก่การเข้าใจ
2. นิสิตไม่ชอบอ่านวรรณคดีไทย
3. นิสิตมีพื้นฐานความรู้ด้านศัพท์จำกัดมาก ไม่ค่อยเข้าใจปรัชญา แนวความคิด และคำนิยมของชาวตะวันตก ไม่สามารถเข้าใจสัญลักษณ์และแนวความคิดที่กวีใช้ หากอาจารย์ไม่อธิบาย มักห่อถอยและไม่มีความอดทนที่จะอ่านสิ่งที่ตนรู้สึกว่ายาก
4. นิสิตไม่เข้าใจประโยคของวรรณคดี
5. ไม่สามารถบรรยายความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาษาอังกฤษได้

ปัญหาและอุปสรรคของนิสิตที่นอกเหนือจากนี้เป็นปัญหาของนิสิตจำนวนมาก แต่ไม่ได้ทำให้ผลการเรียนของนิสิตแตกต่างกันคือ

1. เนื้อหาที่ต้องเรียนมีมากเกินไป
2. อาจารย์ไม่ให้นิสิตมีโอกาสเลือกเรื่องที่อ่านเลย
3. อาจารย์ใช้วิธีสอนที่น่าเบื่อ ช้าช้า
4. นิสิตไม่ค่อยสนใจอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ ถ้าไม่ใช่หนังสือที่ต้องเรียน
5. นิสิตมีเวลาสำหรับศึกษาวรรณคดีน้อย
6. เวลาสอบอ่านคำถามหรือคำสั่งไม่เข้าใจ

เมื่อพิจารณาปัญหาของนิสิตจากคำตอบของนิสิตเองแล้ว จะเห็นว่าสอดคล้องกับความคิดเห็นของอาจารย์ เช่น เกี่ยวกับเนื้อหาที่นำมาสอน อาจารย์ก็มีความเห็นว่าค่อนข้างยากและ

มากเกินไป ส่วนปัญหาที่เกิดจากตัวนิสิตเองก็เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ อาจารย์ส่วนใหญ่ยังมีความเห็นเพิ่มเติมอีกว่านิสิตส่วนใหญ่ขาดแรงจูงใจและไม่มีนิสัยรักการอ่านมาแต่ต้น มีความสนใจแตกต่างกันมาก สนใจเรียนเฉพาะโคลงหรือร้อยแก้วง่าย ๆ เท่านั้น ไม่ค่อยอ่านสิ่งที่อาจารย์สั่งให้ไปอ่าน ไม่กล้าถามสิ่งที่สงสัย ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ และไม่ชอบทำข้อสอบที่ให้แสดงความคิดเห็น

สำหรับทางคณาจารย์เองก็มีปัญหา เช่น บางครั้งรู้สึกว่ามีความรู้ไม่เพียงพอที่จะสอน และไม่มี ความมั่นใจในการสอน ไม่สามารถหาหนังสืออ่านประกอบเรื่องที่สอนได้ และไม่ค่อยมั่นใจในการออกข้อสอบว่าวิธีไหนจึงจะดี

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วอลเวิร์ท (Wallwork, 1965 : 167 - 176) ซึ่งพบว่าปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอน เกิดจากตำราเรียนไม่เหมาะสม ผู้เรียนขาดแรงกระตุ้นที่จะทำให้อยากเรียน ไม่ได้รับการส่งเสริมให้มีความรักการอ่าน ไม่เห็นประโยชน์ของการเรียนวรรณคดี มีความรู้ด้านศัพท์จำกัด และอ่านได้ช้ามาก

ปัญหามาง่ายก็คล้ายกับที่ มาลีณี จันทวิมล ได้วิจัย ซึ่งพบว่าครูมีความหนักใจเนื่องจากอ่านไม่ค่อยถูกและไม่รู้กลวิธีในการสอน จึงทำให้ไม่อยากสอน ส่วนนักเรียนก็มีความสนใจน้อย และมีความเบื่อหน่ายในการเรียน (มาลีณี จันทวิมล, 2503)

ทัศนคติ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ

ก. เกี่ยวกับนิสัยการอ่านของนิสิต ปรากฏว่านิสิตส่วนใหญ่ตอบว่าเริ่มชอบอ่านหนังสือประเภทวรรณคดีขึ้นเรื่อย ๆ และเริ่มชอบงานของนักเขียนที่ไม่เคยสนใจมาก่อน นอกจากนี้ยังไปหาหนังสือวรรณคดีมาอ่านเพิ่มเติมอีกด้วย อย่างไรก็ตามมีนิสิตเป็นส่วนน้อยที่ตอบว่าตนอ่านวรรณคดีด้วยความเพิกเฉย ไม่รู้สึกว่ามันมีค่าให้อ่าน และนิสิตที่สนใจหนังสือวรรณคดีทุกประเภทก็ยังมีน้อยลงไปอีก ส่วนผู้ที่สนใจโคลงเป็นพิเศษนั้นมีเพียงร้อยละ 24.80 เท่านั้น

จากคำตอบของนิสิตตอนนี้จะเห็นว่า จุดมุ่งหมายที่อาจารย์ตั้งไว้ว่าสอนวรรณคดีเพื่อให้ นิสิตเกิดความเพิกเฉย ขาดซึ่งในบทประพันธ์แบบต่าง ๆ นั้น คงจะไม่บรรลุผลนัก แต่ในข้อที่ว่า

เพื่อปลูกฝังนิสัยรักการอ่านนั้นได้ผล เพราะนิสิตตอบว่าเริ่มชอบอ่านขึ้นเรื่อย ๆ

ข. เกี่ยวกับการถ่ายทอดความรู้หรือการนำประโยชน์จากการเรียนหรือการอ่านวรรณคดีมาใช้ ปรากฏว่านิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นว่าวรรณคดีให้ประโยชน์แก่ตนมากน้อยตามลำดับ คือ ช่วยเพิ่มความรู้ด้านศัพท์ให้กว้างขวางขึ้นมาก ทำให้ตนรู้สึกว่ามีความคิดเห็นเกี่ยวกับโลกกว้างขวางออกไปกว่าเดิม เริ่มมองเห็นจุดมุ่งหมายของนักเขียนและความหมายที่แฝงอยู่ในเรื่องที่อ่าน เริ่มเข้าใจเพื่อนมนุษย์มากยิ่งขึ้นจากการอ่าน เริ่มเข้าใจตัวเองดียิ่งขึ้น เริ่มวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเองโดยอาศัยประสบการณ์จากการอ่าน เริ่มอ่านสิ่งต่าง ๆ ด้วยความใจกว้างและใจเป็นกลาง เริ่มรู้จักประเมินสิ่งที่อ่านว่าดีเลวอย่างไร เริ่มนำสิ่งที่อ่านเข้ามาสัมพันธ์กับชีวิตคนจริง ๆ นอกจากนี้นิสิตยังมีความเห็นว่าวรรณคดีช่วยให้ตนมีความคิดสร้างสรรค์เป็นตัวของตัวเอง ส่วนในด้านการนำความรู้ไปใช้ให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นนั้น นิสิตกล่าวว่าวรรณคดีช่วยให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ด้วย นอกจากนี้ยังทำให้อัตราการอ่านเร็วขึ้น และช่วยให้สามารถทำความเข้าใจและไวยากรณ์ได้ดีขึ้น

เมื่อมาพิจารณาคำตอบของนิสิตเกี่ยวกับประโยชน์ของวรรณคดีที่นิสิตได้รับจากผลการวิจัย และกลับไปพิจารณาจุดมุ่งหมายในการสอนวรรณคดีของอาจารย์ จะเห็นว่าความมุ่งหมายข้อที่ว่า เพื่อส่งเสริมความสนใจของผู้เรียนให้กว้างขวางออกไปและเป็นนักอ่านที่ดี เพื่อให้สามารถสรุปความคิดและจุดมุ่งหมายของนักเขียนได้ เพื่อให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่อ่านได้ และเพื่อให้นิสิตเข้าใจตัวเองและเพื่อนมนุษย์ดียิ่งขึ้นนั้นบรรลุจุดมุ่งหมายแล้ว แต่เป็นที่น่าแปลกใจว่า ทั้ง ๆ ที่นิสิตตอบว่าวรรณคดีให้ประโยชน์แก่ตนหลายอย่างดังกล่าว ซึ่งน่าจะทำให้นิสิตมองเห็นประโยชน์ของการเรียนการสอนในระดับนี้ แต่กลับปรากฏว่านิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษในวิทยาลัย ได้ผลไม่คุ้มค่ากับเวลาและแรงงานที่เสียไป และในด้านการนำความรู้ไปสอน ก็มีนิสิตเพียง 20.54% ที่ตอบว่าตนมั่นใจว่าจะสามารถไปสอนวรรณคดีในระดับมัธยมหรือระดับฝึกหัดครูได้ นิสิตส่วนใหญ่ไม่มั่นใจและไม่อยากไปสอนวิชานี้ และทางคณาจารย์สอนก็เช่นเดียวกัน มีผู้สอนเพียง 33.33% ที่มั่นใจว่านิสิตที่ตนสอนอยู่มีประสบการณ์ทางวรรณคดีเพียงพอและดีพอที่จะออกไปสอนในระดับดังกล่าว และตัวผู้สอนเองก็มีเพียง 20.83% ที่ตอบว่าประสบความสำเร็จในการสอน คำตอบของทั้งฝ่ายนิสิตและอาจารย์แสดงให้เห็นว่า

ทั้งสองฝ่ายอาจจะยังไม่พอใจผลการเรียนการสอนวรรณคดีไทย

อย่างไรก็ตามหากกลับไปพิจารณาทัศนคติและความสนใจของนิสิตที่มีต่อวรรณคดีอังกฤษก่อนมาศึกษาในวิทยาลัย จะเห็นว่านิสิตที่ชอบวรรณคดีมากก่อนมีร้อยละ 39.53 และที่ตอบว่ารู้สึกเฉย ๆ มีร้อยละ 51.16 หรือที่ไม่ชอบวรรณคดีมากก่อนมีร้อยละ 9.31 แต่เมื่อมาศึกษาในวิทยาลัยแล้วปรากฏว่านิสิตที่ชอบยิ่งกว่าเดิม มีร้อยละ 42.25 และนิสิตร้อยละ 33.33 ตอบว่าเพิ่งรู้สึกชอบขึ้นมาบ้าง ส่วนนิสิตที่ตอบว่ารู้สึกเฉย ๆ เหมือนเกิมนั้นมีร้อยละ 15.50 และนิสิตที่ตอบว่าไม่ชอบวรรณคดียิ่งกว่าเดิม มีร้อยละ 8.91

สรุปผลการเรียนวรรณคดีในวิทยาลัย ทำให้นิสิตชอบวรรณคดีเพิ่มขึ้นถึง ร้อยละ 36.05 คือจากที่ชอบเพียง 39.53 % ได้เพิ่มขึ้นเป็น $42.25 + 33.33 = 75.58 \%$ ที่ชอบมากกว่าเดิมและที่เริ่มชอบ ซึ่งหากพิจารณาผลในแง่ที่กล่าวมาแล้วได้ว่าการเรียนการสอนได้รับผลสำเร็จพอสมควร

นอกจากนี้ถ้าพิจารณาเหตุผลในการเลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกของนิสิตแล้ว จะเห็นว่านิสิตเพียง ร้อยละ 1.93 เท่านั้นที่ตอบว่าเลือกเรียนเพราะอยากเรียนโคลงและวรรณคดีอื่นของต่างประเทศ ส่วนใหญ่จะตอบว่าเลือกเรียนเพราะชอบภาษาอังกฤษ แต่เมื่อถามถึงวิชาที่นิสิตชอบเรียนที่สุดในบรรดาวิชาภาษาอังกฤษทั้งหมด กลับปรากฏว่านิสิตที่ชอบเรียนวรรณคดีที่สุดมีมากถึง ร้อยละ 27.15 ซึ่งเป็นอันดับสองรองจากนิสิตที่ชอบ Reading มากที่สุด ซึ่งมีร้อยละ 29.06 หากพิจารณาคำตอบตอนนี้จะเห็นว่าในความเห็นนิสิตเลือกเรียนวิชานั้น นิสิตอาจจะยังไม่ได้คิดถึงรายวิชาต่าง ๆ ที่จะต้องเรียนหรืออาจจะยังแยกไม่ไ้ว่าชอบเรียนอะไรในภาษาอังกฤษ จึงตอบว่าเลือกเรียนเพราะชอบภาษาอังกฤษ ต่อเมื่อได้เรียนแล้ว จึงทราบว่าตนชอบวิชาอะไรที่สุด ฉะนั้นการที่วรรณคดีอังกฤษเป็นวิชาที่มีนิสิตชอบมากเป็นอันดับสอง ก็น่าจะกล่าวได้ว่าการสอนวรรณคดีอังกฤษได้ผล

ค. วิธีสอนที่นิสิตชอบ ปรากฏว่าเมื่อให้นิสิตแสดงความคิดเห็นว่าชอบวิธีสอนแบบใดบ้าง นิสิตส่วนมาก ชอบวิธีสอนดังต่อไปนี้มาน้อยไปตามลำดับคือ

1. เมื่อสอนโคลงอยากให้อาจารย์ฝึกให้นิสิตอ่านโคลงให้ถูกจังหวะ หรือหาแผ่นเสียงหรือเทปบันทึกเสียงมาเปิดให้ฟังก็ได้ มีการฉายภาพยนตร์ เกี่ยวกับนวนิยาย หรือบทละครให้ชมประกอบด้วย

2. ให้อาจารย์นำข้อบกพร่องของนิสิตจากการ สอบและแบบฝึกหัดมาชี้แจงให้นิสิตฟังในชั้น

3. ให้อาจารย์พยายามทำให้ผู้เรียนบางคนที่ไม่เคยตอบหรือไม่กล้าตอบให้แสดงความคิดเห็น

4. ให้อาจารย์อ่านไปพร้อมกับผู้เรียนทุกคน และอธิบายเฉพาะตอนที่ผู้เรียนไม่เข้าใจ ตอนไหนสำคัญก็เน้นให้นิสิตสังเกต และให้ผู้เรียนอ่านซ้ำเมื่อถึงตอนสำคัญเพื่อให้เข้าใจอย่างแท้จริง

5. ให้มีการ สอดย่อยย่อย ๆ และต้องบอกล่วงหน้าว่าจะสอบอะไรบ้าง จากวิธีสอนที่นิสิตชอบแสดงให้เห็นว่านิสิตมีความต้องการที่จะให้อาจารย์แนะแนวทางให้ อย่างใกล้ชิดเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน เกี่ยวกับการ สอนโคลงก็แสดงว่านิสิตคงต้องการจะฟังเสียงการ อ่านโคลงจากเจ้าของภาษาในกรณีที่ผู้สอนเป็นคนไทย การมีภาพยนตร์ ฉายให้นิสิตชมประกอบการ สอนก็น่าจะเป็นวิธีหนึ่งที่นิสิตเห็นว่าทำให้เกิดความเพลิดเพลิน เมื่อสังเกตวิธีสอนที่นิสิตชอบแล้วจะเห็นว่า เป็นวิธีที่จะช่วยให้การเรียนการสอนดีขึ้นได้

ง. ข้อเสนอแนะของนิสิตเกี่ยวกับการ เรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษที่สำคัญ ได้แก่ นิสิตเสนอว่าอาจารย์ควรให้นิสิตอ่านหนังสือนอกเวลาเพิ่มเติมโดยให้ออกาสเลือกจากหลาย ๆ เรื่อง ควรเลือกเนื้อหาที่ง่ายมาสอนก่อน ควรศึกษาวิธีสอนแบบต่าง ๆ มาดัดแปลงสอนให้นิสิตเพลิดเพลิน ควรศึกษาเนื้อหาให้ลึกซึ้ง ไม่ควรบังคับให้นิสิตยอมรับตามความคิดเห็นของอาจารย์ ไม่ควรให้ งานมากขึ้นเกินไป ไม่ควรหักคะแนนเมื่อนิสิตเขียนตอบผิดหลักไวยากรณ์ และควรให้ออกาสนิสิตตอบเป็นภาษาไทยบ้างในบางคำตอบ

เมื่อพิจารณาข้อเสนอแนะของนิสิตจะเห็นว่าสืบเนื่องมาจากปัญหาและอุปสรรคของนิสิตในขณะนั้นที่ว่า เนื้อหายากเกินไปบ้าง อาจารย์ไม่ให้โอกาสเลือกเรื่องที่จะอ่านบ้าง อาจารย์ใช้วิธีสอนที่น่าเบื่อบ้าง นิสิตคงต้องการที่จะให้อาจารย์รับฟังความคิดเห็นของตนไปพิจารณาเพื่อจัดเนื้อหาที่ไม่ยากนักมาให้ นิสิตเรียน เพราะการเรียนเนื้อหาที่ยาก ๆ เกินไป ทำให้ นิสิตเกิดความท้อถอยได้ และหากนิสิตเมื่อหน้าวิธีสอนของอาจารย์ก็จะมีผลกระทบกระเทือนไปถึงผลการเรียนได้ นอกจากนี้อาจเนื่องจากนิสิตเองมีปัญหारेื่องพื้นความรู้ต่ำ และเมื่อถึงเวลาสอบ บางครั้งก็ไม่สามารถบรรยายความคิดเห็นของตนเองออกมาให้ได้เท่าที่ควร ซึ่งทำให้คะแนนผลการสอบเสียไปด้วย นิสิตจึงได้เสนอแนะว่าอาจารย์ไม่ควรหักคะแนนนิสิตหากนิสิตเขียนผิดหลักไวยากรณ์ หรือไม่ก็อาจให้ตอบเป็นภาษาไทยบ้างในบางคำตอบ เพื่อชดเชยปัญหาดังกล่าว

กระบวนการสอนวรรณคดีอังกฤษของอาจารย์ สรุปลikeดังนี้

ก. จุดมุ่งหมายในการสอนวรรณคดีอังกฤษ อาจารย์มีจุดมุ่งหมายในการสอนโดยมุ่งเน้นในสิ่งต่อไปนี้ มากน้อยไปตามลำดับคือ

1. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งในบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ
2. เพื่อฝึกให้ใช้จินตนาการ
3. เพื่อให้สามารถอ่านเก็บใจความสำคัญได้
4. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนุกเพลิดเพลิน
5. เพื่อปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้แก่ผู้เรียน
6. เพื่อฝึกให้หาปรัชญาและสามารถสรุปความกิดและจุดมุ่งหมายของผู้เขียนได้
7. เพื่อส่งเสริมความสนใจของผู้เรียนให้กว้างขวางออกไปและเป็นนักอ่านที่ดี
8. เพื่อฝึกให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น สามารถวิเคราะห์วิจารณ์เรื่อง

ที่อ่านได้

9. เพื่อให้ นิสิต เข้าใจตัวเองและเพื่อนมนุษย์ยิ่งขึ้น

10. เพื่อให้เข้าใจชนบท ธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมและความคิดเห็นของ ชาวตะวันตก

11. เพื่อฝึกให้สังเกตการผูกเรื่องและการสร้างลักษณะตัวละคร

12. เพื่อให้สามารถอ่านวรรณคดีอื่นที่ไม่ได้สอนให้เข้าใจได้และเร็ว

ข. วิธีเตรียมการสอนของอาจารย์ ปรากฏว่าอาจารย์ส่วนมาก เตรียมการสอนก่อนที่จะสอนเสมอ และส่วนมากเตรียมจนกระทั่งเข้าใจดีและคิดว่าจะสามารถอธิบายให้ลืตเข้าใจได้ โดยง่าย สิ่งที่เตรียมมากก็คือเตรียมหาความหมายของศัพท์ยากเพื่อไปอธิบายให้ลืตฟัง ศึกษาประวัติของผู้เขียนและผลงานอื่น ๆ ของผู้เขียน ตลอดจนภูมิหลังที่เกี่ยวข้อง และเตรียมคำถามหรือแบบฝึกหัด

ค. วิธีสอนของอาจารย์ สามารถสรุปได้ดังนี้

วิธีสอนวรรณคดีประเภทร้อยกรอง วิธีสอนที่ใช้กันมากได้แก่

1. แนะนำให้ลืตสังเกตข้อโคลง จาก สังเกตว่าใคร เป็นผู้พูดและพูดกับใคร
2. แนะนำให้ลืตพยายามใช้ความคิดจินตนาการ และกล้าแสดงความคิดเห็น
3. อธิบายให้เห็นความไพเราะของโคลงโดยให้สังเกตการ เลือกใช้คำสัมผัสและจังหวะในโคลง
4. ~~ถามใจความสำคัญให้ลืตช่วยกันตอบ~~
5. ให้ลืตย่อนอ่านโคลงใหม่เสมอแล้วให้ช่วยกันหาว่าผู้เขียนต้องการอะไร และแนะนำให้ลืตอ่านโคลงหนึ่ง ๆ ซ้ำหลายครั้ง
6. อธิบายศัพท์และโครงสร้างในชั่วโมงนั้น ๆ และฝึกให้ลืตรู้จักแบ่งประโยค โดยให้สังเกตการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ฝึกให้ลืต paraphrase โคลง
7. อ่านให้ลืตฟังอย่างน้อย 1 - 2 ครั้งด้วยวิธีอ่านที่ทอดจังหวะหรือเน้นเสียงอย่างถูกวิธีและเป็นการอ่านด้วยความรู้สึกที่เกิดจากใจจริง
8. ให้ลืตช่วยกันตีความหรือแปลความหมายข้อความที่เป็นโวหาร หรือสัญลักษณ์ก่อนที่จะอธิบายให้ลืตฟัง

9. รับฟังความคิดเห็นของนิสิตแต่ไม่ได้ตัดสินว่าถูกหรือผิด

วิธีสอนวรรณคดีประเภทร้อยแก้ว เช่น นวนิยาย นทละคร เรื่องสั้น และ
ความเรียง วิธีสอนที่ใช้มากได้แก่

1. สั่งให้ผู้เรียนไปอ่านสิ่งที่จะเรียนมาล่วงหน้า แล้วให้รวบรวมสิ่งที่
ไม่เข้าใจหรือเป็นปัญหามาถาม
2. เน้นให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของตัวละคร การสร้างฉากและ
บรรยากาศ เน้นให้สังเกตการผูกเรื่องและการดำเนินเรื่อง
3. ให้นิสิตวิจารณ์ตัวละครและการผูกเรื่องในห้องเรียน
4. อธิบายวัฒนธรรมและภูมิหลังที่เกี่ยวข้องให้นิสิตฟัง
5. ตั้งปัญหาหรือข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องให้นิสิตไว้อ่านเพื่อเป็นแนวทาง
ให้นิสิตสังเกตเวลาอ่าน

ง. วิธีวัดผลหรือการประเมินผลการเรียนที่อาจารย์ใช้กันมาก คือ

1. ก่อนออกข้อสอบจะดูความมุ่งหมายและเนื้อหาของรายวิชาทั้งหมดเสียก่อน
แล้วจะแบ่งข้อสอบออกเป็นประเภทว่าจะถามเกี่ยวกับอะไรบ้างมากน้อยเท่าไร
2. ข้อสอบที่ออกจะมีดังนี้คือ มีการยกตัวอย่างประโยคคำพูด หรือคำตัดตอน
ข้อความจากเรื่องที่เรียนมาให้อธิบาย มีการถามเกี่ยวกับความคิดของผู้แต่งที่ปรากฏในเรื่อง
3. ให้มีการวิจารณ์ตัวละคร เหตุการณ์หรือฉาก ส่วนโคลงก็จะมีการยกโคลง
ใหม่ ๆ ที่ยังไม่เคยเรียนมาถามโดยให้วิจารณ์เปรียบเทียบกับโคลงที่เคยเรียนมาบ้าง หรืออาจ
ถามเกี่ยวกับโคลงที่เรียนมาแล้วบ้าง
4. มีการให้คะแนนเก็บจากการบ้านที่ให้นิสิตทำ และเก็บคะแนนจากการสอบ
กลางเทอม
5. การตรวจข้อสอบแบบอัตนัยจะตรวจโดยการอ่านคำตอบข้อเดียวกันของ
ทุกคนเพื่อเปรียบเทียบกัน

เมื่อพิจารณากระบวนการสอนของอาจารย์ เริ่มตั้งแต่จุดมุ่งหมายในการสอนจะพบว่า
จุดมุ่งหมายของอาจารย์วางไว้ส่วนใหญ่ เป็นไปคามทฤษฎีหรือหลักการในการสอนวรรณคดี

ต่างประเทศโดยทั่วไป

ในคำนำวิธีสอนของอาจารย์ก็เช่นเดียวกัน เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่าวิธีสอนที่อาจารย์ใช้เป็นส่วนใหญ่ทั้งวิธีสอนวรรณคดีประเภทร้อยแก้วและร้อยกรองก็เป็นไปตามหลักการที่ผู้สอนพึงใช้ทุกประการ น่าที่จะทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดี

อย่างไรก็ตามเมื่อกลับมาพิจารณาวิธีสอนของอาจารย์จากคำตอบของนิสิต จะพบว่าคำตอบของอาจารย์และนิสิตไม่ตรงกัน เป็นต้นว่าอาจารย์ร้อยละ 87.50 ตอบว่าก่อนจะสอนรายวิชาหนึ่ง ๆ จะอธิบายจุดมุ่งหมายและประโยชน์ในการเรียนรายวิชานั้นให้นิสิตฟังก่อนเสมอ แต่มีนิสิตเพียงร้อยละ 46.51 เท่านั้นที่ตอบว่าอาจารย์อธิบายให้ฟัง และในการสอนโคลง อาจารย์ร้อยละ 91.66 ตอบว่าได้สอนให้นิสิตสังเกตการเลือกใช้คำ สัมผัสและจังหวะ แต่มีนิสิตเพียงร้อยละ 64.34 ที่ตอบว่าอาจารย์สอนเช่นนั้น หรืออาจารย์ร้อยละ 70.83 ตอบว่าได้ฝึกให้นิสิตรู้จักแบ่งประโยคในโคลงโดยให้สังเกตเครื่องหมายวรรคตอน แต่มีนิสิตเพียงร้อยละ 50.83 เท่านั้นที่ตอบว่าอาจารย์ใช้วิธีนี้ นอกจากนี้ก็มีการสอนอย่างอื่นอีก ซึ่งส่วนใหญ่เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วก็จะ เป็นไปในทำนองเดียวกัน

การที่คำตอบของอาจารย์และนิสิตในเรื่องวิธีสอนที่อาจารย์ใช้ไม่สอดคล้องกันนี้ อาจจะเนื่องมาจากลักษณะของแบบสอบถามไม่ละเอียดพอก็ได้ เป็นต้นว่าเมื่อถามถึงวิธีสอนโคลง ซึ่งอาจมีผู้สอนหลายคน อาจารย์แต่ละคนอาจใช้วิธีสอนไปคนละแบบ นิสิตอาจจะจำได้แต่เพียงวิธีสอนของคนใดคนหนึ่งมาตอบก็ได้

สำหรับในด้านการวัดผลการเรียนของนิสิต เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่าวิธีการที่อาจารย์ใช้ เป็นไปตามลักษณะของการวัดผลโดยทั่ว ๆ ไปที่นิยมใช้กันอยู่

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์ผู้สอน

อาจารย์ส่วนมากมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะดังนี้

1. การสอนโคลงในตอนต้นควร เริ่มสอนโคลงที่ใช้ภาษาง่าย ๆ ก่อน
2. การสอนโคลงหรือวรรณคดีต่างประเทศควร เริ่มสอนมาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา

ตอนต้น แต่ต้องสอนเฉพาะที่ง่าย ๆ และสนุกเท่านั้น

3. การสอนวรรณคดีถ้าเริ่มสอนประเภทที่เป็นร้อยแก้วสมัยใหม่ก่อนจะสอนของสมัยศตวรรษที่ 16 - 17 จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจดีกว่า

4. ผู้สอนควรอธิบายวัฒนธรรมที่ปรากฏในเรื่องที่เรียนล่วงหน้า ไม่งั้นจะทำให้การอ่านวรรณคดีเสียรส

5. ควรให้คำถามเกี่ยวกับเรื่องหรือเรื่องที่ให้นักศึกษาไปอ่านทุกครั้ง เพื่อจะได้เป็นแนวทางไปอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมาย

6. ควรหัดคะแนนบ้างเมื่อนักศึกษาเขียนตอบนิศหลักภาษา

7. ควรให้โอกาสให้นักศึกษาตอบข้อสอบเป็นภาษาไทยบ้าง เพราะจะยอมแสดงความคิดเห็นได้มากกว่าตอบเป็นภาษาอังกฤษ

8. การสอนวรรณคดีก็คือการสอนภาษานั้นเอง

สำหรับความคิดเห็นของอาจารย์ในเรื่องนี้ปรากฏว่า ชัดแย้งกับความเห็นของบุญเหลือ เทพยสุวรรณ์ที่กล่าวว่าการสอนวรรณคดีเป็นคนละเรื่องกับการสอนทักษะทางภาษา

9. อาจารย์ต้องการให้วิทยาลัยจัดหาผู้เชี่ยวชาญทางด้านวรรณคดีที่เป็นชาวตะวันตกมาประจำบ้าง ต้องการให้มีการประชุมอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับปัญหาการสอน และต้องการไปศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับวรรณคดีอังกฤษและการสอนในต่างประเทศสักระยะหนึ่ง

ความต้องการของอาจารย์ดังกล่าว สอดคล้องกับปัญหาของอาจารย์ที่ว่าบางครั้งมีความไม่มั่นใจในวิชาความรู้ที่จะสอน หรือบางทีก็มีปัญหาในการสอน การได้ปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญที่เป็นเจ้าของภาษาหรือการได้เข้าร่วมการศึกษาดูแบบเพิ่มเติม คงจะเป็นทางหนึ่งที่อาจารย์เห็นว่า จะช่วยแก้ปัญหาได้ เกี่ยวกับการประชุมสัมมนาที่อาจารย์เสนอให้จัด ก็คงสืบเนื่องมาจากการที่อาจารย์ส่วนใหญ่ยังไม่เคยเข้าร่วมกันเอง อาจารย์จึงอาจจะต้องการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

10. อาจารย์มีความเห็นว่าผู้ที่สอนวรรณคดีอังกฤษในระดับนี้ควรเป็นผู้เรียนมาทางนี้โดยตรง และควรเป็นผู้ที่เคยไปศึกษาในต่างประเทศมาแล้ว และเห็นว่าควรเลือกผู้ที่รักวรรณคดีจริง ๆ มาสอน ไม่จำเป็นต้องจบการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีก็ได้

สถานภาพของอาจารย์ ยนต์สอน

ปรากฏว่าอาจารย์ ยนต์สอน เป็นผู้หญิง จบการศึกษาระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่าขึ้นไป มีประสบการณ์ในการสอนวรรณคดีอังกฤษมาแล้วอย่างน้อย 1 - 5 ปีขึ้นไป นอกจากสอนวรรณคดีอังกฤษแล้วส่วนมากยังสอนวิชาอื่น ๆ ด้วย โดยเฉพาะที่สอนกันมากคือ Reading และ Writing เกี่ยวกับการสอนนั้น ปรากฏว่า มีอาจารย์ไม่ถึงครึ่งหนึ่งที่ตอบว่าชอบสอนวรรณคดีอังกฤษที่สุด อาจารย์ ยนต์สอน สอนวรรณคดีภาคเรียนละ 1 รายวิชา และมีชั่วโมงสอนรวมทั้งสอนวิชาอื่นด้วยไม่เกิน 12 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีนิสิตที่ต้องรับผิดชอบสอนทั้งหมดตั้งแต่ 40 - 100 คนขึ้นไป

อาจารย์ ยนต์สอน เคยไปศึกษาและดูงานในต่างประเทศมาแล้ว และส่วนใหญ่มิได้เคยเข้าร่วมการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับวรรณคดีอังกฤษ

เมื่อพิจารณาคูสมมติของอาจารย์ ยนต์สอนแล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกับความคิดเห็นของอาจารย์ และนิสิตที่ว่าผู้สอนระดับนี้ควรได้รับการศึกษาระดับปริญญาโทเป็นอย่างน้อย และควรเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการศึกษาจากต่างประเทศ และมีประสบการณ์ในการสอนมาแล้ว.

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

เนื่องจากการ เรียนการ สอนวรรณคดีอังกฤษในระดับปริญญาตรี ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา ในปัจจุบันยังได้ผลไม่เป็นที่น่าพอใจของทั้งฝ่ายผู้สอนและฝ่ายผู้เรียนนัก ซึ่งแสดงว่า จะต้องมีปัญหา และอุปสรรคบางอย่างที่เป็นตัวการทำให้การ เรียนการ สอนไม่ได้ผลเท่าที่ควร ผู้วิจัยจึงได้ศึกษา วิจัยเรื่องนี้โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญที่จะศึกษาองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการ เรียนการ สอน อย่างละเอียด เพื่อจะได้เข้าใจตัวปัญหาอย่างแท้จริง ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในการ ปรับปรุง การ เรียนการ สอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยจะมุ่งศึกษารายละเอียดในเรื่องต่อไปนี้

1. ศึกษาสภาพของนิสิต กระบวนการ เรียนวรรณคดีของนิสิต ปัญหาและ อุปสรรคต่าง ๆ ของนิสิตว่ามีความสัมพันธ์กับผลการ เรียนมากน้อยเพียงไร
2. ศึกษาสภาพและวิธีดำเนินการ สอนของอาจารย์ รวมไปถึงปัญหาและ อุปสรรคในการ สอนของอาจารย์

~~3. ศึกษาสำรวจความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตและอาจารย์ที่มีต่อการ~~
การ เรียนการ สอนวรรณคดีอังกฤษ

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยเรื่องนี้โดยการ สร้างแบบสอบถามขึ้น 2 ฉบับ คือเป็นแบบสอบถาม สำหรับนิสิตฉบับหนึ่ง และอีกฉบับหนึ่งสำหรับอาจารย์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ อาจารย์ที่สอนวรรณคดีอังกฤษทั้งหมดในวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง ที่เปิดสอนวิชาเอก ภาษาอังกฤษ และนิสิตชั้นปีที่ 4 ที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ ในปีการศึกษา 2515 ปรากฏว่า สามารถรวบรวมแบบสอบถามที่สมบูรณ์ได้จากนิสิต 258 ฉบับ และได้จากอาจารย์ 24 ฉบับ สำหรับผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนวรรณคดีอังกฤษของนิสิตที่ใช้ประกอบการ วิจัยครั้งนี้ ได้มาจากการ ทดสอบที่ ถึงกาญจน์ นิรันดร์ และคารณี ภูมวรรณ กระทำกับนิสิตกลุ่มนี้

สรุปผลของการวิจัย

1. สถานภาพของอาจารย์ คือส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ได้รับการศึกษาดังแต่ระดับปริญญาโทขึ้นไป และเคยไปศึกษาในต่างประเทศ สอนวรรณคดีอังกฤษมาแล้ว 1 – 5 ปีเป็นอย่างน้อย และส่วนใหญ่ยังไม่เคยเข้ารับการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการสอนวรรณคดีอังกฤษ

2. ปัญหาและอุปสรรคสำคัญในการ เรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ ประมวลจากความ คิดเห็นของอาจารย์และนิสิตส่วนมากได้ว่าเกิดจากสิ่งต่อไปนี้คือ

ก. ด้านนิสิตและด้านเนื้อหาที่เรียน

– เนื้อหาที่ต้องเรียนมีมากเกินไป และการจัดลำดับเนื้อหาสำหรับ รายวิชาหนึ่ง ๆ ไม่เหมาะสม นอกจากนี้เนื้อหาไม่ค่อยจะตรงกับ ความสนใจของนิสิต

– เนื้อหาส่วนมากโดยเฉพาะโคลง มีศัพท์และโครงสร้างยากเกินไป และมักเต็มไปด้วยสัญลักษณ์และแนวคิดที่ยากสำหรับนิสิต เพราะนิสิตส่วนใหญ่มีความรู้ทาง กวีภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะความรู้ด้านศัพท์จำกัดมาก และไม่เข้าใจโครงสร้างของ ประโยคเมื่ออ่านโคลง

นอกจากนิสิตส่วนใหญ่

– ไม่เข้าใจวัฒนธรรม ปรัชญา หรือแนวความคิดของชาวตะวันตก
– ขาดเครื่องกระตุ้นใจและขาดความกระตือรือร้นที่จะอ่าน ไม่มีนิสัย รักการอ่าน และไม่สนใจอ่านหนังสือประกอบเพิ่มเติม นอกจากนี้ยังไม่ค่อยจะอ่านสิ่งที่อาจารย์ สั่งให้อ่าน

– มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาวรรณคดีอังกฤษ และมองไม่เห็นคุณค่าของ วรรณคดีอังกฤษ

– ไม่ค่อยกล้าถามสิ่งที่ตนสงสัยหรือไม่เข้าใจ และไม่ค่อยกล้าแสดง ความ คิดเห็น

– ขาดวิธีการ ศึกษาวรรณคดีที่มีประสิทธิภาพ

– มีเวลาในการ ศึกษาวรรณคดีน้อย เพราะต้องทำการบ้านวิชาอื่นมาก

ข. กำน่วธิสอน

- ไม่เป็นการกระตุ้นหรือเร้าใจให้นิสัยอยากเรียน หรือเกิดความ

เพลึกเพลิน

- ไม่ไ้สนับสนุนให้คิดไ้ใช้ความคิด หรือเป็นตัวของตัวเองมากพอ

ค. กำน่สอน

- บางครั้งไ้มั่นใจในความรู้ของตน จึงเกิดความไ้มั่นใจในการสอน
- มีความลำบากใจในการเลือกข้อหนังสือหรือเลือกเนื้อหาให้นิสัย
- ขาดกลวิธีในการสอนที่มีประสิทธิภาพ
- บางครั้งไ้สามารถหาหนังสืออ่านประกอบเรื่องที่จะสอนได้เพียงพอ
- ไ้มั่นใจว่าวิธีออกข้อสอบแบบไหนจะดีที่สุด

3. องค์ประกอบบางประการที่สัมพันธ์กับผลการเรียนของนิสิต ปรากฏว่าองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลการเรียนของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่การที่นิสิต

- มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวรรณคดีอังกฤษและมีประสบการณ์ทางวรรณคดีไทยน้อยมาก
- ไ้สามารถอ่านโคลงให้เข้าใจได้ เพราะเวลาอ่านมักไ้หาความหมาย

ของศัพท์ ไ้เข้าใจวิธีเรียงลำดับคำในประโยคของโคลง หยุกอ่านโคลงทันทีเมื่ออ่านไ้เข้าใจ ไ้ใช้ความคิดและจินตนาการในการอ่าน

- รู้สึกหงุดหงิดและอารมณ์เสียเมื่ออ่านโคลง

- มุ่งอ่านหนังสือเพียงเพื่อจะอ่านให้เข้าใจเรื่องเป็นพอ

- ไ้สามารถอ่านหนังสือที่อาจารย์สั่งให้อ่านจนจบได้

- มีความรู้ด้านศัพท์จำกัด และไ้เข้าใจสัญลักษณ์และแนวความคิดที่ผู้ประพันธ์

ใช้หากอาจารย์ไ้อธิบาย ไ้ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ปัญหาสังคมและแนวความคิดของชาวตะวันตก

- ไ้เข้าใจประโยชน์ของการเรียนวรรณคดีอังกฤษ

ส่วนองค์ประกอบที่ตรงกันข้ามกับที่กล่าวมาข้างบนนี้ จะมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลการเรียนหรือเป็นองค์ประกอบที่ส่งเสริมผลการเรียนของนิสิตให้สูงขึ้น

สำหรับสถานภาพ เช่น เพศ อายุ ประสบการณ์ในการเรียน และสภาพทางบ้านนั้น ไ้มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนิสิต

4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่สำคัญของนิสิตและอาจารย์ คือ

- ควรจัดเนื้อหาที่น่าสนใจใหม่ให้สอดคล้องกับความสนใจของนิสิตบ้าง
- ผู้สอนควรส่งเสริมให้นิสิตกล้าแสดงความคิดเห็นให้มากขึ้น
- อาจารย์ส่วนมากเสนอแนะให้มีการประชุมปรึกษากันเกี่ยวกับปัญหาในการสอน

การจัดเนื้อหาในการสอน และมีความต้องการที่จะไปศึกษาและอบรมเกี่ยวกับวรรณคดีอังกฤษและวิธีสอนให้ลึกซึ้งกว้างขวางยิ่งขึ้น จากประเทศที่เป็นแหล่งที่มาของวรรณคดีเหล่านั้น

ข้อเสนอแนะ

1. การจัดเนื้อหาที่นำไปสอน ควรมีการพิจารณาปรับปรุง โดยการปรึกษาร่วมกันระหว่างอาจารย์ทุกวิทยาลัย และนำความคิดเห็นของนิสิตมาพิจารณากว้าง เพื่อว่าหลักสูตรหรือประมวลการสอนจะได้เป็นไปในแนวที่ใกล้เคียงกันทุกวิทยาลัย เนื่องจากในปัจจุบันนี้ บางวิทยาลัยจัดเนื้อหาให้นิสิตเรียนมากเกินไป หรือยากเกินไป บางวิทยาลัยให้อ่านหนังสือฉบับที่คัดแปลงให้ง่ายแล้ว บางวิทยาลัยให้อ่านหนังสือฉบับที่ไม่ได้คัดแปลง บางวิทยาลัยสอนโคลงไปตามลำดับยุค บางวิทยาลัยเลือกสอนตามที่อาจารย์ชอบเป็นต้น จึงสมควรที่จะได้พิจารณาปรึกษาร่วมกัน เพื่อให้การสอนของแต่ละวิทยาลัยอยู่ในมาตรฐานเดียวกันที่สุด

อนึ่งในการจัดเนื้อหานี้ สิ่งที่อาจารย์ควรพิจารณาคือพื้นฐานความรู้เดิมของนิสิต ซึ่งทั้งอาจารย์และนิสิตต่างก็ยอมรับว่าพื้นฐานความรู้ต่ำ ทั้งทางด้านศัพท์ และวัฒนธรรม ประวัติ ความนึกคิดและค่านิยมของชาวตะวันตก ฉะนั้นในการจัดเนื้อหาในรายวิชาแรก จำเป็นจะต้องให้ง่ายที่สุดก่อนทั้งด้านศัพท์และโครงสร้างและแนวความคิดของเรื่อง แล้วค่อย ๆ ยากขึ้นตามลำดับ

นอกจากการพิจารณาเนื้อหาที่จะให้นิสิตเรียนในเวลาแล้ว ควรจะกำหนดให้หนังสืออ่านนอกเวลาให้แก่นิสิตไปอ่านควบคู่กันไปด้วยทุกรายวิชา เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นิสิตได้อ่านมากๆ

และมีนิสัยรักการอ่านติดตัวไปในอนาคต ทั้งนี้ต้องให้นักศึกษามีโอกาสเลือกเรื่องที่จะอ่านตามความสนใจบ้าง โดยอาจารย์ต้องแนะแนวทางให้โดยการให้รายละเอียดเกี่ยวกับหนังสือนอกเวลาเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นเป็นเรื่องทำนองไหน เกี่ยวกับอะไรบ้าง เป็นต้น

2. เกี่ยวกับการเรียนวรรณคดีอังกฤษ เมื่อปรากฏหลักฐานเป็นที่แน่ชัดว่าทั้งตัวผู้เรียนเอง และผู้สอนต่างก็ยอมรับว่าอุปสรรคที่สำคัญที่สุดที่ทำให้การเรียนการสอนวรรณคดีไม่ดำเนินไปอย่างดีเท่าที่ควรนั้นเนื่องมาจากผู้เรียนส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาต่ำ และไม่ค่อยเข้าใจแนวความคิดหรือสัญลักษณ์และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในเรื่องที่อ่าน เพราะฉะนั้นผู้เรียนเองควรจะต้องหาทางแก้ปัญหาเพื่อให้ผ่านพ้นอุปสรรคดังกล่าวนี้ กล่าวคือผู้เรียนจำเป็นต้องชวนช่วยศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองอย่างเข้มข้นและจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่าน ซึ่งอาจารย์และผู้สอนทุกคนต่างก็ลงความเห็นว่านิสิตยังอ่านหนังสือกันน้อยมาก นิสิตควรจะขยายความสนใจในการอ่านให้กว้างออกไปเรื่อย ๆ เพื่อเพิ่มความรู้ทางด้านศัพท์ วัฒนธรรมและแนวความคิดของชาวตะวันตก ซึ่งจะ เป็นพื้นฐานในการเรียนวรรณคดี

3. ในการสอนวรรณคดีอังกฤษ ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่และต้องสนับสนุนให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็น หรืออภิปรายปัญหาหรือเรื่องที่เรียนให้มากที่สุด และควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เลือกอ่านหนังสือตามความสนใจของนิสิตบ้าง นอกจากนี้ควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ประเมินผลการสอนของอาจารย์ และการจัดลำดับเนื้อหาที่นำมาสอนด้วย เพื่อจะได้ทราบข้อบกพร่องเพื่อนำมาแก้ไขปรับปรุงในภายหลัง

4. ในการสอน Literature I ควรเริ่มสอนวิธีอ่านโคลงที่ถูกต้องให้แก่ นิสิต เช่นแนะวิธีจับคำกับคำในโคลง เพื่อให้เข้าใจโครงสร้างของประโยค และวิธีหาความหมายของศัพท์ให้สอดคล้องกับใจความในประโยค แนะนำวิธีตีความหรือแปลความหมาย หรือหาความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่เพื่อเป็นแนวทางให้นักศึกษา นอกจากนี้ควรจะแนะนำหนังสืออ่านประกอบการศึกษาวรรณคดีให้นักศึกษด้วย เพื่อขยายความสนใจของนิสิตให้กว้างออกไปอีก ซึ่งจะช่วยให้สามารถเข้าใจวรรณคดีได้ดีขึ้น

ผู้สอนควรเป็นคนที่มีความรู้ลึกซึ้งและรักการสอนจริง ๆ อีกทั้งต้องเป็นคนใจกว้างพอที่จะยอมรับทั้งความคิดเห็นของนิสิต, ผู้สอนควรสามารถทำให้นักศึกษาเพลิดเพลินและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวรรณคดีเสียตั้งแต่ต้น.

5. ในการสอนวรรณคดีอังกฤษ ควรจัดหาผู้เชี่ยวชาญหรือผู้มีประสบการณ์ในการสอนวรรณคดี ชาวตะวันตกมาช่วยสอนบ้าง ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นที่ปรึกษาสำหรับอาจารย์ เมื่อเกิดปัญหาทางด้านวิชาการด้วย

6. การปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้นอาจทำได้ทางหนึ่งโดยการ จัดให้มีการสัมมนาเรื่องปัญหาการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้สอนได้ปรึกษาหารือ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และเพื่อจะได้ประเมินผลหลักสูตรการเรียนการสอนว่าเหมาะสมแค่ไหน ควรจะปรับปรุงหรือไม่ การจัดโครงการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนวรรณคดีอังกฤษที่มีประสิทธิภาพและวิธีการวัดผลให้แก่อาจารย์ ก็จะมีประโยชน์อย่างยิ่ง นอกจากนี้ควร จัดหาทุนเพื่อส่งอาจารย์ไปศึกษาดูงานเพิ่มเติมเกี่ยวกับวรรณคดีอังกฤษและการสอนในประเทศที่เป็นแหล่งที่มาของวรรณคดีบ้าง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ ในระดับ ป.กศ.สูง และระดับ ม.ก.5 เพื่อจะได้ทราบว่าในระดับดังกล่าวมีวิธีการสอนอย่างไร และประสบอุปสรรคอะไรบ้าง เพื่อจะได้ทราบปัญหาที่ต่อเนื่องกับในระดับปริญญาตรีที่ได้ศึกษาไว้แล้ว

2. ควรศึกษาแยกแยะให้ละเอียดลงไปอีกว่ามีวิธีสอน รอยแฉหรือรอยกรองประเภทใด ที่ใดลึกลับจริง ๆ ในระดับปริญญาตรี ทั้งนี้จะได้โดยการ ศึกษาวิธีสอนของอาจารย์เป็นรายบุคคล แต่ละวิทยาลัย เพื่อเปรียบเทียบกัน แล้วให้กลุ่มที่อาจารย์สอน ได้สอบถามข้อสงสัยร่วมกันเพื่อค้นผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนิสิต

3. ควรสำรวจภาวะการอ่านของนิสิตระดับนี้ว่าสนใจเรื่องประเภทใดมากที่สุด พร้อมกับสำรวจประสบการณ์ในการอ่านวรรณคดีของนิสิตว่าน้อยมากน้อยเพียงไร เพื่อจะได้จัดหลักสูตรการเรียนการสอนให้สอดคล้องกัน

4. ควรจะได้มีการวิจัยว่านิสิตในระดับอุดมศึกษาในสถาบันอื่น ๆ ที่มีพื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน จะสามารถเข้าใจวรรณคดีอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่เพียงไร .

๖

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ชนนัส เทียนวิบูลย์ การสำรวจปัญหาการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษา 4 - 5
วิทยานิพนธ์ ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513, 75 หน้า.
- ถาวร สุกนท ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตร-
วิชาการศึกษา 3 แห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปรินญาโนพนธ์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2510, 166 หน้า.
- บุญเหลือ กุญชร, ม.ล. ข้อสังเกตเกี่ยวกับระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ มปท., มปป., 191 หน้า.
- ปราณี ฉะรานันท์ การอ่านคำประพันธ์อังกฤษ โรงพิมพ์ประเสริฐการพิมพ์ 2516, 79 หน้า.
- เปรมวดี ศรีเทศ หนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษสำหรับชั้นเตรียมอุดมศึกษา วิทยานิพนธ์
ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2503, 90 หน้า.
- มัทนี รัตนิน "ปัญหาการสอนวรรณคดีภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยไทย" วารสารสภาการศึกษา
7 : 44 - 53, กุมภาพันธ์ 2514.
- ~~วาลินี จันทวิมล การสังเกตประพันธ์ในโรงเรียนมัธยม วิทยานิพนธ์ ค.บ.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2503, 104 หน้า.~~
- วไล โรจนานนท์ ประสิทธิภาพของการอ่านหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษชั้นเตรียมอุดมศึกษา
วิทยานิพนธ์ ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2503, 81 หน้า.
- วิทยาลัยวิชาการศึกษา หลักสูตรปริญญาการศึกษาบัณฑิต โรงพิมพ์ส่งเสริมอาชีพ, 2508, 40 หน้า.
- วิสามนัญศึกษา, กรม หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 2503 กรุงเทพฯการพิมพ์, 2503, 50 หน้า.

สุรีย์ เปี่ยมสุข การสอนอ่านภาษาอังกฤษให้เด็กประถมศึกษาชั้นมัธยมศึกษา วิทยานิพนธ์ ค.บ.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503, 95 หน้า.

เสาวรัตน์ คาราวังศ์ ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษให้นักเรียนระดับ ป. กศ. ชั้นสูง
วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ ปีการศึกษา 2510 วิทยานิพนธ์ ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2511, 79 หน้า.

อนุমানราชชน, พระยา การศึกษาวรรณคดีแห่งวรรณศิลป์ โรงพิมพ์การศาสนา 2514, 199 หน้า.

Abraham, Willard, "The Reading Choices of College Students," Journal of Educational Research, 45 : 459 - 465, February, 1952.

Association for Supervision and Curriculum Improvement, Research for Curriculum Improvement, Washington 6, D.C., 1957, 350 pp.

Berry, Elizabeth, Guiding Students in the English Class, Appleton-Century - Crofts, Inc., N.Y., 1957, 438 pp.

Breitenstein, P.H., "How to Start Reading Poetry in Class" English Language Teaching, 23 : 283, May, 1969.

Dickason, David H., Introduction to Literature in English for Thai Students, Ministry of Education, Bangkok, 1958, 377 pp.

Eisenman, Victoria, "An Exploratory to Investigate the Values of Literature as Expressed by Elementary Prochial School Children And Teachers in the Diocese of Covington," Dissertation Abstracts, 24 : 4095 A, April, 1964.

Eskey, David, "A New Technique for the Teaching Reading to Advanced Students," TESOL, 4 : 315 - 321, December, 1970.

Fambrough, Del, "Teaching Nineteenth Century Poetry in a High School English Class," Research in Education, 7 : 104, May, 1972.

Farrell, Edmund I., "Listen, My Children, and You Shall Read...", Research in Education, 7 : 104, May, 1972.

Forguson, George, A Statistical Analysis in Psychology and Education, McGraw-Hill Book Co., New York, 1967, 460 pp.

Foley, Joseph P., "A Comparison of Oral and Written in a Literature Examination," Dissertation Abstracts, 32 : 1977A, October, 1971.

- Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, David McKay Company, Inc., New York, 1968, 491 pp.
- Gurry, A., Teaching English As a Foreign Language, The English Language Book Society and Longmans Green, 1957, 199 pp.
- Hoff, Milton John, "A Study of the Importance of Literature for Fostering International Understanding in the Junior High School," Dissertation Abstracts, 31 : 20074, November, 1970.
- Jakiel, Stanley James, "An Analysis of Popular Ninth Grade Literature Anthologies with Respect to Selected Objectives for the Study of Literature in the Ninth Grade," Dissertation Abstracts, 31 : 62794, June, 1971.
- Kaes, Anton and Elena Offstein, "Teaching Literature in Translation: An Experiment at the Introductory Level," The Modern Language Journal, 56 : 306 - 309, May, 1972.
- Lane, Patricia, "The Preparation of First Year Elementary for Teaching English and Children's Literature," Dissertation Abstracts, 27: 4155A, June, 1967.
- McNemar, Quinn, Psychological Statistics, John Wiley and Sons, Inc., New York, 1969, 529 pp.
- Morsey, Royal J., Improving English Instruction, Allyn and Bacon, Inc., Boston, 1968, 290 pp.
- Olive, Edward Fleming, "Tenth Grade Literature in Selected Schools," Dissertation Abstracts, 8 : 4247A, February, 1972.
- Steiner, Florence, "Teaching Literature in the Secondary Schools," The Modern Language Journal, 56 : 278, May, 1972.
- Strang, McCullough and Arthur Traxler, "Problems in the Improvement of Reading," TESOL, 4 : 242, December, 1970.
- Strom, Ingrid M., "Does Knowledge of Grammar Improve Reading ?," The English Journal, 14 : 129 - 133, 1956.
- Tilles, Solomon H., "An Experiment Approach to the Spanish American Theatre," The Modern Language Journal, 56 : 304 - 305, May, 1972.
- Wagoner, Matha, "College Students Evaluate High School Readings," The English Journal, 16 : 251 - 253, May, 1952.

Wallwork, Jean F., "Trove Literature in Africa," English Language Teaching, 19 : 167 - 176, July, 1965.

Warner, Alan, "African Students and the English Background," in ELT Selection 2, edited by W.R. Lee, Oxford University Press, 1967, 220 pp.

Yousef, Fathi S., "Cross Cultural Testing : An Aspect of the Resistance Reaction," Language Learning, 18 : 227, December, 1968.

การคำนวณ

22 กุมภาพันธ์ 2516

เรื่อง ขอกวามร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน นิสิตชั้นปีที่ ๔ วิชาเอกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ

เนื่องจากดิฉันจะทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการ เรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาทั่วประเทศ โดยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ

๑. เพื่อจะได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวนิสิตซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนวรรณคดีอังกฤษ อันเป็นปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากอาจารย์ที่สอน วิธีสอน หนังสือ หรือเนื้อหา ตลอดจนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากตัวท่านโดยตรง

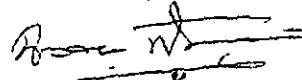
๒. เพื่อจะได้ทราบความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่านที่มีต่อการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะทำให้ทราบข้อเท็จจริงเพื่อจะได้เข้ามาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนวรรณคดีให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพราะเท่าที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันนั้น เมื่อนิสิตมีปัญหาหรือเกิดความคับข้องใจเกี่ยวกับการเรียนวรรณคดี นิสิตมักไม่ค่อยกล้าพูดหรือกล้าแสดงความคิดเห็นเพราะเกรงว่าถ้ารู้ถึงอาจารย์แล้วจะกระทบกระเทือนถึงผลการเรียน

แบบสอบถามนี้ฉันจะเป็นคนตรวจและเก็บไว้เป็นความลับแต่ผู้เดียว โปรดอย่ากังวลหรือหวาดระแวงว่าใครจะทราบคำตอบของท่าน ขอให้ตอบตามความรู้สึกและสภาพที่เป็นจริงที่สุด ขอให้กล้าเสนอแนะความคิดเห็นด้วยใจจริง และให้ความสบายใจในการตอบครั้งนี้ผลการวิจัยและข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ จะกล่าวเป็นส่วนรวม ไม่ได้เจาะจงตอบบุคคลใดโดยเฉพาะเลย และ เมื่องานนี้เสร็จเรียบร้อยแล้วดิฉันจะส่งผลการวิจัยมาให้ท่านทราบด้วย หากท่านต้องการ

ขอขอบคุณในความร่วมมือเป็นอย่างดีจากท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอขอบคุณ

(นางสาวฉลวย พรอมบุญ)

นิสิตปริญญาโทวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

แบบสำรวจ

เรื่อง

ปัญหาในการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ ในวิทยาลัยวิทยาลัยวิศวกรรมศึกษา

คำชี้แจง วรรณคดีอังกฤษในที่นี้หมายถึงวรรณคดีอังกฤษและอเมริกันที่ท่านศึกษาในวิทยาลัย
ทุกประเภทตั้งแต่ Lit. I-V ใ้แก่ โคลง นวนิยาย เรื่องสั้น บทละครและ
ความเรียง (essay) ต่าง ๆ

ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับตัวท่านเอง โปรดขีด ✓ ลงในวงเล็บหน้าข้อความที่ตรงกับตัวท่าน
หรือเติมคำแล้วแต่กรณี

ชื่อ _____

๑. เพศ	()	๑. หญิง
	()	๒. ชาย
๒. อายุ	()	๑. ต่ำกว่า ๒๐ ปี
	()	๒. ๒๐ - ๒๕ ปี
	()	๓. ๒๕ ปีขึ้นไป

๓. สภาพการสมรส

()	๑. โสด
()	๒. สมรสแล้ว

๔. ก่อนมาศึกษาที่นี่ ท่านได้รับวุฒิสูงสุด คือ

()	๑. ม.ศ.๕ (หรือ ม.๔ เกิม)
()	๒. ป.กศ.
()	๓. ป.กศ. สูง
()	๔. พ.ม. หรือ อาชีวศึกษาชั้นสูง

- () ๒. มีรายไ้ปานกลาง ไม่เกยขัดสน
 () ๓. มีรายไ้ค่อนข้างน้อยและเกิดปัญหาทางการเงิน

๑๐. ขณะที่กำลังศึกษาอยู่นี้ ท่านพักอยู่ที่ใด

- () ๑. พักในหอพักของวิทยาลัย
 () ๒. พักในหอพัก เอกชน
 () ๓. พักบ้านเช่ากับเพื่อน
 () ๔. พักกับญาติ
 () ๕. พักบ้านของท่านเอง

๑๑. ท่านเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพราะเหตุใด

- () ๑. ชอบวิชานี้มากกว่าวิชาอื่น
 () ๒. เพราะสอบไ้วิชานี้ หรือไ้รับค้ดเดือกให้เรียน
 () ๓. เพราะถูกบังคับหรือขอรองให้เรียน
 () ๔. เพราะเห็นว่ามีประโยชน์และก้าวหน้ากว่าเรียนวิชาอื่น
 () ๕. เพราะอยากเรียนไ้คลงและวรรคค้ดอื่นของต่างประเทศ
 () ๖. เพราะเพื่อนแนะน้า

๑๒. ก่อนมาเรียนในวิทยาลัยนี้ท่านเคยเรียนไ้คลงในชั้นเรียนมาก่อนหรือไม่

- () ๑. เคยเรียน

- () ๒. ไม่เคยเรียน

๑๓. ก่อนมาเรียนในวิทยาลัยนี้ท่านชอบอ่านไ้คลง นวนิยายหรือวรรคค้ดภาษาอังกฤษหรือไม่

- () ๑. ชอบ

- () ๒. รู้ลี้กเฉย ๆ

- () ๓. ไม่ชอบ

๑๔. ไ้โดยปกติท่านเป็นกนชอบอ่านกวีนิพนธ์และวรรคค้ดไทยหรือนวนิยายไทยหรือไม่

- () ๑. ชอบและไ้ค้อนเป็นจ้านวนมาก

- () ๒. รู้ลี้กเฉย ๆ และอ่านบ้างเล้กน้อย

- () ๓. ไม่ชอบและแทบจะไม่เคยหาอ่านเลย

๑๕. เมื่อมาเรียนวรรณคดีอังกฤษในวิทยาลัยนี้ ท่านชอบและสนใจหรือรักวรรณคดีอังกฤษ
 มากน้อยเพียงใด

- () ๑. ชอบมากกว่าเดิม
- () ๒. เพิ่งรู้สึกชอบขึ้นมาบ้าง
- () ๓. รู้สึกเฉย ๆ เหมือนเดิม
- () ๔. ไม่ชอบยิ่งกว่าเดิม

ตอนที่ ๒ เกี่ยวกับกระบวนการเรียน และการสอนวรรณคดีอังกฤษ

คำชี้แจง กรุณาชี้ค ✓ ลงในวงเล็บหน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงที่ท่านปฏิบัติอยู่ (ข้อใดที่ไม่ตรงกับความคิดเห็นของท่านก็ไม่ควรทำเครื่องหมายใด ๆ)

๑. ความมุ่งหมายในการอ่านและวิธีศึกษาวรรณคดีอังกฤษของท่านเมื่อท่านศึกษาด้วยตนเอง

ก. วิธีอ่าน ท่านอ่านวรรณคดีด้วยวิธีใดบ้าง

๑. () ท่านสนใจอ่านประวัติผู้แต่งหรือคำนำก่อนเสมอ
๒. () ท่านมักจะอ่านผ่านไป ๑ ครั้ง เพื่อดูความหมายทั่ว ๆ ไปก่อนเสมอ ก่อนที่
๓. () จะหาความหมายของศัพท์หรือรายละเอียด
๔. () ท่านหาความหมายของศัพท์ยากไว้ก่อนที่จะเริ่มอ่านเสมอ
๕. () โดยปกติท่านอ่านโคลงโดยไม่ค่อยหาความหมายของศัพท์เลย
๕. () ท่านจะอ่านซ้ำเป็นครั้งที่ ๒ เพื่อพยายามเข้าใจความหมายของโคลงตามตัวอักษรหลังจากหาศัพท์แล้ว
๖. () โดยปกติท่านมักจะอ่านผ่าน ๆ ไปเลย เพื่อดูความหมายรวม ๆ ในแต่ละบทหรือแต่ละบาท ไม่ได้พะวงว่าจะต้องให้เข้าใจลึกซึ้งว่าคำไหนขยายคำไหน
๗. () โดยปกติถ้าท่านอ่านโคลง ๒ เที้ยวแล้วไม่เข้าใจท่านจะหยุดอ่านโคลงนั้น
๘. () โดยปกติท่านจะอ่านโคลงหนึ่ง ๆ หลายเที้ยวเสมอ
๙. () ในการอ่านทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง ส่วนมากท่านจะท้อแท้ที่ตอนที่คิดว่าสำคัญ และตอนที่ไมเข้าใจไว้เสมอ
๑๐. () ท่านจะสรุปความเข้าใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละครหรือแนวคิดต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านเมื่อท่านอ่านจบเสมอ
๑๑. () ขณะที่อ่านนวนิยายและบทละครบางครั้งท่านต้องหยุดชะงักด้วยต้องเปิดหาความหมายของศัพท์และบางที่ไม่เข้าใจไวยากรณ
๑๒. () บางครั้งท่านไม่สามารถอ่านหนังสือที่อาจารย์สั่งให้อ่านจนจบทั้งเล่มได้ และท่านเข้าห้องสอบทั้ง ๆ ที่อ่านไม่จบ

ข. ความเข้าใจ

๑๐. () เวลาอ่านโคลงท่านต้องจดคำศัพท์คำไหนประโยคเสมอ เพื่อให้เข้าใจว่าคำไหน

ขยายคำไหน หรือคำไหนควรอยู่ก่อนอยู่หลัง

๑๕. () ส่วนมากท่านมุ่งอ่านให้เข้าใจความหมายของโคลงที่อ่านตามตัวอักษรไม่เคยใช้จินตนาการ
๑๖. () ท่านพยายามจะมุ่งหาให้ได้ว่าใคร เป็นผู้พูดและพูดกับใครและผู้เขียนต้องการแสดงอะไร
๑๖. ๔ () ท่านมักจะพยายามหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อโคลงกับความหมายในโคลงให้ได้
๑๗. () เวลาอ่านประเภทร้อยแก้ว โดยเฉพาะนวนิยายและบทละครท่านมุ่งอ่านให้จบเร็ว ๆ เพื่อให้เข้าใจโครงเรื่องเป็นพอ
๑๘. () ท่านมักให้เพื่อนเล่าเรื่องย่อให้ฟังก่อนที่จะไปอ่าน
๑๙. () ถ้ามีฉบับแปลเป็นไทยขาย ท่านมักไปหาภาษาไทยมาอ่านก่อน
๒๐. () มีอยู่บ่อย ๆ ที่ท่านไม่เข้าใจว่ากวีต้องการแสดงอะไรแก่ผู้อ่านเมื่อท่านอ่านโคลงจบ
๒๑. () ท่านคิดว่าท่านอ่านร้อยแก้วเช่นนวนิยาย และบทละครหรือเรื่องสั้นเข้าใจดีเป็นส่วนมาก

ค. ความซาบซึ้งหรือความสามารถในการเข้าถึงวรรณคดี

๒๒. () เวลาอ่านโคลงท่านมักจะใช้จินตนาการตีความหมายของข้อความ โวหาร หรือสัญลักษณ์ ที่ใช้ในโคลง เสมอว่าจะมีความหมายอะไรแฝงอยู่

อ่าน

๒๓. () เวลาท่านตั้งคำถามอยู่ในใจ เสมอว่าโคลงไพเราะตรงไหน
๒๔. () โดยปกติท่านไม่ค่อยสนใจการใช้คำและแบบแผนหรือลักษณะของโคลงว่าเป็นโคลงประเภทไหน
๒๕. () ขณะที่อ่านโคลงส่วนมากท่านจะรู้สึกสนุกและเพลิดเพลินและรักโคลง
๒๖. () ท่านอ่านโคลงที่รู้สึกหงุดหงิดและอารมณ์เสียเพราะไม่ค่อยเข้าใจความหมาย
๒๗. () เวลาอ่านประเภทร้อยแก้ว เช่นนวนิยาย เรื่องสั้นและบทละคร ท่านจะปล่อยใจไปกับเนื้อหาที่อ่านอยู่จริง ๆ ไม่ได้นึกว่าเป็นเรื่องที่แท้จริง
๒๘. () ท่านคิดไว้ในใจก่อนว่าต้องชอบเรื่องนี้เพราะเป็นเรื่องได้รับยกย่องว่าเป็น

๒๙. () ท่านจะตั้งข้อสังเกตลักษณะตัวละครและสัญลักษณ์ต่าง ๆ ไปด้วยขณะที่อ่าน
๓๐. () ส่วนมากท่านจะสนใจวิธีดำเนินเรื่องเป็นพิเศษ
๓๑. () ท่านสนใจแนวคิดและวิธีการเสนอแนวคิดของผู้เขียนเป็นพิเศษ
๒. วิธีสอนของอาจารย์ อาจารย์ใช้วิธีสอนอย่างไรบ้าง ให้ท่านขีด ✓ ลงหน้าข้อความที่
อาจารย์ของท่านปฏิบัติ (ข้อใดที่ไม่ใช่ก็ไม่ต้องทำเครื่องหมายใด ๆ)
- ก. การให้นิสิตได้รวมกิจกรรมในการเรียนวรรณคดีอังกฤษ
๑. () อาจารย์สั่งให้นิสิตไปอ่านสิ่งที่จะเรียนมาล่วงหน้าเสมอ
 ๒. () ถ้าเป็นพวกเรียบร้อยแล้วอาจารย์จะเล่าเรื่องย่อ ๆ ให้นิสิตฟังก่อนที่จะให้
นิสิตไปอ่าน
 ๓. () เปิดโอกาสให้นิสิตถามสิ่งที่ไม่เข้าใจก่อนจะสอน
 ๔. () ให้นิสิตเป็นผู้สรุปหรือเล่าเรื่องย่อให้เพื่อนฟัง
 ๕. () ให้นิสิตไปอ่าน background ที่เกี่ยวกับผู้แต่งมาเอง
 ๖. () ให้นิสิตช่วยกันอ่านและแปลโคลงและตีความหมายต่าง ๆ ในโคลงเองเป็น
ส่วนมาก
 ๗. () ให้นิสิต paraphrase โคลงเป็นตอน ๆ
 ๘. () ให้นิสิตอ่านตอนที่สำคัญ ๆ ให้เพื่อนฟัง
 - ~~๙. () ให้นิสิตจับกลุ่มกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นโดยอาจารย์ตั้งปัญหาให้~~
 ๑๐. () ให้นิสิตวิจารณ์ตัวละครและการผูกเรื่องตลอดจนถึงการสร้างฉาก
 ๑๑. () ให้นิสิตแสดงละครหรือจัดบรรยายภาคในห้องเรียนให้เข้ากับเรื่องที่อ่าน
เป็นครั้งคราว
 ๑๒. () ให้นิสิตฟังโคลงจากแผ่นเสียงหรือเทปบันทึกเสียง หรือให้ชม Slides
หรือภาพบนตประกอบเมื่อเรียนบทละครหรือนวนิยาย
 ๑๓. () ให้นิสิตไปตอบคำถามเกือบทุกบทเรียนที่เรียนเป็นการบ้านมาส่ง
 ๑๔. () ให้ท่านแปลบางตอนเป็นภาษาไทยมาส่งอาจารย์
- ข. สิ่งที่อาจารย์ปฏิบัติขณะสอน
๑๕. () อธิบายจุดมุ่งหมายของการเรียนวรรณคดีประเภทนั้น ๆ ให้ทราบก่อนเสมอ

๑๖. () ถาถามนลลทเกลวกบอจความสำคญของล่งทใหไปอ่าน ถาถามลลทไมทอบ
ก็จอธิบายใหฟังทันท
๑๗. () อาจารย์อธิบายความหมายของคททในโคลง ใหลลทฟังเสยเองเป็นส่วน
มาก อธิบายโครงสร้งทชบชอนใหลลทฟังจนเข้าใจเสมอ และเปกใหลลท
รู้จักแบงประโยคเป็น
๑๘. () อาจารย์บางท่านอ่านโคลง ๑ บททค หรือ ๑ ประโยค แล้วอธิบายเป็น
ภาษาไทยใหฟังเป็นส่วนใหญ่
๑๙. () อาจารย์อ่านโคลงด้วยจังหวะและน้ำเสียงทใหอารมณ์และความรู้สึก
(ทำใหท่านชอบและเพลลเพลล)
๒๐. () อาจารย์อธิบายใหเห็นความไพเราะของโคลงโดยใหลลทเลกการเลือก
ใช้คำ สัมผัสและจังหวะในโคลงเสมอ
๒๑. () อาจารย์เน้นใหลลทเลกการผูกเร่อง (plot) และการดำเนินเร่องลักษณะ
ตัวละคร การใช้นาก และการสร้างบรรยากาศในเร่องทอ่านเสมอ
๒๒. () อาจารย์อธิบาย theme ของเร่องใหฟังเสยเองเป็นส่วนมาก
๒๓. () อาจารย์อธิบายวัฒนธรรมในเร่องใหลลทเข้าใจเสมอ
๒๔. () อาจารย์ส่วนมากรับฟังความคิดเห็นของลลทเสมอ และไมได้คคลนว่า
ถูกหรือผิด
-
๒๕. () อาจารย์มักอธิบายเปรียบเทียบวรรณคดีไทยและวรรณคดีอังกฤษ ใหเห็น
ความแตกต่างเป็นครั้งคราว
๒๖. () อาจารย์แนะนำผลงานอื่น ๆ ของผู้เขียนทท่านเรียน หรือผลงานของผู้
อื่นทคล้าย ๆ กันใหท่านทราบเพื่อจะได้ไปอ่านเพิ่มเติมเสมอ
๒๗. () อาจารย์พยายามเสมอทจะส่งเสริมใหลลทใช้จินตนาการใน การอ่าน
วรรณคดี และใหกล้าแสดงความคิดเห็น
๒๘. () อาจารย์แนะใหท่านอ่านโคลงหนึ่ง ๆ ซ้ำหลายครั้ง และวรรณคดี ประเภท
ร้อยแก้ว ก็ทองอ่านซ้ำเป็นครั้งที่ ๒ เป็นอย่างน้อย
๒๙. () วิธีอื่น ๆ (ถ้ามีโปรดระบุ) ...

๕

ค. การประเมินผล อาจารย์มักจะออกข้อสอบอย่างไรบ้าง

๓๐. () ถามความหมายของศัพท์หรือตัวละคร หรือตัดตอนประโยคมาให้อธิบายความหมาย
๓๑. () ถามแนวคิดของผู้เขียนที่ปรากฏในเรื่อง หรืออาจให้เปรียบเทียบแนวคิดของผู้เขียนคนอื่นๆ กัน
๓๒. () ให้อธิบายความสำคัญและอิทธิพลของสมัยต่าง ๆ ที่มีต่อผู้เขียน และผลงาน
๓๓. () ให้วิจารณ์โครงเรื่อง (plot) และการดำเนินเรื่อง
๓๔. () ให้วิจารณ์ตัวละคร เหตุการณ์ หรือฉาก
๓๕. () ให้เล่าเรื่อง
๓๖. () ให้อธิบาย theme ของเรื่อง
๓๗. () ถามความคิดเห็นของท่านที่มีต่อเรื่องที่ท่าน
๓๘. () โคลงส่วนมากที่นำมาถามในข้อสอบ เป็นโคลงที่ยังไม่เคยเรียนมาก่อน
๓๙. () ข้อสอบส่วนมากเป็นแบบอัตนัย มีให้เติมคำบ้างเล็กน้อย
๔๐. อาจารย์วัดผลโดยวิธีอื่น ๆ (ถ้ามีโปรดระบุ)
-

အုပ်စု - ၁

๑. อาจารย์แปลและสรุป เป็นภาษาไทยให้มากที่สุดโดยเฉพาะโคลง
 ๒. อंकตอนยาก ๆ ให้ฟังและอธิบายไม่จำเป็นต้องใหญ่เรียนกึก
 ๓. อ่านไปคุยกับครูเรียนทุกคน และอธิบายเฉพาะตอนที่ครูเรียนไม่เข้าใจ
ตอนไหนสำคัญอาจารย์ก็เน้นให้สังเกต
 ๔. ให้ครูเรียนอ่านซ้ำ เพื่อให้เข้าใจอย่างแท้จริง เมื่อถึงตอนสำคัญ
 ๕. อาจารย์ปล่อยให้ห็นิสิตไปอ่านมาเองและมาถามตอนที่ไมเข้าใจในชั้น
ถ้าห็นิสิตไม่ถามก็ไม่อธิบายถือว่าเข้าใจแล้ว
 ๖. อาจารย์แนะนำให้ไปอ่านหนังสือภายนอกเพิ่มเติมมาก ๆ
 ๗. อาจารย์เปลี่ยนแปลงวิธีสอนและให้มีกิจกรรมบ่อย ๆ
 ๘. เมื่อสอนบทละครให้ห็นิสิตแสดงละครในชั้น เป็นบางตอน
 ๙. อาจารย์ฝึกให้ห็นิสิตอ่านโคลงให้ถูกจังหวะและทำนอง
 ๑๐. อาจารย์ใช้ความพยายามให้ครูเรียนบางคนที่ไม่เคยตอบหรือไม่กล้าตอบ
ให้ได้แสดงความคิดเห็น
 ๑๑. นิสิตที่ไม่สนใจในเวลาเรียนอาจารย์ไม่เอาใจใส่เลย เพราะว่าถือว่า
ทุกคนโง่แล้ว
-
๑๒. อาจารย์ให้คำถามไปเขียนตอบเป็นการบ้านทุกครั้งที่เรียน
 ๑๓. อาจารย์แทบจะไม่ให้การบ้านเลย นาน ๆ จึงจะให้ไปเขียนตอบสักข้อ
 ๑๔. สอบย่อยบ่อย ๆ และบอกล่วงหน้าว่าจะสอบอะไรบ้าง
 ๑๕. อาจารย์นำข้อบกพร่องของนิสิตมาถามการสอบและแบบฝึกหัดมาชี้แจงให้ฟังในชั้น
 ๑๖. คัดสันนิษฐาน เรียนจากการสอบปลายเทอมครั้งเดียว
 ๑๗. มีการฉายภาพยนตร์เรื่องที่เรียนให้ชม หรือหาแผ่นเสียงมาเปิดประกอบการ
สอนโคลง
 ๑๘. วิชาอื่น ๆ ที่ท่านชอบ (โปรดเขียน)

ตอนที่ ๔ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการ เรียนการสนววรรณคดีอังกฤษ ในระดับนี้

คำชี้แจง กรุณาขีด ✓ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงและความคิดเห็นของท่าน (ข้อที่ไม่ใช่ก็ให้เว้นว่างไว้เฉยๆ)

๑. การเรียนวรรณคดีอังกฤษในวิทยาลัยช่วยพัฒนาในเรื่องเหล่านี้อย่างไรบ้าง

ก. นิสัยการอ่าน

- () ๑. ท่านเริ่มชอบการอ่านหนังสือประเภทวรรณคดีขึ้นเรื่อยๆ
- () ๒. ท่านสนใจหนังสือวรรณคดีทุกประเภท
- () ๓. ท่านเริ่มชอบงานของนักเขียนบางคนที่ท่านไม่เคยสนใจมาก่อน
- () ๔. ท่านสนใจโคลงเป็นพิเศษและมักจะไปหาอ่านเสมอ
- () ๕. ท่านอ่านวรรณคดีด้วยความสมัครใจและเพลิดเพลิน ไม่เกิดความรู้สึกว่าถูกบังคับให้อ่าน และชอบไปหาหนังสืออ่านนอกเวลาเรียน
- () ๖. ท่านไม่ได้นิใจวรรณคดีมากไปกว่าการอ่านหนังสือพิมพ์รายวันเลย
- () ๗. ท่านไม่เคยไปหาหนังสือประเภทวรรณคดีอ่านเพิ่มเติมเลย นอกจากอาจารย์จะสั่ง

ข. ความรู้และความเข้าใจ

- () ๘. ท่านรู้สึกว่าท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับโลกกว้างขวางออกไปกว่าเดิม
- () ๙. ท่านเริ่มมองเห็นจุดมุ่งหมายของนักเขียนและความหมายที่ลึกซึ้ง ซึ่งแฝงอยู่ในเรื่องที่อ่าน และเข้าใจว่านักเขียนต้องการให้อะไรแก่ผู้อ่าน
- () ๑๐. ท่านเริ่มรู้วิธีประเมินสิ่งที่ท่านอ่านว่าดีเลวอย่างไร
- () ๑๑. ท่านเริ่มเข้าใจเพื่อนมนุษย์มากยิ่งขึ้นจากการอ่านวรรณคดี
- () ๑๒. ท่านเริ่มเข้าใจตัวเองยิ่งขึ้น และเริ่มวิเคราะห์ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวท่านเอง โดยอาศัยประสบการณ์จากการอ่าน
- () ๑๓. ท่านเริ่มอ่านสิ่งต่างๆ ด้วยความใจกว้างและใจเป็นกลาง ไม่มีอคติใดๆ
- () ๑๔. ท่านไม่เคยนำสิ่งที่อ่านเข้ามาสัมพันธ์กับตัวท่าน หรือสัมพันธ์กับชีวิตคนเราจริงๆ เลย เพราะถือว่าเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นเท่านั้น

ค. การถ่ายทอดความรู้ไปใช้ การเรียนวรรณคดีมีประโยชน์ต่อท่านอย่างไรบ้าง

- () ๑๕. ช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ เป็นตัวของตัวเอง
- () ๑๖. ให้ความรู้เกี่ยวกับวิชาอื่นแก่ท่านด้วยโดยเฉพาะประวัติศาสตร์ ฯลฯ

- (-) ๑๖. ช่วยเพิ่มความรู้ความเข้าใจให้กว้างขวางขึ้นมาก
- () ๑๗. ทำให้ท่านสามารถใช้คำและไวยากรณ์ได้ดีขึ้น
- () ๑๘. ทำให้ลดการอ่านและความเข้าใจในการอ่านเร็วขึ้น
- () ๑๙. ช่วยในการทำงานวิชาอื่นๆ ได้ดีขึ้น

๖. ความคิดเห็นอื่นๆ

- ๒๐. ท่านเห็นว่าการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษในวิทยาลัยของท่านบรรจุค
บ่งหมายหรือไวยากรณ์มากกับเวลาและแรงงานที่ใช้ไปหรือไม่
- () ก. ไวยากรณ์มาก
- () ข. ไวยากรณ์ไม่มาก
- ๒๑. ท่านเห็นว่าข้อใด สำคัญที่สุด ที่จะทำให้การศึกษาวรรณคดีของท่านประสบ
ความสำเร็จ
- () ก. ตัวผู้เรียนเอง
- () ข. ผู้สอนและวิธีสอน
- () ค. ตำราเรียนและอุปกรณ์
- () ง. สภาพแวดล้อมหรือวัฒนธรรมของผู้เรียน
- ๒๒. ท่านชอบเรียนวิชาอะไรมากที่สุด ในบรรดาวิชาเหล่านี้
- () ก. Writing
- () ข. Reading
- () ค. Linguistics
- () ง. วิธีสอนภาษาอังกฤษ
- () จ. วรรณคดีอังกฤษ
- ๒๓. ในบรรดาวิชาวรรณคดีอังกฤษท่านไม่ชอบอะไรที่สุด
- () ก. โคลง
- () ข. นวนิยาย
- () ค. เรื่องสั้น
- () ง. บทละคร
- () จ. ความเรียง

๒๔. ท่านไม่ชอบวิชานั้นเพราะเหตุใด

- () ก. อาจารย์สอนไม่รู้เรื่อง
- () ข. เรื่องไม่น่าสนใจ
- () ค. ยากเกินกว่าที่ท่านจะเข้าใจด้วยตัวเองได้
- () ง. ท่านไม่ชอบฟังใจมาก่อนแล้ว

๒๕. ท่านเห็นว่าการตัดสิน เกรดวรรณคดีของอาจารย์ยุติธรรมหรือไม่ และท่านมีความพอใจผลการสอบของท่านหรือไม่

- () ก. เกรดของบางอาจารย์ไม่ยุติธรรม
- () ข. เกรดยุติธรรมดีแล้วทุกอาจารย์
- () ค. ท่านพอใจผลการสอบของท่านแล้ว
- () ง. ท่านได้เกรดสูงกว่าที่คาดไว้
- () จ. ท่านได้เกรดต่ำกว่าที่คาดไว้

๒๖. ท่านมีความมั่นใจว่า เมื่อท่านจบการศึกษาออกไป ท่านจะสามารถสอนโคลง หรือวรรณคดีรูปอื่นให้เด็กระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือระดับฝึกหัดครูได้ดีหรือไม่

- () ก. มั่นใจว่าจะไปสอนได้ดี
- () ข. ไม่มั่นใจว่าจะสอนได้ดี
- () ค. ไม่อยากไปสอนวิชานี้เลย

๒. ท่านมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ที่สอนวรรณคดีอังกฤษ เพื่ออาจารย์จะได้นำไปพิจารณาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้นอย่างไรบ้าง โปรดขีด ✓ หน้าข้อที่ตรงกับความเห็นของท่าน (ข้อใดที่ไม่ตรงกับความคิดเห็นของท่านให้เว้นว่างไว้)

- () ๑. อาจารย์ควรให้นักเรียนอ่านหนังสือนอกเวลาเพิ่มเติม โดยให้นักเรียนมีโอกาสเลือกได้จากหลาย ๆ เรื่อง
- () ๒. อาจารย์ควรศึกษาเนื้อเรื่องหรือเนื้อหาอย่างกว้างขวาง และมีความรู้ลึกซึ้งในวรรณคดีประเภทหนึ่ง ๆ จริง ๆ
- () ๓. อาจารย์ควรศึกษาวรรณคดีแบบต่าง ๆ และนำมาจัดแสดงใช้เพื่อให้นักเรียนเปลี่ยนบรรยากาศ ไม่ซ้ำซากกับวิธีสอนแบบเดิมตลอดทั้งที่ใช้อยู่

- () ๔. อาจารย์ควรโยงเหตุการณ์และแนวความคิดในวรรณคดีมาให้เข้ากับชีวิตมนุษย์จริง ๆ ให้เห็นบ้าง
- () ๕. ควรเลือกวรรณคดีที่เห็นว่าจะเข้าถึงอารมณ์ หรือสามารถทำให้รู้สึกเพลิดเพลินได้ง่ายมาสอนก่อน
- () ๖. อาจารย์ควรส่งเสริมและให้กำลังใจผู้ที่เรียนไม่เข้าใจ โดยการเรียกมาให้คำแนะนำเป็นรายบุคคล
- () ๗. อาจารย์ควรแนะนำให้อ่านนวนิยายสมัยปัจจุบัน ก่อนที่จะให้อ่านของสมัยก่อน
- () ๘. อาจารย์ไม่ควรบังคับนิสัยยอมรับตามความคิดเห็นของอาจารย์
- () ๙. อาจารย์ไม่ควรให้เลืกรำชื่อหรือสถานที่ หรือเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่านละเอียดเกินไป
- () ๑๐. อาจารย์ไม่ควรใช้นิสัยท่องท่องจำของผู้เขียน
- () ๑๑. ไม่ควรเรียกชื่อผู้ที่ไม่มีฝีมือให้ตอบ เพราะบางคนไม่เข้าใจความหมายของเรื่อง บางครั้งลืม จึงไม่มีมือตอบ
- () ๑๒. ไม่ควรปล่อยให้รู้สึกเพียงกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้นพูดเสีย เป็นส่วนใหญ่
- () ๑๓. ไม่ควรให้งานหนักเกินไปควยเห็นว่าเป็นงานเบา ๆ เพราะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายได้
- () ๑๔. อาจารย์ควรใช้ความพยายามให้รู้สึกชอบวรรณคดี โดยชี้แจงหรือแสดงให้รู้สึกเห็นว่าจะได้อะไรจากการเรียนวรรณคดีบ้าง และให้โอกาสนิสัยศึกษาได้ทำความเข้าใจจนกระทั่งพอใจและเห็นควย
- () ๑๕. อาจารย์ควรฝึกให้รู้สึกชินกับคำสั่งหรือคำถามประเภทต่าง ๆ ที่นิสัยจะพบในการสอบ เพราะคำสั่งที่ไม่คุ้นเคยทำให้หงงหรือไม่เข้าใจ
- () ๑๖. เวลาตรวจข้อสอบอาจารย์ไม่ควรหักคะแนนเมื่อนิสิตเขียนผิดไวยากรณ์ เพราะไม่ใช่ภาษาของเรา ควรมุ่งเอาใจความมากกว่า
- () ๑๗. อาจารย์ควร เปิดโอกาสให้นิสิตเขียนตอบ เป็นภาษาไทยบ้างในบางคำถาม เพราะจะสามารถบรรยายได้อย่างลึกซึ้ง
- () ๑๘. อาจารย์ควรสอนวรรณคดีเป็นภาษาไทย เพราะย่อมเข้าใจดีกว่าภาษาอังกฤษ

- () ๑๙. ท่านอยากจะเสนอให้วิทยาลัย เปิดสอนวิชาอื่นแทนวรรณคดีอังกฤษ
- () ๒๐. ท่านอยากให้วิชานี้ เป็นเพียงวิชาเลือก
- ๒๑. หากท่านต้องการแสดงความคิดเห็นและขอเสนอแนะที่นอกเหนือไปจากนี้
ซึ่งท่านเห็นว่าจะ เป็นประโยชน์แก่การศึกษาวิจัยครั้งนี้ โปรดเขียนข้างล่าง

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๒

เรื่อง ขอความร่วมมือในการควบคุมสอบตาม

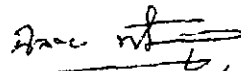
เรียน อาจารย์ที่สอนวิชาวรรณคดีอังกฤษ

เนื่องด้วยข้าพเจ้ากำลังศึกษาเรื่อง ปัญหาในการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ
ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา ทั้ง ๗ แห่ง ที่เปิดสอนวิชาเอกภาษาอังกฤษแก่บัณฑิต เพื่อเสนอเป็น
ปริญญานิพนธ์ต่อวิทยาลัย การศึกษาวิจัยครั้งนี้จะสำเร็จลงได้หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับได้รับความช่วยเหลือ
ความร่วมมือจากท่านเท่านั้น

ข้าพเจ้าจึงใคร่ส่งแบบสอบถามยังท่าน เพื่อขอทราบกรุณาให้ท่านช่วยตอบตาม
ความเป็นจริง คำตอบของท่านจะเป็นข้อมูลที่ทำให้ทราบถึงข้อเท็จจริงบางประการเกี่ยวกับกระบวนการ
การสอนที่ท่านได้เลือกใช้เพื่อความเหมาะสมกับนิสิตระดับนี้ ทำให้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้น และความถึก
เห็นหรือข้อเสนอแนะของท่าน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการสอนวรรณคดีอังกฤษให้แก่นิสิต
ในระดัมนี้อย่างยิ่ง

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านคงให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี และขอขอบพระคุณ
อย่างสูงในความกรุณาของท่านในครั้งนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวฉลวย พรอมมูล)

นิสิต ปริญญาโทวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

หมายเหตุ การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีรองศาสตราจารย์ปราณี ชนะชานต์เป็นประธานกรรมการ ร่วม
ด้วยกรรมการอีกสองท่านคือ คร. สำอาง หิรัญบุระ และ คร. เฉลียววงศ์ วัจนสุพร

แบบสอบถาม

เรื่อง

"บทบาทในการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา"

คำชี้แจง วรรณคดีอังกฤษที่ใช้หมายถึงวรรณคดีอังกฤษและอเมริกันทุกประเภทคือ โคลง (poetry) นวนิยาย เรื่องสั้น นทละคร และกวีาเรียง (essay) ที่สอนอยู่ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา (Lit. I - V)

ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับข้อมูล โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในวงเล็บหน้าข้อความที่ตรงกับตัวท่าน หรือเติมคำตอบที่ (บางข้ออาจตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

๑. เพศ () ๑. ชาย
() ๒. หญิง
๒. อายุ () ๑. ๒๐ - ๒๔ ปี
() ๒. ๒๕ - ๓๐ ปี
() ๓. ๓๑ - ๓๕ ปี
() ๔. ๓๖ - ๔๐ ปี
() ๕. ๔๑ - ๔๕ ปี
() ๖. มากกว่า ๔๕ ปี

๓. สถานประกอบการสอน

- () ๑. โสภ
() ๒. สมรส
() ๓. หยา
() ๔. นาย

๔. วุฒิสถู

- () ๑. อนุปริญญาหรือเทียบเท่า
() ๒. ปริญญาตรีทางอักษรศาสตร์
() ๓. ปริญญาตรีทางการศึกษา
() ๔. ประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะภาษาอังกฤษ
() ๕. ปริญญาโทหรือเทียบเท่า

() ๖. ปฏิฐาเอกหรือเทียบเท่า

() ๗. อื่นๆ (ระบุ)

๘. ก่อนที่เรียนอยู่ในวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย ท่านเลือกเรียนภาษาและวรรณคดีอังกฤษเป็นวิชาเอกหรือไม่

ปฏิกูราตรี () ๑. เรียน

() ๒. ไม่ได้เรียน

ปฏิกูราโคชไป () ๑. เรียน

() ๒. ไม่ได้เรียน

๙. ปัจจุบันท่านดำรงตำแหน่งอะไร หรือหน้าที่พิเศษอะไรบ้าง

() ๑. หัวหน้าคณะวิชา

() ๒. หัวหน้าแผนกภาษาอังกฤษ

() ๓. อาจารย์ประจำวิชาภาษาอังกฤษ

() ๔. อื่นๆ

๑๐. นอกจากการสอนประจำแล้ว ท่านงานพิเศษที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษอะไรบ้าง

() ๑. เป็นบรรณาธิการหรือผู้ช่วยออกวารสารภาษาอังกฤษ

() ๒. เป็นกรรมการจัดทำวารสาร

() ๓. เป็นที่ปรึกษาชุมชนภาษาอังกฤษ

() ๔. เขียนบทความลงในนิตยสาร วารสาร หรือหนังสือพิมพ์

() ๕. แต่งหรือแปลตำรา เวนิยาย บทละคร หรืออื่นๆ

() ๖. สอนพิเศษทางสถาบันอื่นๆ

() ๗. เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของนิสิตปฏิกูราโท

() ๘. อื่นๆ (ระบุ)

๑๑. ท่านทำการสอนมาแล้วกี่ปี (รวมทั้งที่เคยสอนก่อนเกษียณ ถ้าเคยสอน)

() ๑. มากกว่า ๑ ปี

() ๒. ๑ - ๕ ปี

() ๓. ๖ - ๑๐ ปี

() ๔. ๑๑ - ๑๕ ปี

() ๕. ๑๖ ปี ขึ้นไป

๙. เฉพาะวิชาการวรรณคดีอังกฤษ ได้สอนมาแล้วเป็นเวลารวมทั้งสิ้นกี่ปี

() ๑. ต่ำกว่า ๑ ปี

() ๒. ๒ - ๔ ปี

() ๓. ๕ - ๑๐ ปี

() ๔. ๑๑ - ๑๕ ปี

() ๕. ๑๖ ปี ขึ้นไป

๑๐. นอกจากวิชาการวรรณคดีอังกฤษแล้ว ท่านสอนวิชาอะไรอีกบ้างในขณะนี้

() ๑. Reading

() ๒. Writing

() ๓. Linguistics

() ๔. วิธีสอนภาษาอังกฤษ

() ๕. ไม่ได้สอนวิชาใดอีก

() ๖. อื่นๆ

๑๑. ถ้าให้ท่านเลือกสอนวิชาข้างล่างต่างๆ เพียง ๒ วิชา ท่านจะเลือกสอนวิชาใด

() ๑. Reading

() ๒. Writing

() ๓. Linguistics

() ๔. วรรณคดีอังกฤษ

() ๕. วิธีสอนภาษาอังกฤษ

๑๒. โดยปกติท่านสอนวิชาการวรรณคดีทองละกี่ courses

() ๑. ๑ course

() ๒. ๒ courses

() ๓. ๓ courses

() ๔. ๔ courses

๑๓. ท่านสอบวรรณคดีสัปดาห์ละกี่ชั่วโมง
- () ๑. ไม่เกิน ๔ ชั่วโมง
- () ๒. ไม่เกิน ๘ ชั่วโมง
- () ๓. ไม่เกิน ๑๒ ชั่วโมง
- () ๔. ไม่เกิน ๑๔ ชั่วโมง
๑๔. หากท่านสอบวิชาน้อย รวบทังสิ้นท่านสอบสัปดาห์ละกี่ชั่วโมง
- () ๑. ไม่เกิน ๔ ชั่วโมง
- () ๒. ไม่เกิน ๘ ชั่วโมง
- () ๓. ไม่เกิน ๑๒ ชั่วโมง
- () ๔. ไม่เกิน ๑๔ ชั่วโมง
- () ๕. ๑๕ ชั่วโมงขึ้นไป
๑๕. จำนวนนิสิตทุกชั้นหรือทุกกลุ่มที่ท่านกำลังสอนอยู่ในขณะนี้ รวบทังสิ้นมีประมาณกี่คน
- () ๑. ไม่เกิน ๒๐ คน
- () ๒. ไม่เกิน ๔๐ คน
- () ๓. ไม่เกิน ๖๐ คน
- () ๔. ไม่เกิน ๘๐ คน
- () ๕. ไม่เกิน ๑๐๐ คน
- () ๕. ๑๐๐ คนขึ้นไป
๑๖. ท่านเคยไปศึกษาหรือดูงานในต่างประเทศบ้างน้อยเพียงไร
- () ๑. ยังไม่เคย
- () ๒. มากกว่า ๑ ปี
- () ๓. ๑ - ๒ ปี
- () ๔. ๓ - ๔ ปี
- () ๕. ๕ ปีขึ้นไป

๑๓. ท่าโยคะเข้ารับการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการสอนวรรณคดีอังกฤษมากน้อยเพียงใด

() ๑. ยังไม่เคย

() ๒. ๑ - ๒ ครั้ง

() ๓. ๓ - ๔ ครั้ง

() ๔. ๕ - ๖ ครั้ง

() ๕. กว่า ๗ ครั้ง

ตอนที่ ๒ เกี่ยวกับกระบวนการสอน

๑. จุดมุ่งหมายในการสอนและการเตรียมบทเรียน

กาชแจ กรุณาชี้ ☒ ลงในช่องที่เป็นคำตอบของท่าน

ก. ท่านมีจุดมุ่งหมายในการสอนวรรณคดีอังกฤษให้แก่ผู้เรียน โดยเน้นในเรื่องต่อไปนี้มากที่สุดเพียงใด

กตัวอย่าง -	เน้น	มาก	น้อย	ไม่ใด
-------------	------	-----	------	-------

แบบ มากที่สุด	มาก	น้อย	ไม่ได้ ทำ
		✓	

(๐) มุ่งใหญ่เรียนรู้จักทำใหม่

(บอกว่าในการสอนของท่านนั้น ท่านเน้นในเรื่องศัพท์ใหญ่ๆเพียงเล็กน้อยเท่านั้น)

	น้อย	มาก	มากที่สุด	ไม่ได้
๑. มุ่งใหญ่เรียนเกิดภาวะเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์				
๒. มุ่งใหญ่เรียนเกิดความสุขเพลิดเพลิน				
๓. เพื่อใหญ่เรียนรู้อัตถ์และโครงสร้างใหม่ๆ				
๔. เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งในบทประพันธ์ประเภทต่างๆ				
๕. เพื่อให้เข้าใจชนบทธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม ตลอดจนความนึกเห็นของชาวตะวันตก				
๖. เพื่อให้สามารถอ่านเก็บใจความสำคัญได้				
๗. เพื่อฝึกให้ใช้จินตนาการ ในการตีความหรือแปลความหมาย หรือสัญลักษณ์ต่างๆ ในเรื่องที่อ่าน				
๘. เพื่อฝึกให้หาปรัชญาและสามารถสรุปความนึกและจุดมุ่งหมายของผู้เขียนได้				
๙. เพื่อให้เข้าใจตัวเองและเพื่อนมนุษย์ยิ่งขึ้น				
๑๐. เพื่อจะสามารถวิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่ได้				
๑๑. เพื่อฝึกให้สังเกตการผูกเรื่องและการสร้างลักษณะตัวละคร และการสอดแทรกความนึกของผู้เขียน				
๑๒. เพื่อฝึกให้รู้เรียนโดยสังเกตความนึกเห็นของคน				
๑๓. เพื่อฝึกให้รู้เรียนสังเกตทุกด้านทุกส่วนของวรรณกรรมชิ้นหนึ่งๆ				

๑๔. เพื่อให้สามารถอ่านวรรณคดีที่ไปได้นำมาสอนให้เข้าใจและเร็ว
๑๕. เพื่อส่งเสริมความสนใจของผู้เรียนให้กว้างขวางออกไป และเป็น
นักอ่านที่ดี
๑๖. เพื่อปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้แก่ผู้เรียน
๑๗. เพื่อให้ได้เรียนครบตามหลักสูตร
๑๘. เพื่อผลิตนักวิจารณ์และนักเขียนที่ก้าวหน้า

เป็น มากที่สุด	มาก	น้อย	ไม่ ได้

๑๙. อื่นๆ (ถ้ามีให้ระบุ)

ข. ก่อนจะออกสอนท่านเตรียมตัวอย่างไรบ้าง

- ท่านปฏิบัติดังต่อไปนี้เพียงไร

๑. ไปได้เตรียมการสอนเพราะเข้าใจอยู่แล้ว
๒. ไปได้เตรียมเพราะสอนมาจนชำนาญแล้ว
๓. สำหรับโคลงก้องมีกวีอ่านออกเสียงและจังหวะ การลงเสียงหนักเบา
ก่อนหลายครั้ง
๔. ต้องเตรียมหาความหมายของศัพท์ยากต่างๆเพื่อไปอธิบายให้นักฟัง
๕. เตรียมจนกระทั่งเข้าใจดีและคิดว่าจะสามารถอธิบายให้นักฟังเข้าใจ
ได้โดยง่าย
๖. ศึกษาประวัติของผู้เขียนและผลงานอื่นๆตลอดจนถึงภูมิหลังอื่นๆที่
เกี่ยวข้อง
๗. เตรียมแผนเสียงหรือเครื่องบันทึกเสียง ไปเปิดให้นักฟัง
๘. เตรียมสรุปความและเรื่องย่อ
๙. เตรียมคำถามและแบบฝึกหัด
๑๐. ท่านเพียงแต่อ่านทวนเฉยๆ ๑ ครั้งก่อนสอน
๑๑. ท่านไม่ได้เตรียมการสอนเลยเพราะไม่มีเวลาว่าง

มากที่สุด	มาก	น้อย	ไม่ ได้เลย

๒. วิธีสอน

ก. ในการสอนแต่ละรายวิชา ท่านอธิบายจุดมุ่งหมายและประโยชน์ในการเรียนรายวิชานั้น
ให้นักศึกษาฟังหรือไม่ (กรุณาขีด ✓ ในวงเล็บหน้าข้อความที่เป็นคำตอบของท่าน)

() ๑. อธิบาย

() ๒. ไม่ได้อธิบายเสมอไป

() ๓. ไม่เคยอธิบาย

ข. การสอนร้อยกรองหรือคำประพันธ์ (poetry) ท่านใช้วิธีใดบ้างมากน้อยเพียงใด

	ใช้มากที่สุด	มาก	น้อย	ไม่ใช้เลย
๑. สั่งให้ผู้เรียนไปอ่านบาลีวงหน้า				
๒. ถาปใจความสำคัญของโคลงให้ช่วยกันถก				
๓. เรียกให้ผู้เรียนอ่านโคลงให้เพื่อนฟัง				
๔. ให้ผู้เรียนสรุป แปล หรือเล่าเรื่องย่อเป็นรายคน				
๕. ท่านอ่านให้นักศึกษาฟังแล้วแปลเป็นภาษาไทยเป็นตอนๆ				
๖. ท่านอ่าน ให้นักศึกษาฟัง ๑-๒ ครั้งด้วยวิธีอ่านที่ทอดจังหวะหรือเน้นเสียงคำอารมณ์และความรู้สึกที่เกิดจากใจจริง				
๗. อธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากในข้อข้างบน				
๘. อธิบายศัพท์และโครงสร้างที่ยากไว้วงหน้า				
๙. อธิบายความหมายตามตัวอักษร				
๑๐. ให้ผู้เรียนช่วยกันแปลความหรือข้อความที่เป็นโวหารหรือสัญลักษณ์ก่อนที่ท่านจะอธิบาย				
๑๑. ท่านแปลความหรือโวหารให้ผู้เรียนฟังเสียเองเป็นส่วนใหญ่				
๑๒. ท่านฝึกให้นักศึกษาจับแบบประโยค หาประโยคที่สมบูรณ์ของโคลงโดยให้สังเกตเครื่องหมาย				
๑๓. ให้ผู้เรียน paraphrase โคลง				
๑๔. ท่านอธิบายให้เห็นถึงภาพพจน์ของโคลง ให้สังเกตการเลือกใช้คำ สัมผัส และจังหวะในโคลง				

๑๕. ท่านอธิบายประวัติผู้แต่งและภูมิหลังอื่นๆที่เกี่ยวข้องให้ฉันฟัง
๑๖. ให้ผู้เรียนอ่านเอาใจใส่เรื่องใหม่เสมอ แล้วให้ช่วยกันหาเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียนว่าต้องการแสดงอะไร
๑๗. ท่านสรุปให้ตัวเองโดยใจต้องให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น
๑๘. ท่านสอนเรื่องลำดับตามยุค (chronological age) เช่นสอนเรื่องสมัย Elizabethan ก่อน Romantic
๑๙. ท่านฝึกให้ผู้เรียนอ่านเรื่องออกเสียงให้ถูกวิธีเสมอ
๒๐. ท่านเปิดแผนเสียงหรือเกร็ดรอบรู้เรื่องเสียงให้ฉันฟังประกอบ
๒๑. ให้ฉันคิดแปลเป็นภาษาไทยเป็นการบ้าน
๒๒. ท่านเปรียบเทียบกับบทกวีภาษาไทยให้ฉันคิดเห็นความแตกต่าง
๒๓. เปรียบเทียบประเภทของคำประพันธ์ให้ผู้เรียนเข้าใจ เช่น ประเภท narrative, lyric, dramatic.....
๒๔. โดยปกติเวลาสอนท่านมักจะให้ฉันช่วยกันอ่านและแปลบทละบท
๒๕. ท่านรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียนแต่ไม่ได้ตัดสินว่าผิดหรือถูก
๒๖. ท่านแนะนำผู้เรียนในเรื่องต่อไปหรือใบ้เบี่ยงไว้
- ก. ให้สังเกตชื่อเรื่อง ฉาก และดูว่าใครเป็นผู้พูดและพูดกับใคร
- ข. ให้ผู้เรียนพยายามใช้จินตนาการ และกล้าแสดงความคิดเห็น
- ค. ให้อ่านเรื่องหลายๆหลายครั้ง
๒๗. ท่านใช้วิธีอื่นๆเช่น

มากที่สุด	มาก	น้อย	ไม่สนใจเลย

๑๔. ให้นักอ่านตอบที่สำคัญและน่าสนใจให้พอพึงในชั้น
๑๕. ให้นักแสดงละครในห้องเรียน หรือจัดมรรยาการให้เข้ากับเรื่องที่อ่าน
๑๖. ให้นักแสดงละครเรื่องที่เรียนไปไว้เปิดฉากเรียน
๑๗. ทำแบบเปิดแผ่นเสียงหรือฉายภาพยนตร์ประกอบการสอน
๑๘. ทำผลงานอื่นๆของนักเขียนที่เรารู้จักเรียน หรือของนักเขียนอื่นๆที่เรารู้จักด้วยก็หรือตรงกันข้าม เราแนะนำให้นักที่สนใจอ่านแล้วจะใคร่เปรียบเทียบกับเรื่องที่เรียน
๑๙. กำหนดขยายให้นักศึกษาและอภิปรายกันเป็นภาษาอังกฤษเป็นสัปดาห์
๒๐. ทำให้นักศึกษาไปตอบคำถามเป็นการบ้านทุกเรื่องที่อ่าน
๒๑. ใช้วิธีอื่นๆ เช่น

ใช้มากที่สุด	บ้าง	น้อย	ไม่ใช้เลย

๓. การประเมินผลการเรียนของนิสิตและการวัดผล ท่านปฏิบัติหรือใช้วิธีใดบ้าง บ้างน้อย
- เขียนไว้ใน การวัดผลการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ

๑. ก่อนออกข้อสอบหาความมุ่งหมายและเนื้อหาของรายวิชาทั้งหมดเสียก่อน
๒. แบ่งข้อสอบออกเป็นประเภทจะถามเกี่ยวกับอะไรบ้าง เช่น ความรู้ ความเข้าใจ และการแสดงความคิดเห็นอย่างละเอียด
๓. ถามความรู้เกี่ยวกับยุค ผู้แต่ง และวัฒนธรรมในเรื่อง
๔. ถามเกี่ยวกับความคิดของผู้แต่งที่ปรากฏอยู่ในเรื่องที่อ่าน
๕. ให้เปรียบเทียบหรือวิจารณ์เกี่ยวกับ theme ของเรื่องหรือของโคลงที่เกยสอน

ใช้มากที่สุด	บ้าง	น้อย	ไม่ใช้เลย

๖. ยกโองใหม่ที่คล้ายๆกับโองที่เคยสอนมาใหม่แปลความหมาย หรือ
ตอบคำถามอื่นๆ
๗. ยกตัวอย่างประโยค หรือคำพูด หรือข้อความที่คัดลอกมาจาก
เรื่องที่เคยสอนมาให้อธิบายความหมาย
๘. ทานออกข้อสอบแบบปรนัย ก่อให้ชี้ถูก ผิด เพิ่มคำหรือจับคู่
๙. ทานออกข้อสอบแบบอัตนัยให้ส่งความคิดเห็น
๑๐. ทานตรวจข้อสอบแบบอัตนัยโดยอ่านข้อสอบข้อเกี่ยวกับของทุกคน
เพื่อเปรียบเทียบกัน
๑๑. ทานให้คะแนนการบ้านนิสิตทุกคนครั้งละเก็บคะแนน
๑๒. ทานเก็บคะแนนจากการสอบกลางเทอม
๑๓. ทานเรียกนิสิตไปสัมภาษณ์แล้วให้คะแนน
๑๔. ทานตัดสินผลการเรียนของนิสิตจากการสอบปลายเทอมครั้งเดียว
๑๕. ทานวัดผลโดยวิธีอื่นๆ เช่น

ใช้ มากที่สุด	มาก	น้อย	ไม่ใช้ เลย

ตอนที่ ๓ เกี่ยวกับปัญหาในการสอนวรรณคดีอังกฤษ และวิธีแก้ปัญหานี้ของผู้อ่าน

คำชี้แจง ให้ท่านอ่านข้อความที่กล่าวมา และถ้าตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็น และความเป็น
จริงเกี่ยวกับตัวท่าน ให้ท่านขีด ✓ ลงในช่อง 'จริง' และถ้าไม่ตรงกับความเป็น
จริง ก็ให้ขีด ✓ ลงในช่อง 'ไม่จริง' ถ้าท่านมีความเห็นก้ำกึ่งกัน ก็ให้
พยายามตัดสินใจเอาข้างที่น้ำหนักมากกว่า ตัวอย่างการตอบ เช่น

- ๐) นิสิตส่วนใหญ่ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นในชั้น
- ๑๐) ตัวท่านเองไม่ชอบโองภาษาอังกฤษเลย

จริง	ไม่จริง
✓	
	✓

- ก. เกี่ยวกับเนื้อหาและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการสอน
๑. ท่านไม่สามารถเลือกเนื้อหาหรือคำถามมาสอนได้โดยอิสระ เพราะทางแผนกได้จัดพิมพ์หรือกำหนดไว้ให้แล้ว
 ๒. ท่านไม่เคยทราบว่าหลักสูตรหรือประมวลการสอนระบุให้สอนอะไรบ้าง
 ๓. ท่านต้องดูประมวลการสอนประกอบ ก่อนที่จะไปเลือกเนื้อหามาสอนเสมอ
 ๔. ท่านมีความสนใจในการเลือกเนื้อหาและหนังสือให้เด็ก
 ๕. ท่านประสบกับปัญหาที่ว่าบางคราวหนังสือที่จะให้เด็กอ่านขาดตลาด จึงต้องเปลี่ยนเรื่อง
 ๖. เนื้อหาที่เรียนมากเกินไป ไม่สามารถสอนให้หมดได้
 ๗. ในประมวลการสอนไม่ได้บอกความมุ่งหมายและวิธีสอนที่ชัดเจนไว้
 ๘. ท่านรู้สึกว่าเนื้อหาต่างๆ ที่เขาไปสอนเด็กนั้นค่อนข้างยากไป
 ๙. ท่านรู้สึกว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ทำให้เด็กเรียนไม่ตรงกับความต้องการของเด็ก
 ๑๐. ท่านไม่สามารถหาแผนผัง หรือแบบฝึกหัดเสริมเกี่ยวกับการอ่านโลกของเขาเปิดให้เด็กทำได้
 ๑๑. ท่านไม่สามารถหา slides หรือภาพยนตร์มาฉายประกอบการสอนบรรยาย หรือแบบฝึกหัดได้
 ๑๒. ท่านไม่สามารถหาหนังสืออื่นๆ ที่จะให้เด็กอ่านประกอบ เพื่อให้เข้าใจภูมิหลังเกี่ยวกับนิยาย ประเพณีวัฒนธรรม และความรู้อื่นๆ ที่ปรากฏอยู่ในเรื่องที่เรียนได้
 ๑๓. ปัญหาอื่นๆ เช่น

จริง	ไม่จริง

- ข. เกี่ยวกับตัวท่านเองและการสอน
๑๔. ท่านไปคอยจะชอบโลกงเขาไรนักแต่ต้องสอนโลกง
 ๑๕. ท่านต้องจําใจสอนบรรดาเด็กบางประเภทที่ท่านไม่ถนัด
 ๑๖. บางครั้งท่านรู้สึกว่ามีความรู้ไปเพียงพอที่จะสอนจริง ไม่มีความมั่นใจในการสอน

จริง	ไม่จริง

๑๓. หากท่านไม่มั่นใจเรื่องที่สอน ท่านจะผ่านไปและไม่พูดถึง หรืออาจพูดถึงเล็กน้อยเท่านั้น
๑๔. ท่านไม่ทราบว่าการสอนโคลงให้ไต่ผลดีกว่าจะสอนอย่างไรกันแน่
๑๕. ท่านรู้สึกว่าคุณไม่สามารถทำให้ศิษย์รู้สึกสนุกเพลิดเพลินในการเรียนโคลงได้เลย
๑๖. ท่านไม่ทราบว่า จะสอนนวนิยาย เรื่องสั้น หรือบทละครอย่างไรให้สนุก
๑๗. บางครั้งท่านไม่สามารถจะอ่านโคลงให้ถูกต้องตามจังหวะและทำนองได้ เพราะไม่ค่อยได้ฝึกมาก่อน
๑๘. ท่านไม่ยากอธิบายให้ศิษย์ฟังเป็นภาษาไทย แต่ต้องทำเพราะท่านเองพูดภาษาอังกฤษไม่ค่อยคล่อง
๑๙. ท่านไม่มีเวลาพอในการเตรียมการสอนให้ได้ดี
๒๐. บางครั้งท่านไม่สามารถหาหนังสือคู่มือหรือหนังสืออ่านประกอบ เพื่อศึกษาเรื่องที่ท่านสอนให้เข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้นได้
๒๑. จำนวนชั่วโมงในการสอนวรรณคดีรายวิชาหนึ่ง ๆ มีน้อยไป
๒๒. ท่านไม่ค่อยมั่นใจในการออกข้อสอบว่าวิธีไหนจึงจะดี
๒๓. ท่านไม่สามารถออกข้อสอบให้ครอบคลุมตามความต้องการได้
๒๔. บางครั้งท่านรู้สึกว่าท่านไม่มีความสามารถที่จะช่วยให้ศิษย์เข้าใจและซาบซึ้งในวรรณคดีได้
๒๕. ท่านไม่สามารถอธิบายให้ศิษย์เข้าใจความมุ่งหมายและประโยชน์ของการอ่านวรรณคดีได้
๒๖. ปัญหาอื่น ๆ เช่น

จริง	ไม่จริง
------	---------

ใช่	ไม่ใช่
เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย

๙. ท่านสนับสนุนให้เลิกไปฝึกแปลโคลง ขวัญยาย เรื่องสั้นหรือบทละคร เป็นภาษาไทยเพื่อมีโอกาส
๑๐. ควรให้คำถาพเกี่ยวกับโคลง หรือเรื่องที่ทำให้เลิก ไม่อ่านทุกครั้งไป เพื่อจะได้เป็นแนวทางให้เลิก ไม่อ่านอย่างจริงจัง
๑๑. ผู้เรียนไปจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับบทกวีหลังของผู้แต่ง เพื่ออ่านวรรณคดี เพราะควาบกึกเห็นของผู้แต่งทกองค์การแสดงออกผู้อ่านชอบสำคัญกว่า
๑๒. ผู้สอนควรอธิบายวิธีเรียบเรียงที่ปรากฏในเรื่องเสียก่อนล่วงหน้า ไม่เช่นนั้นจะทำให้การอ่านวรรณคดีเสียรส

ค. เกี่ยวกับการวัดผล

๑. ควรหักคะแนนบ้าง เมื่อเลิก เขียนตอบผิดหลักภาษา
๒. ควรให้โอกาสนิสิตตอบข้อสอบเป็นภาษาไทยบ้าง เพราะยอมแสดงควาบกึกเห็นได้มากกว่าตอบเป็นภาษาอังกฤษ
๓. ท่านไปสามารถจะทราบได้ว่านิสิตเข้าใจหรือไม่จากการสังเกตการเรียบเรียง
๔. ไม่ควรให้คะแนนทุกครั้งที่ตรวจแบบฝึกหัด เพราะทำให้นิสิตเสียกำลังใจหากได้คะแนนไม่

ง. ควาบกึกเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ

๑. แผนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยของท่าน ได้จัดภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตและอาจารย์แล้ว
๒. การจัดภาษาอังกฤษเป็นการส่งเสริมการอ่านของนิสิต และมีให้ใช้บริการหรือให้ควาสนใจจาก
๓. ไม่ควรให้คำศัพท์จากขวัญยาย หรือเรื่องสั้นประเภทที่ดัดแปลงให้ง่าย เพราะทำให้เสียรสวรรณคดี
๔. ท่านอยากใหวิทยาลัยสนับสนุนให้เลิกที่เรียนวรรณคดีอังกฤษจัดแสดงละครโดยการดัดแปลงเรื่องที่เรียนมาบ้างเป็นครั้งคราว

